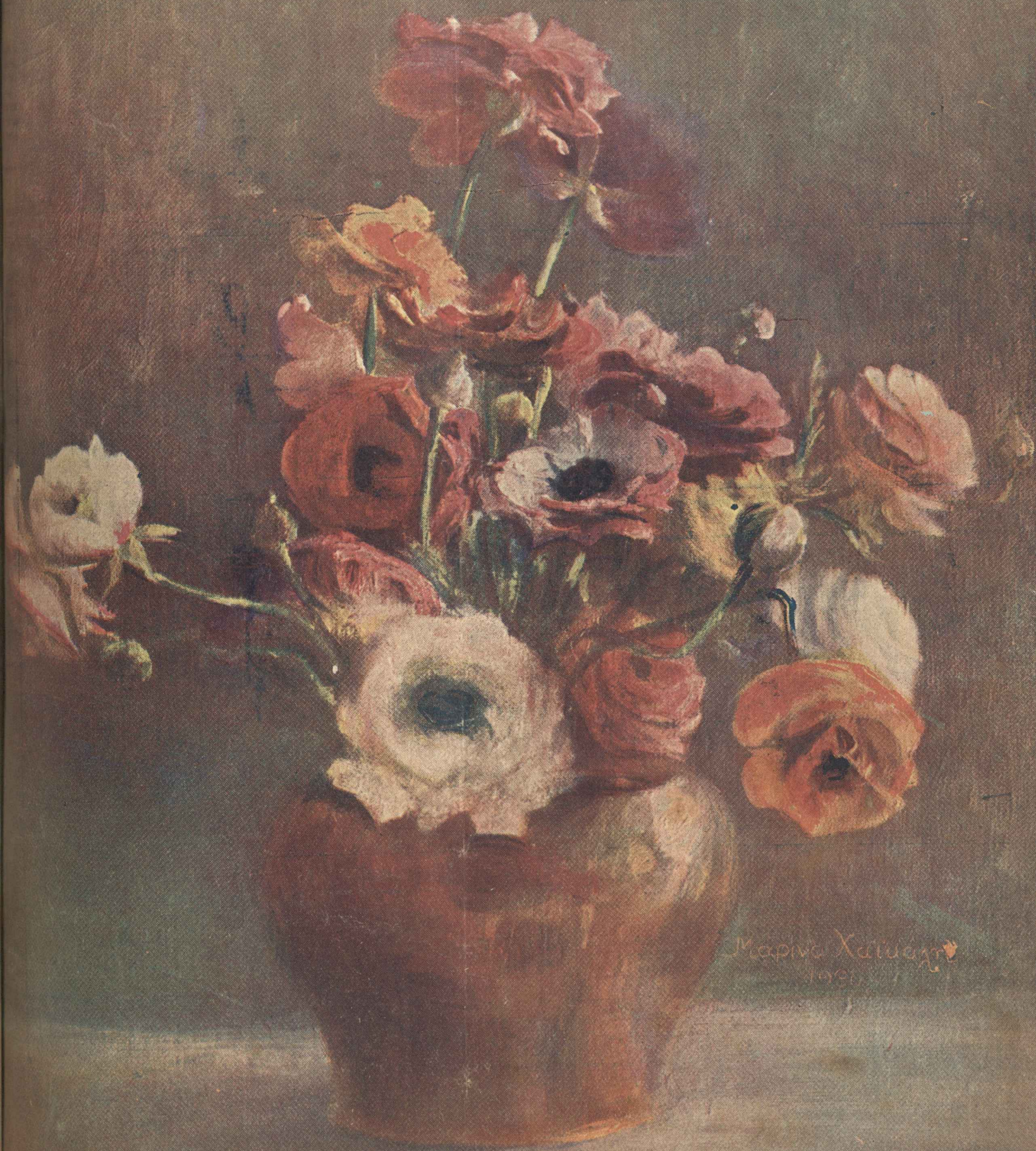

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

AP 422

Μαρίνα Χαλιωτή
1991

Τελείως θεραπευθείς μέ ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ "ΛΕΟΝΤΟΣ"

— Το φάρμακον που μου συστήσατε επέδρασε θαυμάσια. Ούτε ίχνος ρευματισμού πλέον.

— Τα ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ δύνανται να τὰ συστήσω θερμότατα: ἐνεργούν ταχέως και ασφαλώς κατά ρευματικών και αρθρικών ασθενειών, κατά της ισχιαλίας και κατά των πόνων, οι οποίοι προέρχονται από υπερκόπωση ή από κρυολογήματα.

Τὰ Εμπλάστρα ΛΕΟΝΤΟΣ εἶνε πρακτικώτερα εἰς τὴν χρῆσιν των ἀπὸ τὰ βάρματα και τὰ λοιπα φάρμακα γιὰ ἐντρίβας. Ἐνεργούν ἰσχυρά και βαθειά, καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα φάρμακα.

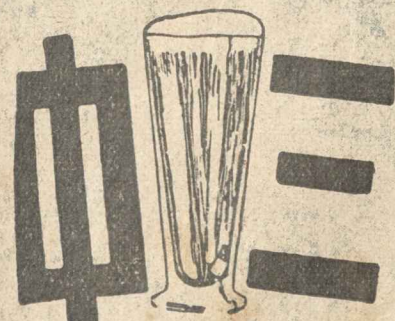
Τὰ Εμπλάστρα ΛΕΟΝΤΟΣ εἶνε ἀβλαβή, ἀντιθέτως πρὸς πολλὰ πικρά χάπια και δισκία, δὲν ἐπιφέρουν ἐνοχλήσεις, ἀλλ' ἐξουδετερώνουν τελείως τὰς αἰτίαις που προκαλοῦν τοὺς πόνους.

Τὰ Εμπλάστρα ΛΕΟΝΤΟΣ ὡς ἐκ τούτου εἶνε τὸ ἰδανικὸν φάρμακον κατὰ παντός ρευματικὸν πόνον. Ζητεῖτε ὁμως πάντοτε ἀποκλειστικῶς τὰ γνήσια ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι:
ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΔΑΦΝΗ», Θεάτρου 11—Ἀθήναι.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ "ΛΕΟΝΤΟΣ"

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΕΩΡΓΟΙ
ΠΑΡΑΓΟΥΝ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΑΙ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ
ΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΑΤΟΝ
ΠΟΤΟΝ
ΖΥΘΟΝ ΦΙΞ

Ἐγγυημένα τὴν Θεραπείαν
Πωλεῖται σὺν φαρμακείᾳ Δρ. 23 Ἐκαστον μόνον
Γεν. Ἀντ. Ι. ΒΑΧΛΑΣ Ρομβῆς 18 Ἀθήναι

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Εἰδικὸς Ἱατρός
Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμοζὼν
τὴν ἀνώνυμον διηχοήμερον ἀποτο-
ξίνωσιν των ἔξων
ΜΟΡΦΙΝΗΣ & ΗΡΩΪΝΗΣ
Ἱατροίον: ὁδὸς Κάνιγγος 6.
10—12 π.μ. και 5—7 μ.μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κάμετε μίαν δοκιμὴν τοῦ ἐξαιρετικῶς ἀντισηπτικοῦ ἀφροῦ τῆς Κολυνὸς ὅστις χάρις εἰς τὴν μοναδικὴν μέθοδον τῆς ξηρᾶς ψήκτρας συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν των πλέον θαυμασίων ἀποτελεσμάτων. Ἀποδίδει ταχέως εἰς τὰ δόντια τὴν θαυμασίαν φυσικὴν των λευκότητα.

Ἐξυγιαίνει τὸ στόμα και τὰ οὐλα.

Δὲν ὑπάρχει τώρα πλέον δικαιολογία διὰ νὰ ἔχη τις ἀκόμη δόντια κιτρινωμένα, ἐκχρωματισμένα, χαλασμένα.

Πράγματι ἡ ἐπιστὴμὴ ἀνεκάλυψε τὸ μέσον νὰ περιορίσῃ κατὰ 95% τὴν αἰτίαν ὧν των παθήσεων των ὀδόντων και των οὐλων, τὰ ἐκατομύρια των μικροβίων ἅπανα λυμαίνονται τὸ στόμα εἰς ἐκάστην εἰσπνοήν. Εἶναι ἡ μέθοδος Κολυνὸς ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας. Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια σας θὰ γίνουν λευκότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις. Ἡ Κολυνὸς εἶναι μοναδική.

Εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ εἰς τὸ στόμα μεταβάλλεται εἰς ἓνα ἀφρον ἀντισηπτικὸν και ὁρροστικὸν ὅστις διαδίδει ἐκάστην κούλητα, σμητὴν και ὁσμὴν. Καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικροβία τοῦ στόματος κατὰ ἑκατομύρια 190 ἑκατομύρια εἰς 15 λεπτόλεπτα.

Τὰ κίτρινα κηλιδώματα, τὰ ἐκ συνθέσεως ὑπολείμματα των τροφῶν ταχέως ἀφαιροῦνται.

Τὰ δόντια ἀνιλαμβάνουν τὴν φυσικὴν των ὠραιότητα.

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΗ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΒΙΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩΝΗ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΜΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Διπλωματούχου Μοδίστας

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΡΑΨΙΜΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

Μία ἐπισκεψίς θὰ σὰς πείσῃ

ΕΝΑ ΚΑΣΕ ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ

Θεραπεύει: Γρίπη, κεφαλόπονον, ὀδοντοπόνον, ἡμικρανίας, ρευματισμούς, νευρικοὺς διαταραχάς.

ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.
Γενικὴ Ἀποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ. Κρατίνου 11, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΤΗΣ EVE-PAUL-MARGUERITE

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τὸ ὑπερκαρτενὸν «Ἀφροδίτη» διέσχισε ὁλοταχὺς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν.

Ἦσαν ἓνα ὥραϊο ἀνοιξιάτικο βράδυ κα' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπαβάτες ἔσαν σιωπῶντες ἀπ' τὸ τραπέζι, χωρισμένοι σὲ γκρουπ καὶ μιλοῦσαν μετὰ ἑαυτῶν.

Στὰ ταξίδια δὲν εἶνε δύσκολο νὰ γνωρισθῇ ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο. Οἱ ἐπαβάτες μάλιστα τῆς πρώτης θέσεως, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ταξιδίου γνωρίστηκαν μετὰ ἑαυτοὺς καὶ περνούσαν τῆς ὥρας τους συζητῶντες, μετὰ ἑαυτοὺς καὶ μικροδιασκεδάσεις.

Ἀπὸ λοιπὸν τὸ ἀνοιξιάτικο βράδυ, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπαβάτες, ὁ Ἑδουάρδος Κορματέν, εἶπε ἔξωφρα στους γύρω του:

—Τί λέτε, κυρίες καὶ κύριοι, δὲν θὰ ἦταν ὥραϊα νὰ διοργανώσουμε ἓνα χορό;

—Χορό; ἀπάντησε μ' ἐκπλήξιν μιά χαριτωμένη νέα, ἡ δεσποινὶς Σοῦζη Τριών. Μὰ δὲν χορεύουμε καὶ καθὲ μέρα;

—Ἦθελαι νὰ πῶ γιὰ ἓνα χορὸ διαφορετικόν, ἐξήγησε ὁ νέος, ἓνα χορὸ μετεμικμενιανόν.

—Ὁραῖα ὥραϊα!... φώναξε ὁ κύριος Χέρβεϊ, ἓνας Ἀγγλὸς ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν Ἰνδία κα' ἦσαν γνωστὸς γιὰ τὴν μεγάλην του ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα. Ἦσαν μάλιστα καὶ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας των Ζωοφίλων τοῦ Λονδίνου. Ἀλλὰ κα' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπαβάτες δέχτηκαν μετὰ προθυμίαν τὴν πρότασιν τοῦ Ἑδουάρδου Κορματέν.

—Θὰ εἶνε πῶ ὥραϊα, εἶπε πάλι ὁ Ἑδουάρδος, ἂν ὅλα τὰ κοστούμια ἔχουν τὸ ἴδιον χροῖμα.

—Ναί, ναί, ἀπεδοκίμασε μιά κυρία. Θὰ παρουσιασθῇ ἔτσι ἓνα καλὸ ἀρκετικὸν σύνολο.

—Καὶ τί χροῖμα θὰ διαλέξουμε; εἶπε ἡ δις Σοῦζη.

—Τὴν χροῖμα προτιμᾷς; φάνηκε ὁ Ἑδουάρδος.

—Κόκκινο, εἶπε ἡ Σοῦζη.

—Κόκκινο, κόκκινο!... φώναζαν ὅλοι οἱ κύριοι κα' ἡ κυρία.

—Εἶνε ἓνα χροῖμα ποὺ παγαίνει ὁ ὧλες, καὶ σὲ ὅλους καὶ σὲ μελαγχρονέας, ἐξήγησε μιά νέα κυρία.

—Ὁ χορὸς ποὺ σὰς πείθεινα, λέγεταί χορὸς τῆς Ἑφραίμ θάλασσης, εἶπε ὁ Ἑδουάρδος. Εἶνε ἓνας χορὸς συμβολικός. Θὰ φορέσουμε ὅλοι κοστούμια κόκκινα ὅπως των ἀποχρώσεων. Ἀπὸ τὸ πῶ ἀνοιχτὸ κόκκινο, τὸ ρὸς δηλαδή, μέχρι τοῦ χρώματος τοῦ βυσσίνου.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ σκολιολογίημε, ὅλοι οἱ ἐπαβάτες δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν τοῦ Ἑδουάρδου καὶ καθένας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ κοστούμι του.

Στὸ πλοῖο ἔτρεχε νῆματα κα' ἔκαστος ἰταλικὸν με-

λοδράματος κα' ὁ διευθυντὴς του παρεχώρησε προθυμότητα ὅλα τὰ κόκκινα κοστούμια στους ἐπαβάτες.

Ὁ Ἑδουάρδος διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό του ἓνα θαυμάσιον κοστούμι μεσαιωνικοῦ ἱσπανικοῦ, ἀπὸ κόκκινο μετάξι, τὸ εἶχε φορέσει καὶ ὁρθὸς μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς καμινίας του, ἔβαζε στὸ πρόσωπό του μιά μικρὴ προσωπίδα ἀπὸ μαύρο βελούδο, μονολογώντας:

—Πόσο εἶνε ὀμορφὴ ἡ Σοῦζη!... Τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν ἀγαπῶ. Μὰ φαίνεται, ὅτι κα' αὐτὸς ὁ ἐκκεντρωκὸς Ἀγγλὸς, ὁ Χέρβεϊ, τὴν ἔχει ἐρωτευθῇ ἐπίσης. Φοδῶμαι λοιπὸν μὴπως μὴν τὴν πείθῃ.

Ἐγὼ εἶμαι πῶ νέος, ἀλλ' αὐτὸς εἶνε πῶ πλουσίος. Θὰ ἰδοῦμε ὅμως ἀπὸψε στὸ χορὸ, ποῖον θὰ προτιμήσῃ ὡς καθάριστο τῆς ἡ Σοῦζης, μετὰ ποῖον θὰ μιλήσῃ καὶ μετὰ ποῖον θὰ χορεύῃ περισσότερο...

Κι' ὁ Ἑδουάρδος παρεχώρησε, ἔτοιμος περὶ, πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἔξωφρα σταμάτησε καὶ γύρισε πίσω.

—Σέβασαι, ψιθύρισε, νὰ πάρω τὸ... Σίφος μου.

Ἦγχε ἓνα μικρὸ ἐγγχειρίδιο, μετὰ θήρη χρυσή, στολισμένη μετὰ ροζ μάλιναι, τὸ τοποθέτησε στὴ ζώνην του κα' ἔφυγε.

Καθὼς περνοῦσε ὅμως ἔξω ἀπὸ τὴν καμινία τοῦ σερ Χέρβεϊ, γλίστησε καὶ κόντεψε νὰ πέσῃ.

—Τί πάτησα καὶ γλίστησα; μονολογούσε. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦταν καμινία φλοῦδα πορτοκαλλιοῦ...

Ἐστῆκε τότε καὶ εἶδε μετὰ ἀπορία μιά γυναικίαν κόκκινην, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν καμινία τῆς πόρτας τῆς καμινίας τοῦ Χέρβεϊ.

—Ἄμμα!... ψιθύρισε ἐντρομος ὁ Ἑδουάρδος.

Ἀλλ' ἄμέσως ἄρχισε νὰ γέλῃ.

—Πόσο εἶμαι ἀνόητος! εἶπε. Ἀπὸψε εἶνε ὁ κόκκινος χορὸς. Χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ ποὺ βλέπω ἐδῶ, εἶνε κόκκινη μπογιὰ.

Φαίνεται, ὅτι ὁ σερ Χέρβεϊ θὰ μεταμφιεσθῇ σὲ ἐκδοράδερμον...

Κι' ὁ Ἑδουάρδος ἀπαιματωρῆθηκε, προχωρῶντας πρὸς τὴν ἀθροῖσιν τοῦ χοροῦ. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὰ μάτια του θαυμάστηκαν ἀπὸ τὸ κόκκινο ζοηρὸν χροῖμα ποὺ παρουσιάζοντο παντοῦ, ἐκτυφλωτικὸ καὶ μεθυστικὸν ὡς ἄλλο κρασί.

Στους τοίχους ἦσαν κρεμασμένα ὑφάσματα διαμνηστικά, κόκκινα. Καὶ μέσα στὴ μεγάλη ἀθροῖσιν ταχυνοερχόντουσαν κόκκινες καὶ παφωγὲς σιλουέτες, ἡ ὁποῖες μέσα στὸ ἀμασώχιστον ἐκεῖνο περιβάλλον ἔχουν κατὰ τὸ διαβολικόν.

Μιά δοχὴστρα ἀπὸ μαύρους σκόρπιζε ἴχνους δυνατοῦ καὶ στὸ οὐχὸ τῆς παραξένης αὐτῆς μουσικῆς, τὰ κακωνομιμένα ξεινάρια σφαιρογύριζαν ὡς δαμονομιμένα.

Ἐξώφρα, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ πρελλὸ πλῆθος, ὁ

Έδουάρδος άνακάλυψε την Σούζη. Φορούσε ένα θαυμάσιο φόρεμα από μπουσελίνα πρωταφιλένια, που την έκανε να μοιάζει με νεράιδα. Δεν έφορούσε προσκόπια και το πρόσωπό της ήταν όμοιο, όσο και μια άλλη φορά.

Μόλις είδε τον Έδουάρδο, τον αναγνώρισε άμέσως, μολοντί φορούσε μάσκα.

— Έλατε λοιπόν, του είπε. Είχε τόση ώρα που σας περιμένουμε...

— Δεν έφάνητε λοιπόν ακόμα ο σερ Χέρβεϊ; ρώτησε με κάπνισμα ειρωνεία ο Έδουάρδος.

— Άλλ' ή Σούζη δεν φάνηκε να πρόσφερε τον ειρωνικό τόνο της φωνής του και παρέσυρε τον Έδουάρδο στο βάθος της αίθουσας.

— Όλοι ήρθαν, είπε μια κυρία. Μόνο ο σερ Χέρβεϊ δεν έφάνηκε ακόμα.

— Εξέκλει τη στιγμή μια σιλουέτα παράδοξη παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας κι όλοι γύρισαν προς τα εκεί με περιέργεια.

Ήταν ένας άνθρακας ντυμένος με κατακόκκινο ντύσιμο και με μια έκφραση και άγρια γλαυκώδη μάσκα. Στά χέρια του φορούσε γάντια πορφύρα.

Τό έξωθεν αυτό του άνθρώπου είχε κάτι το φοβερό και το μυστηριώδες. Μέσ' από τις δυο τρίτσες της μάσκας του, τα μάτια του έρχονταν βλέμματα άπείρα.

Για μια στιγμή, ο άγνωστος φάνηκε σαν να διατάζε να μη μέσα στην αίθουσα.

— Μου φαίνεται, ότι θάνα ο πλοίαρχος, είπε κάποιος κύριος.

— Όχι, είπε ένας άλλος. Ο πλοίαρχος αυτή τη στιγμή χορεύει με την κυρία Στόνιν.

Ο μυστηριώδης μετεμειωμένος, μπαίνοντας, πλησίασε την δεσποινίδα Λόνμαν, μια άδύνατη Γερμανίδα ντυμένη κατακόκκινα, ιστοκλήθηκε μαρσιτά της κι ένα τρόπο κομικό και της πρόσφερε το μπράτσο του.

Η δεσποινίς Λόνμαν διάσπασε για μια στιγμή, άλλ' ο μυστηριώδης άνθρωπος κίνησε άπτόματα το κεφάλι του με νευρικότητα.

— Ά! Έκανε ή Σούζη, που κι αυτή παρακαλούσε με περιέργεια τον άλλόκοτο μετεμειωμένο. Μά είναι ο σερ Χέρβεϊ, καλέ. Δεν είδατε ότι κίνησε νευρικά το κεφάλι του, όπως το σηκώνει;

Κατόπιν αυτού, ή δεσποινίς Λόνμαν άρσησε τους διαταγμούς της κι άκούστησε το χέρι της στο μπράτσο που της έπροσφερε ο κύριος με τη γλαυκώδη μάσκα.

Η δρχήστρα εκείνη τη στιγμή έπαιζε ένα βιεννέζικο βάλς. Και τα ζεύγη άρχισαν να χορεύουν.

— Αιτός ο Έγγλέζος σας μου φαίνεται πολύ παράξενος άπόψε, ψέθυσε ο Έδουάρδος ενώ χόρευε με τη Σούζη. Η κινήσεις του είναι πολύ διαφορετικές από άλλους. Δεν νομίζετε κι' εσείς, ότι μοιάζει σαν μεθυσμένος άπόψε; Καθώς φαίνεται, θά' εχη πει πολύ ούσια. Δέστε...

Η δεσποινίς Λόνμαν του μίλησε κι' αυτός δεν της απαντάει...

— Άλλ' έξωφρα ή δεσποινίς Λόνμαν, έβγαλε μια κραυγή τρόμου και άπομακρύνθηκε άπ' τον καθιέρο της.

— Αμέσως όλοι έτρεξαν και την περιτριγύρισαν. Η νέα κρή κύτταξε γύρω της έντονη και, γυρίζοντας προς τη γλαυκώδη μάσκα, φώναξε, τρέμοντας δικάληση:

— Είπε ο διάβολος!... Ο διάβολος!... Ο διάβολος!...

— Υπέθεσαν όλοι, ότι είχε πάθει νευρική κρίση και την μετέφεραν έξω από την αίθουσα.

Ο σερ Χέρβεϊ — γιατί αυτός ήταν ή γλαυκώδη μάσκα — στέκταν σαν άποβλακωμένος στη θέση του.

— Σερ Χέρβεϊ, του είπε ο Έδουάρδος, προσεניתε φόβο με τη γλαυκώδη μάσκα σας...

Ο σερ Χέρβεϊ εκάγχισε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

— Σιγά όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

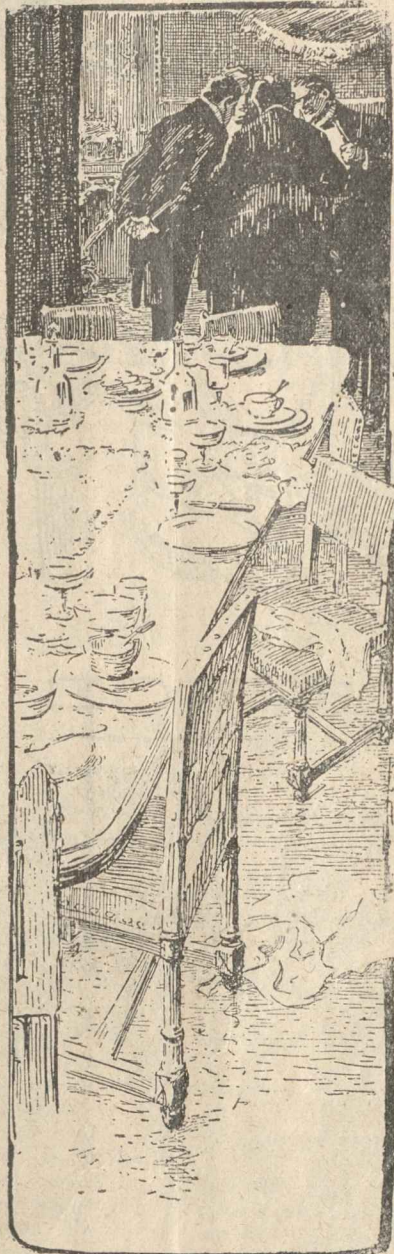
— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

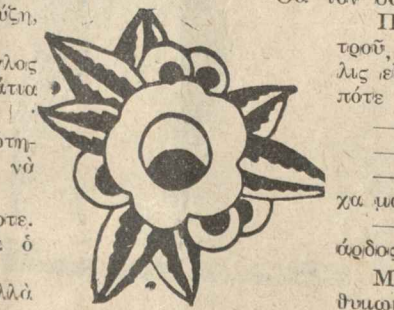
— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

— Έγώ όμως δεν σας φοβάμαι, του είπε ή Σούζη, και θα χορέψω εύχαριστος μαζί σας...

— Ο σερ Χέρβεϊ έκάλυψε δυνατά.

Οι επιβάτες είχαν σηκωθεί απ' το τραπέζι και μιλούσαν μεταξύ τους...

τη στιγμή αυτή ο άνεμος έξω άρχισε να βογγάει θλιβερά κι' ή λάσκα που ήταν ήσυχη ως τότε, άγρίεψε τόσο, που το πλοίο άρχισε να κουνιέται δυνατά. Ένα άσπασμα ισχυρό πρύνταγμα έκασαυθησε, τα ήλεκτρικά φώτα έσβησαν κι' άμέσως βεγγαλικά κόκκινα άναψαν στις τέσσερες γωνίες της αίθουσας, ρίχνοντας μια πορφυρή άνταύγεια πάνω στα κοστούμια και στα πρόσωπα. Μέσα στην άσθεωτική αυτή λάμψη, όλες ή σιλουέτες πήραν σχήματα φανταστικά κι' ή γλαυκώδη μάσκα φάνηκε ακόμα πιο άγρια.

Τα σκληρά μάτια που έβλεπαν μέσα από τις τρίτσες της μάσκας, κύτταζαν με τόση έπιμονή τώρα τη Σούζη, ώστε ο Έδουάρδος πλησίασε άνήσυχος προς τα εκεί, με το χέρι στη λαβή που έγγραφίδιου του.

Μέσα στην έρωτική εξέκλει άπώσφραξη ένοιωσε ένα παράξενο και τυραννικό συναίσθημα. Γιατί άραγε; Ήταν από την τριαντά που βογούσε; Η ήταν από το κόκκινο έκείνη φως, που έκανε την αίθουσα να μοιάζει με Κόλαση;

Έξαφρα, ο σερ Χέρβεϊ άρσησε προς την Σούζη και την άρπασε απ' το λαιμό. Η νέα κρή έβγαλε μια παγμένη κραυγή και κλάισε.

Οι επιβάτες άναστατώθηκαν. Τα είχαν χάσει. Μά ο Έδουάρδος άρσησε έξαλλος προς την Χέρβεϊ.

— Άρσησε την, άρσησε την άμέσως! του φώναξε, άν θέλεις να μη σε σκοτώσω...

— Άλλ' ο σερ Χέρβεϊ δεν τούδωσε προσοχή. Έσφηνγγε, έσφηνγγε ακόμα πιο δυνατά την Σούζη.

Τότε ο Έδουάρδος έβγαλε το έγγραφίδιό του και το βύθισε με λύσσα άνάμεσα στις πλάτες του σερ Χέρβεϊ!...

Ένα κύμα αίματος άναπήδησε.

Ο Άγγλος άρσησε το θώρα του κι' έπεσε κι' τον σαν μια άψηχη μάζα.

Η αίθουσα είχε γίνει άνω-κάτω.

Ο πλοίαρχος έτρεξε σαν τρελλός δεξιά κι' αριστερά, φωνάζοντας:

— Γρήγορα... Άνάψτε τα φώτα... Γρήγορα!...

Η γυναίκες στριμώχονταν ταραγμένες στη έξοδο.

Τα φώτα άναψαν πάλι. Σέ μια γωνιά, ή τριών προσπαθούσε να συνεφέρει την κρή της δίνοντας της να μωρήσει αίθερα.

Στη μέση της αίθουσας κοίταζαν άσάλευτο το κόκκινο ντύσιμο. Η γλαυκώδη μάσκα είχε πέσει απ' το πρόσωπό του κι' όλοι έσπιναν πάνω του, άποσποχώνοντας με φρίκη. Το πρόσωπό του δεν είχε πια τίποτε το ανθρώπινο. Μια γλώσσα τεράστια κρεμόταν από ένα ρύγχος κτηνός, Μακρές τρίχες σκέταζαν όλο του το πρόσωπο.

Μά δεν είναι ο σερ Χέρβεϊ!... φώναζε έντρομος ο πλοίαρχος.

— Πώς βρέθηκε εδώ αυτό το τέρας; ρώτησε μια κυρία.

— Μουάει σαν ούραγγιστάκος, είπε κάποιος κύριος.

Έβγαλιν τότε το ντύσιμο από το μισοκλειδωμένο πλάσμα και είδαν ότι πραγματικά δεν ήταν άνθρωπος, αλλά ένας μεγάλος κτηνός.

Μά που είναι λοιπόν ο σερ Χέρβεϊ; ρώτησε τότε κάποιος.

Έξαφρα ο Έδουάρδος θυμήθηκε την κόκκινη κραυγή που είδε να βγαίνει απ' την καμπίνα του σερ Χέρβεϊ. Κάτι το άπείστο ύπαπεπτερας κι' έτρεξε άμέσως να ιδί τι συμβαίνει, άπολοσθόμενος από μερικούς επιβάτες και τον γκαρδ του πλοίου.

Μπαίνοντας στην καμπίνα, βρήκαν πόν σερ Χέρβεϊ ξαπλωμένο άκίνητο στο κρεβάτι του και δεμένο σφιχτά. Είχε μια μεγάλη πληγή στο κρανίο και το αίμα έτρεχε από εκεί άφθονο. Έλυσαν άμέσως τον δυοκτισμένο Άγγλο κι' ο γκαρδ άρχισε να τον περισκοπεύει.

— Θά τον σώσουμε... έλεγε.

Πράγματι, ο Άγγλος με τις περιποιήσεις του γκαρδ, άρχισε να συνέχεται. Φάνηκε ξαπλωμένος μιλίς είδε τόσο κόπιο γύρω του. Κύτταζε τότε πόν ένα και πόνε τον άλλο, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Πού είναι ο Μπαλζάρ; ρώτησε τέλος.

— Πώς Μπαλζάρ;

— Ο ούραγγιστάκος μου... Ο ούραγγιστάκος που έχω μαζί μου στο πλοίο...

— Τόν σκότωσα εγώ... του απάντησε τότε ο Έδουάρδος.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο Άγγλος άναστήθηκε θυμωμένος, σχεδόν έξαλλος, έτάνω στο κρεβάτι του.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Φ.

Σανθιφύσσα από ευφύαν φυσιογνωμία. Σιλουέτα χαρακτηριστική, που την διακρίνει εύγλυφα παρύδριον λουλουδιών. Μόρφωση συμπληρωμένη με παρακολούθηση μαθημάτων εις την Σορβόνην. Πάν' λίγο καιρό περνά στις Άθήνας, τας όποιās λατρεύει, αλλά, όπως, ότι είναι καταστρεπτικές για τους ανθρώπους που άγατούν την μελέτη και τας άνωτέρας σπουδās. Άγαπά πολύ τον χορό και τούτ' είναι ότι έλαβε πρώτη βραδείον σε διαγωνισμό χορού. Ντύσιμα με γούστο Παριζιάνικο και ή τουαλέτες της είναι πάντοτε από τις θαυμάσιες.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τρίτην παρά τῷ κ. καί τῇ κ. Λορέν.

— Η είσταλς σιλουέτα της οικιακής της άνελευστερο περιστερον με μια καλυγγωμένη μαύρη τουαλέτα.

— Κάπως πολύς. Παλλά τραπέζια μπριζξ και ποτις.

— Αί περισσότερα κυρία και δεσποινίδες προ-

— Μή τί δικαιώμα το έκαμες αυτό; φώναζε.

— Μή τί δικαιώμα της νομίμου άμύνης, απάντησε ο Έδουάρδος. Κι' άμέσως άρχισε να του διηγήται τα διατρέξαντα.

— Άλλόμωνα! έλεε ο σερ Χέρβεϊ, όταν ο Έδουάρδος τελείωσε την αφήγησή του. Κοίμα στους κόλπους μου. Δεν κατόρθωσα να μεταβάλω τ' άγρια θηρία που πήλινον αυτού. Και τί δεν έκανα για να τον εξημερώσω! Σας βεβαιώ, ότι είχε μεταβληθεί σε τέλειον άνθρωπο. Τόν είχα μάθει να χαιρετά, να τρώει, να χορεύει και να φρονετείται εν γενεί σαν άνθρωπος. Στο πλοίο τόν έματσα το βράδυ, ντυμένο σαν ίππότη, με χαμωλωμένο ως τη μύτη του το καπέλο του κι' έτσι κανένας δεν άντιέληφθε πως ήταν πηλός. Φαίνεται όμως, ότι άπόψε τόν έβρεθε πάλι το κόκκινο χρώμα... Ναί, τώρα θυμάμαι...

Μόλις είδε το κόκκινο κοστούμι του, άγρίεψε, ρίχτηκε έπάνω μου κι' ύστερα κι' έδεσε. Είχε φοβερή δύναμη και, καθώς με χρίστηκε στο κεφάλι, έχασα τις αισθήσεις μου... Τι κρίμα!...

— Και δεν έκατάλαβαν καθόλου οι ίππότες του πλοίου, ότι είχατε έναν πηλό μαζί σας; ρώτησε ο γκαρδός.

— Το κατάλαβαν, απάντησε ο Χέρβεϊ, αλλά τους έδωσα ένα γενναίο ποτιμύριο και μου υποσχέθηκαν να μ'ι μιλήσουν. Ά, τόν Μπαλζάρ! Πώς τα κατάρρεσε έτσι...

— Άκού μούκανε, ή μούκανε, ντύθηκε φαίνεται με το κοστούμι μου και πήγε στο σαλόνι... Τόν πρέβξε χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

— Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική... Τόν είχα μάθει να την άγαπά και τρέφει χωρίς άλλο ή μουσική...

σέρχονται με τουαλέτες μαύρες.

— Εύχρηστη άντίδοσος ή κόκκινη τουαλέτα που φορούν αί κυρία Γ. Μελά, Σακελλαροπούλου, Π. Λεονόδα.

— Παρανεύσονται αί κυρία Καποδίστρια, Καμπαρή, Π. Μάτσα, Γ. Μαυρά, Δ. Μελά, Κ. Γκαλφάρ, Έλλη Ζαλακόστα — γοητευτική και κομμοσάτη.

— Σημειώνουμε τις δεξ Διαπλάκου, Ταμπασκούλου, Λοβέρδου, Ταχμτζή.

— Η κ. Γεωργιάδη «μινιατόρ» χαριτωμένη, ή κ. Άρσαντιδή διακοσμητική εμφάνισης με μαύρο σύνολον, ή κ. Μπέπη με τουαλέτα ελεγκτική μαυρη.

— Επίσης πολλές άλλες κόσμος κομψές και όμοιες, όπως ή δις Μικέτη Κομινάκη, ή κ. Άρ. Λαδοπούλου, με δυοτέλλα καφέ, ή κ. Κασέλλα, κλπ.

— Τα «σπορράξ» πάρτυ έξακολουθούν και ή νεολαία προσέρχεται με πανέπτα γλυκισμάτων και μεζέδων, τα όποια άποτελούν το κυ- λειόον.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν «σπορράξ» πάρτυ παρά τη δνιδι Τάρε, ή όποια ήτο θαύμα ιδέσθαι, με λευκή τουαλέτα.

— Μεταξύ των παρευρεθέντων κ. καί κ. Πλίτ, αί χαριτωμένα δεξ Χατζητριαντάκου, λευκή κομμοσάτη τουαλέτα, δις Λαγουδάκη με ρόζ, κ. καί κ. Πη- λείδη, κ. καί κ. Σινεσιού, ή δις Γουίλς, της όποιās ή φυσιογνωμία μοιάζει σαν λεπτοτάτη Έκμε, ή δις Ποσειδώνος πολύ όμοια με μπλε-σέλ τουαλέ- τα, κ. καί κ. Κοντά, ή δις Λεκατσά πικάντικη και χαριτωμένη, ή δις Δ. Φωτοστροπούλου — συγγραφε- ρική συνομιλητρια —, ή δις Καραζώλου κομμοσάτη, ή δις Κ. Λίτσα, ή δις Λένα Μιχαλακοπούλου — ένα ιδιόρρυθμο λουλουδι.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

— Δεξιόσως την παρελθούσαν Τατάρτην παρά ταις κ. κ. Χίλλ και Μπλέγκεν.

— Παρευρεθήσαν Πρέσβευρα Άγγλίας και Τουρκίας, ή κ. Χένδεσσον, αί κ. κ. Έμπεδοκλή, Παπαπάτη, Δαγλίζη, κ. καί κ. Δημ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Άντ. Μπενάκη, ή κ. Δεμίδωρ, ή κ. Έφη Καλ- λέργη, κ. καί κ. Δ. Ρούφου, κ. καί κ. Γ. Πανώ, ή κ. Δελατόρτα, ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ή κ. Π. Καλ- λή.

— Επίσης παρευρεθήσαν οι κ. κ. Γκερό, Μπαν- κούρ, Κανελλόπουλος, Καλαμάρας, Πουρής, Φραν- τζής, Μπένσης, Μελάς, Σινεσιός.

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΓΚΑΜΠΥ, μελαγχολική, 20 ετών. ΕΥΑ, ξανθή, 25 ετών.

(Σ' ένα φτωχό καμαράκι ή Γκάμπυ, κάθεται μόνη και διαβάζει. Αξάρνα μπαίνει η Εύα, πολυτελέστατα ντυμένη. Η Γκάμπυ την κοιτάζει έκπληκτη. Είλε βράδυ. Όλοένα σκοτεινιάζει...)

ΕΥΑ.—Δεσποινίς Γκάμπυ, καλησπέρα σας!

ΓΚΑΜΠΥ. (Με κάμποιο δισταγμό). — Καλησπέρα σας.

ΕΥΑ. — Είμαι η δεσποινίς Εύα Μορνάι.

ΓΚΑΜΠΥ. — Α!... Καθίστε, παρακαλώ.

ΕΥΑ. — Λοιπόν, δεσποινίς Γκάμπυ, τ' όνομά μου δεν σας είχε έντελώς άγνωστο, δεν είχε έτσι;

ΓΚΑΜΠΥ. — Βέβαια... Άντικεινέ σε μία πολύ πλουσία οικογένεια της Γαλλίας.

ΕΥΑ. — Και θα ξέρετε και κάτι άλλο ακόμα. Ότι... ότι πρόκειται ν' άρραβωνιαστώ με τον κύριο Παύλο ντε Τράνς.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεσποινίς Μορνάι, εγώ δεν άνγκισ στην άρραβωνιά, ποτέ με τον κ. Παύλο ντε Τράνς, γιατί είχε δικός μου άρραβωνιαστικός.

ΕΥΑ. — Ναί, μπορεί να μην άρραβωνιαστώ ποτέ μαζί του, αλλά θα γίνω άποδοθήποτε γυναίκα του. Οι άρραβόνες άλλωστε τώρα έχουν καταργηθεί. Θα παντρευτούμε άμέσως.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεν θα παντρευτείτε ποτέ με τον Παύλο.

ΕΥΑ. — Με τον Παύλο! Τι οικειότης!... Έγώ τον όνομάζω ακόμα κύριο ντε Τράνς.

ΓΚΑΜΠΥ. — Και θα μείνει πάντα ένας κύριος για σας. Ένώ έμένα είχε ο άρραβωνιαστικός μου.

ΕΥΑ. — Δεσποινίς Γκάμπυ, μη μιλάτε έτσι. Σκεφθήτε καλύτερα. Είστε ένα φτωχό κορίτσι. Κι' ο Παύλος πρέπει να πάρει μία κόρη της τάξεώς του, πολύ πλουσία, γιατί είχε φτωχός, γιατί δεν έχει παρά τον τίτλο του.

ΓΚΑΜΠΥ. — Θεέ μου!... Καταλαβαίνω. Θέλετε ν' άγοράσετε τον Παύλο. Θέλετε ν' άγοράσετε τον τίτλο του.

ΕΥΑ. — Είστε πολύ ρομαντική, δεσποινίς. Κι' αυτό δεν είναι πια της μόδας.

ΓΚΑΜΠΥ. — Είμεν οι φτωχοί δεν μπορούμε ν' άκολουθούμε τη μόδα.

ΕΥΑ. — Τέλος πάντων... Πρέπει να είστε λογική.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τι θέλετε να πείτε; Τι πρέπει δηλαδή να κάνω για να είμαι λογική; Πρέπει να πάρω ν' αγαπώ τον Παύλο; Αυτό θέλετε να πείτε; Ήρθε λοιπόν στο σπίτι μου για να μου απαράξετε την καρδιά;

ΕΥΑ. — Άκούστε, μικρούλα μου. Δεν ήρθα εδώ ως αντίζηλος. Ήρθα απλώς για να σας πω ότι για το καλό του Παύλου, πρέπει να τον αφήσετε ελεύθερο να παντρευτεί μαζί μου. Αυτό είναι και το δικό του συμφέρον.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τον αγαπώ πολύ και μ' αγαπά κι' αυτός τρελλά.

ΕΥΑ. — Τι σημασία έχει αυτό;... Δεν ζει η αγάπη, κόρη μου, χωρίς χρήματα. Ο Παύλος θα ευτυχίσει μαζί μου. Ο πατέρας μου σκέπτεται να τον πάρει διευθυντή στις επιχειρήσεις του. Θα έχει έτσι άφθονα χρήματα στα χέρια του; Θα ζει ξεγνοιασιά, τρισευτυχισμένα...

ΓΚΑΜΠΥ. — Και την αγάπη τη δική μου δεν τη λογαριάζετε;

ΕΥΑ. — Η αγάπη... Είναι όμοιο πράγμα βέβαια η αγάπη. Αλλά για σκεφθήτε... Αν παντρευτείτε με τον Παύλο, θα τον καταδικάσετε σ' αβυσσά διευτυχία. Κι' η φτώχεια, όπως σας είπα, διώχνει την αγάπη. Θα με θυμηθείτε μία μέρα. Δεν χορταίνει κανείς μόνο με τα φιλιά. Κι' όταν θα φθουν και τα παιδιά, θ' άρχισι η γκρίνια, θ' απογοητεύετε η μετάνοια. Ναί, θα μετανιώσετε γιατί τον παντρευτήκατε. Θα βλαστήνατε την ώρα που γνωριστήκατε κι' αγαπηθήκατε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Θεέ μου!... Γιατί μου τα λέτε, ελ' αυτά;

ΕΥΑ. — Ναί... ναι... Και τότε θ' άρχισι η τύχη να σας βασανίζει. Θα υποφέρετε πολύ όταν θα σκέφτεστε πως για να μη βελήσετε να θυσιαστήτε όταν ήταν ακόμα καλός, θυσιάσατε και την ευτυχία και τη ζωή του Παύλου.

ΓΚΑΜΠΥ. — Θεέ μου!... Όχι... Όχι... Δεν θα γίνω έτσι όπως λέτε...

ΕΥΑ. — Και πολύ χειρότερα ακόμα. Τώρα είστε μεθυμένος από αγάπη κι' οι δύο σας. Παύστε γλυκά όνειρα για το μέλλον. Σας φανταίνονται όλα όμορφα. Αλλά πιο όμορφα, θα δώτε ποτέ έχω δικήν.

Αν αγαπάτε αληθινά τον Παύλο, μη τον θυσιάσετε. Θυσιαστήτε εσείς.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. LEPREUR

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ

στέφη.

ΕΥΑ. — Τότε... άκούστε. Πρέπει να νομίσω ότι αγαπάτε άλλον.

Εγώ αναλαμβάνω να τα διορθώσω όλα. Στα έγγρατάσια του πατέρα μου εργάζονται πολλοί καλοί νέοι. Έγώ θα σας προκρίνω και θα σας παντρώω μ' ένα απ' αυτούς τους νέους. Έτσι θα νομίσω ο Παύλος ότι εξωτευτήκατε ένα άλλον, ότι προτιμήσατε ένα άλλον για σύζυγό σας. Έτσι πρέπει να γίνω. Θα σας προκρίνω γενναία. Και θα σας δώσω πολλά-πολλά δώρα.

ΓΚΑΜΠΥ. (πολύ παραμυθμένη). — Θεέ μου! Πώς τοίματε!...

Μου προτείνετε να πάρω ένα άλλον, ενώ αγαπώ τον Παύλο; Και μου προτείνετε προίκα... δώρα!...

Ε. λοιπόν, δεσποινίς έκτακτου ομοίως, εγώ δεν τις δέχομαι τέτοιες άγοραπωλησίες. Δεν ποιάω εγώ την αγάπη μου. Μπορώ να θυσιαστώ, αλλά δεν πληρώνομαι. Άκούστε:

ΕΥΑ. — Αν αγαπάτε τον Παύλο, θα το κάμνετε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τον αγαπώ τόσο, που δεν μπορώ να ξέρω χωρίς αυτόν. Κι' όμως δέχομαι να θυσιαστώ για την ευτυχία του. Μα δεν πουλιέμαι. Δεν πουλιέμαι. (Πλησιάζει σ' ένα μικρό γραφείο, ανοίγει ένα συρτάρι, παίρνει κάτι με προσοχή και το κρύβει κάτω από την ποδιά της). Καταλαβαίνω. Είμαι ένα έμπορο για την ευτυχία του Παύλου... Θα φύγω από τη μέση...

ΕΥΑ. — Έτσι τέλος! Δεν σας άναγκάζω να παντρευτείτε μ' ένα άλλον άνδρα δεν θέλετε. Θα σας δώσω όμως όλα χρήματα μου ζητήσετε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Σας είπα: Δεν πουλιέμαι. Είναι ανάγκη να δώσω το αίμα μου, τη ζωή μου, για τον Παύλο; Τα δίνω. (Κλαίει). Και τώρα πηγαίνετε, πηγαίνετε, δεσποινίς.

ΕΥΑ. — Εύχαριστώ... Εύχαριστώ... Είπαρθε μου τουλάχιστον να σας δώσω ένα δώρο. (Βγάζει από το χέρι της ένα διαμαντένιο βραχιόλι και το προσφέρει στη Γκάμπυ).

ΓΚΑΜΠΥ. — Όχι, όχι. Δεν ταιριάζει σε μία φτωχή δικτυογράφου σαν έμένα. Ένα τόσο πολύτιμο κόσμημα. Πηγαίνετε. Από αύριο ο Παύλος θάνα δικός σας.

ΕΥΑ. — Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα εδώ.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεν θα το μάθω ποτέ.

(Η Εύα φεύγει).

ΓΚΑΜΠΥ. (μόνη). — Έτσι λοιπόν; Πρέπει να λείψω εγώ απ' τη μέση. Πρέπει ο Παύλος να ξαναγίνει στα πόδια, στην πολιτεία, στην άνετη ζωή. (Βγάζει κάτω από την ποδιά της ένα περιστέρι).

Ε. λοιπόν... Αυτό εδώ θα τα διορθώσω όλα. Κι' ο Παύλος δεν θα μαντέψει ποτέ την αλήθεια. Θα νομίσω πως, καθώς περιεργαζόμουν το περιστέρι, πήρε φωτιά και με σκότωσε. Η Εύα δεν θα πη έπίσης τίποτα. Δεν τη συμφέρει. Το πιν είναι να λείψω εγώ. Δεν έχω το θάρρος να ξέρω χωρίς έκκεντο. Θεέ μου, συγχώρεσέ με... (Ανοίγει τα στήθη της, παίρνει το περιστέρι απ' το τραπέζι, όπου το είχε αφήσει, στήριζει την κάννη του όριστερού μπουζουκιού και τραβεί το σκανδάλη. Το όλο όμως δεν εκπνέει κανείς. Τη στιγμή αυτή μπαίνει έξωφρα μέσα η Εύα. Βλέπει την Γκάμπυ, τρέχει και της παίρνει δια της βίας το περιστέρι από τα χέρια).

ΓΚΑΜΠΥ. — Γιατί δεν μ' αφήνετε να πεθάνω;

ΕΥΑ. — Θεέ μου!... Τι θέλετε να κάνετε; Εύθυγος που γράφω. Ξέχασα την τσάντα μου και ξαναβρήκα να την πάρω.

ΓΚΑΜΠΥ. — Έτσι έχετε να γίνω...

ΕΥΑ. — Όχι, όχι!... Δεν θα γίνω αυτό. Φαντάζεσαι λοιπόν πως μπορώ να δεχτώ μία ευτυχία που θα την πληρώνωε εδω με το αίμα σου; Με νύκτες, Γκάμπυ. Δεν φανταζόμουν ποτέ μ'ένα ποιοι θα μπορούσε να φτάσει η αυτοθυσία μίας καρδιάς που αγαπάει. Συγχώρεσέ με!...

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεν θέλω να γίνω αλτία να μείνη φτωχός ο Παύλος σ' όλη του τη ζωή.

ΕΥΑ. — Δεν θα μείνη φτωχός. Έγώ θα σας προκρίσω.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεν θέλω έλευμοσύνη, δεσποινίς Εύα.

ΕΥΑ. — Μη μου μιλάς έτσι, Γκάμπυ... Μ' έκανες να γίνω καλύτερη, μ' έκανες να νοιώσω τί θα πη αληθινή αγάπη. Σε παρακαλώ, δέξου νά γίνης φίλη μου. Θέλω να σε ιδω ευτυχισμένη μαζί με τον Παύλο.

ΓΚΑΜΠΥ. (ξεσπάζοντας σε κλάματα). — Εύχαριστώ!...

ΕΥΑ. (ανοίγοντας την αγκαλιά της). — Δεν έχω άδελφή. Γκάμπυ, γίνε εδω η άδελφούλα μου.

ΓΚΑΜΠΥ. (πέρνει κλαίγοντας στην αγκαλιά της Εύας). — Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!...

ΓΚΑΜΠΥ. — Τόν αγαπώ τόσο, που ποτέ καμιά γυναίκα δεν άγάπησε στον κόσμο.

ΕΥΑ. — Δώστε του λοιπόν την ελευθερία του. Ο Παύλος άρνείται να παντρευτεί μαζί μου, γιατί είναι δεμένος μαζί σας. Δώστε του πίσω τον λόγο του.

ΓΚΑΜΠΥ. (άναστενάζοντας). — Με τί πρόσφαι;

ΕΥΑ. — Πείτε τον ότι δεν τον αγαπάτε πια.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεν θα μ' άγαπά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ

ΕΝΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΜΕ ΤΗΝ Κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

Ε την κ. Αιμιλία Στ. Δάφνη δεν ήταν καθόλου δύσκολο να πάρουμε συνέντευξη. Συνεργάτρια του περιοδικού και γνώριμη προσωπική από παλιότερα, η ποιήτρια των «Χρυσών κυπέλλων», αν και αποτραβηγμένη στο έξοχό της σπίτι, έξω στα Πατήσια, μαζί με τον άντρα της, το γνωστό ποιητή και λόγιο, με δέχτηκε με προθυμία και μού μίλησε έκπνευστα, ένα δώδεκωρο μεσημέρι, πριν από το φαγητό, μέσα σε μία ναικαινεμένη σάλα, στολισμένη με ζωγραφίες.

«Αμα γνωρίσει κανείς από κοντά την κ. Αιμιλία Δάφνη και μιλήσει μαζί της, θα παραστήσει κάτι άλλο και ανεπαρκές, το συνηνμένο και ποιητικό, αυτό που βλέπουμε και στα γραπτά της, τα γεμάτα από μία παιδική ευαισθησία και μία γαλήνια εναντίον των κοσμητών, σαν από κάποια άσπαση και βύσση».

Ο Κοστίης Παλαμάς, ο περισσότερο δλων άρμόδιος να κρίνει τα δημοσηγηματα και τα ζητήματα της τέχνης, έγραψε πριν από χρόνια σ' έναν πρόλογο του πώς ετο παρανούδι της Αιμιλίας Δάφνη είχε το σημαντερο στοιχειακό στοιχείο που σκόρπασε ως την λογα ή λήρα ή νεοελληνική μηχανή από χέρια γυναικείας. Αιτή λοιπόν ή συνήθεια, συνδυασμένη με το στοιχαμό, είχε και το κυριώτερο γνώριμο της γυναικείας, όπως δείχνεται στις σχέσεις της με τους ανθρώπους και προκρίνον στην άποψη της από κάθε φιλολογικό θόρο της εποχής, αντίθετο από μερικές άλλες διόφυλές της, που με τα νά κοινοκαταφέρνουν λίγους στίχους, θέλουν να παρουσιαστούν και να πιστευτούν σαν οι ένσοκαμμένες Μούσες.

—Από πότε γράφετε στίχους, κ. Δάφνη; άρχίζουμε την κουβέντα.

—Από μικρή, όπως συμβαίνει με τους περισσότερους. Μουντζούρινα τα τεράδια μου με τραγουδιά άφρόντων ήμουν.

—Όταν έτιγνανα στο Άρσάκειο, θυμάμαι πως είχαμε μία δασκάλα γκρενιόρα και καλίστημα κ' έγω για να την εκδικηθώ κάθισα και της έγραφα ένα σατυρικό, άς το πούμε, ποίημα.

—Όταν όμως βγήκαμε έξω διάλειμμα, τότε θυμήθηκα πως ή δασκάλα αυτή είχε τη συνήθεια να γράφει τις τσάντες μας στα θρανία και φοβήθηκα τόσο πολύ μήπως βρει το άμαρτωλό στοιχούγημά μου, ώστε πήγε να σπάσει ή καρδιά μου όσω που έσταμάει και να βεβαιωθεί πως δεν το είχε βρει.

—Στο Άρσάκειο ύπνετήκατε και σεις ως δασκάλα, δεν εν' έτσι;

—Βέβαια. Το περιεργό μάλιστα είναι πως διορίστηκα σχεδόν άμέσως αφού πήρα από εκεί το άπαιτήσιο. Βρισκόμυστε τότε σε μεγάλες οικονομικές στενωφίες στο σπίτι μου και φροντισίσαμε πολύ για να πετύχω αυτή την αληθινή σωτηρία μου, στην οποία έμεινα μέχρι το 1912, την εποχή που άρραβωνιαστικά και παραυτήθηκα.

—Η πρώτη σας συλλογή πότε βγήκε;

—Στα 1903. Ο πρώτος της τίτλος ήταν «Χρυσόπαιδα». Αργότερα την ξανατύπωσα με άλλαγμένο τίτλο, «Ποιήματα». Θυμίζω μάλιστα πως πούλησα περίπου τρεις χιλιάδες αντίτυπα και με τό κέρδη της συλλογής κατόρθωσα να ξεχρώσω τα έπιπλα του σαπυού μας που μάζ τα είχαν πάρει για ενέχυρο. Αλλά ή πρώτη μου αυτή έπιτυχία είχε και τις λίγες της...

—Τις φιλολογικές έπαισεις ίσως;

—Όχι φιλολογικές, αλλά κάτι άλλο χειρότερο. Έκείνον τον καπλό έπίσης του Άρσάκειου όπου δίδασκα ήταν ο περιώνυμος Μιστριώτης, ο γλωσσολόγος καθηγητής. Έδιδασκε λοιπόν τα ποιήματα και έπειδή το βούρε γρασμένα φυσικά στη δημοτική, με κάλεσε στο γραφείο της διευθυνσίας και μού έκανε μεροστά της πιοτέρας παρατηρήσεις. Μού είπε πως δεν έπαιρέται να χορηγοποιούν χυδαία γλώσσα οι δασκάλισσες και άνωτέρου παρθεναγωγίου και πως αν έξακολουθήσω την ίδια ταχτική, θα κινδυνεύω να παύω. Έγώ σ' έλω αυτό το διάστημα έρεμα, γιατί φοβόμουν μη πω την μοναδική μου θέση, και στο τέλος ύποσχέθηκα να πάω το γράμμα. Αλλά δύστυχώς...

—Ένα και συνέχεια;

—Ναί. Δυστυχώς μία έφημερίδα εκείνου του καιρού, ή «Ακρόπολις», άρχισε να παίρνει από τόν τόμο μου στίχους και να τους δημοσιεύει στην οικεία στήλη. Ο Μιστριώτης, φαίνεται, παρακολουθούσε το φύλλο και μία μέρα με έανακάλεσε και μού παρατήρησε πως δεν είχα πηρεί την ύποσχεσή μου και σόκνετε να με πάρει. Τότε έανακατάρα να γράψω μόνη μου στην έφημερίδα και να παρακαλέσω το διευθυντή να σταματήσει την άναδημοσίευση των στίχων μου, γιατί έτσι καλό μού έκανε κακό. Και έτσι γλύτωσα από την άπειλή του Μιστριώτη...

Η κ. Αιμιλία Στ. Δάφνη.
(Τελευταία φωτογραφία της ποιήτριας)

χαριστήμένη απ' κομμάτια βύσες' από καιρό.

—Μπορείτε να μού αναφέρετε μερικές προσημύσεις σας μεταξύ των ποιητών;

—Εύχαριστώ. Έγώ άγαπούσα άνέκαθεν και αγαπώ ακόμα τα ποιήματα του Παλαμά. Την αγάπη μου αυτή άλλωστε την έληπρονόμησα από τον πατέρα μου, τον Κούρτηλη, που ήταν κ' ο ίδιος λόγιος και έξέδιδε μία έφημερίδα, ένα περιοδικό και μία ανθολογία ποιητών μας στη γαλική. Έπιπλέον έκτιμω τον Μαλακάση, που με γοήτευε έναν καιρό, το Γρυτσίτη και τον Προφύρα. Έπίσης ήμουν έρωτευμένη με τους στίχους του άντρος μου, προτού ακόμα τον γνωρίσω και τον παντρευτώ...

—Για τον Καρυωτάτη τί ιδέα έχετε;

—Είπε άναμνησθήκα ποιητής, αλλά μού φαίνεται κάπως στενοχωρημένος και πνευματικός, ενώ εγώ θέλω στην ποίηση άπια, λύτρωση και εύγεια. Κάποτε ήμουν άπασιόδοξη, αλλά με την ήλικία βούρε την ίσοροπία και τη γαλήνη.

—Από τους Γάλλους ποιητές προτιμάτε;

—Τον Φρανς Ζαμ, τον ποιητή της άγροτικής γαλήνης και της ήσυχης ζωής, το Βερλαίν, το Μοντεσκίω, τον πεσσιμιστή Λαφόργκ και άλλους...

—Και για το δικό μας το Φιλύρα τί ιδέα έχετε;

—Μολονό άνατάστατος, είναι λαμπρός ποιητής. Πρέπει να σας πω μάλιστα, ότι ο Φιλύρας χρησίμευσε και... προξενής μας. Προτού παρθώμε δηλαδή, πηγαίνωερχόταν από το σπίτι του Στεφάνου, όπου κοιμόταν ταχτικά στις δύσκολες μέρες, στο δικό μου

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ο ΓΚΑΙΤΕ ΣΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

(Επί τη βάσει των πληροφοριών που είχαν την ευγενή καλωσύνη να μας δώσουν οι κ. κ. Διον. Λαυράγκας, Έδμ. Φύρστ και Περ. Γαβριηλίδης)

ΙΣ τὰ χρονικά του Νεοελληνικού Θεάτρου τὰ έργα του Γκαίτε έχουν καταλάβει μιά απ' τις πρώτες θέσεις. Όλες ή παραστάσεις των εσημείωνσαν πάντα εξαιρετική επιτυχία. Απ' τὰ έργα του άθανάτου Γερμανού ποιητού, τὸ γνωστότερο καὶ δημοφιλέστερο στὴν Ἑλλάδα εἶνε ὁ «Φάουστ», ἡ βαθεῖα καὶ γεμάτη φιλοσοφία αὐτῆς τραγωδία. Ἀπάνω στὴν ὑπόθεσι τοῦ «Φάουστ» ὁ Γκουνάυ εἰργασθε, ὡς γνωστόν, τὸ ὁμιόμοιο μελοδράμα, ποὺ παίχτηκε καὶ αὐτὸ στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο, σὲ μετάφρασι τοῦ Ραγκαβῆ. Στὸν ἴδιο ὁμιῶς θεῶλο βασίζεται καὶ ὁ «Μεριστόφελς», ἡ ὄπερα τοῦ μουσουργοῦ Μπόττο, μεταφρασμένη ἀπ' τὸν μαέστρο μας κ. Λαυράγκα, καθὼς καὶ τὸ συμφωνικὸ ποίημα τοῦ Μπερλιόζ «Ἡ Καταδίκη τοῦ Φάουστ». Ἐπίσης τὰ μελοδράματα «Βέρθερος» καὶ «Μινιόν» εἰχουν καὶ αὐτὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν ὁμοίων ἔργων τοῦ Γκαίτε.

Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Φάουστ» — τῆς τραγωδίας — ἐδόθηκε τὸ 1902 στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, με πρωταγωνιστὰς τὸν παλαιμαχο ἡθοποιὸ μας Έδμ. Φύρστ ὡς Φάουστ, τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη ὡς Μαργαρίτα καὶ τοὺς ἡθοποιούς Μέρκουλαν καὶ Ζάννον στοὺς ρόλους τοῦ Βαλεντίνου καὶ τοῦ Μεριστοφελῆ. Τὸ ἔργο ἦταν μεταφρασμένο στὴν Ἑλληνικὴ ἀπ' τὸν αἰνιγματο ποιητὴ Χατζόπουλο.

Ἐἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι οἱ οἱ ἡθοποιοὶ ἔβαλαν τὰ δυνατὰ τους γιὰ νὰ παρουσιάσουν κατὰ τὸ τέλει. Ἐξῆς ὁλόκληρους μῆνες μελετοῦσε ὁ Φύρστ τὸ ρόλο του, ὡς ποὺ νὰ πεισθῇ ὅτι ἦταν περὶ αὐτὸ νὰ τὸν ἐξηγήσει ὁ ποιητὴς.

Ἐπειτα ἀρχίσανε ἡ πρόβες. Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν σὰς ποῦμε ὅτι ἔγιναν πενήντα τοῦλάχιστον δοκιμὲς τοῦ ἔργου! Οἱ δυστυχισμένοι ἡθοποιοὶ εὐρισκαν κατῳμεινὼς τὸ μπελά τους με τὶς διαρκεῖς γκρίνιες καὶ φωνές τοῦ σκηνοθέτου Οἰκονόμου. Ἡ Κοτοπούλη ἐμαρτύρησε κυριολεκτικῶς, ὑποχρεωμένη νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀρκετὲς φορὲς καὶ μερὰ, μέχρις ὅτου μείνει ικανοποιημένος ὁ Οἰκονόμου, τὴ σκηνὴ τῆς τελευταίας πράξεως, ἐκεῖ δὲν ἡ Μαργαρίτα σωριάζεται καταγῆς.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς δοκιμῆς. Ἡ σκηνὴ στολίστηκε με εἰδικὲς σκηνογραφίες, εἰδικῶς φεγμένες ἀπ' τὴ Γερμανία, ὅπου καὶ τὰ κοστούμια τῶν ἡθοποιῶν. Ἡ πρόβα ἀρχισε σὰς 9 καὶ τελείωσε... σὲς δυνάμει τῆς νύχτας! Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε ἀνελλιπῶς ὅλες τὶς παραστάσεις καὶ τὶς γενικὲς δοκιμὲς τῶν ἔργων ποὺ παίζοντο στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ξεθεωμένος ἀπ' τὸ πένταφο αὐτὸ μαρτύριο, ἀνέθηκε στὴ σκηνὴ καὶ διεμαρτυρήθη.

Μά, κύριε Οἰκονόμου! εἶπε στὸ σκηνοθέτη. Αὐτὸ καταντάει πραγματικὴ τραγωδία... γιὰ τοὺς θεατὰς!

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ, χρειάστηκε νὰ περικυφῶν διάφορους διαλόγους τοῦ ἔργου, οὕτως ὥστε νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις κατὰ τὶς 2 παρὰ τέταρτο.

Στὴν προμερὰ τοῦ ἔργου, τὸ κοινόν, ἀνταμειβοντας τοὺς τόσους κόπους τῶν ἡθοποιῶν, τοὺς ἀπεθώσε κυριολεκτικῶς. Ἡ παράστασις αὐτὴ τοῦ «Φάουστ» ὑπῆρξε μιά απ' τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ

καὶ ἐξεδείχθη στὸν ἑναὶ τὸν προσόντα τοῦ ἄλλου...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπεμβαίνει ὁ συζυγὸς τῆς καὶ μοῦ διηγείται ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ σχετικὰ με τὸν ἀτυχὸ ποιητὴ τοῦ «Ἰσθίου», ποὺ βρισκεται σήμερα στὸ Λαφνί, βυθισμένος στὰ σκοτάδια τῆς τρέλλας.

— Ἐκείνον τὸν καιρὸ μαζεύμασε ὅλοι οἱ λόγιοι στὸ «Νέον Κέντρον», ὅπου εἶχαμε ὡς εἶδος προέδρου τὸν ἀλησμόνητο Στέφανο Μαργζώκη. Στὸ καφενεῖο αὐτὸ μαζεύοντοσαν ὁ «Ἀριστος Καμπάνης, πενέστατος καὶ... χωρὶς γραβάτα, ὁ Οὐδάνης, ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἄλλοι νεώτεροι. Μιά μερὰ λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ καθόμασταν ὅλοι μαζί, παρουσιάστηκε ἕνας γέρος με δασκαλικὸ παρουσιαστικὸ (ἦταν ἄλλωστε συνταξιούχος καθηγητῆς) καὶ πληροῦντας εἴτησε τὸν Μαργζώκη, ποὺ τὸν εἶχε ἀκουστά, με τὸ σκοπὸ νὰ πληροφορηθῇ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ξεπορτισμένου γιου του. Καὶ δὲν ὁ Μαργζώκης τὸν ἐρώτησε ποῖός ἦταν, ὁ καινογιοφρεμένος ἀπάντησε με θλιβερὸ ὕφος καὶ σὲ ἀνοργὴ καθαρεύουσα:

— Ἀχ! Εἶμαι ὁ πατὴρ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Φιλύρα!...

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

Μιά σκηνιογραφία τοῦ Γκαίτε.
(Ἀπὸ Γερμανικὸ περιοδικό)

Φύρστ καὶ τῆς Κοτοπούλης. Τὸ ἔργο ἐξακολούθησε νὰ παίζεται ἐπὶ 25 συνεχεῖς βραδεῖες, καὶ ὕστερα σταμάτησε γιὰ λίγο διάστημα, γιὰ τὸ ρόλο του ἦσαν τρομερὰ κουραστικοὶ γιὰ τοὺς πρωταγωνιστὰς. Ἀργότερα ὁ «Φάουστ» ξαναπαίχτηκε πολλὲς φορὲς ἀπὸ Ἑλληνικοὺς θεατρικοὺς, τόσο στὴν Ἀθήνα ὥς καὶ στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπίσης, ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, παίχτηκε καὶ αὐτὸ Βασιλικὸ Θέατρο, με πρωταγωνιστὰς τὸν Γαβριηλίδη καὶ τὴν Κυδέρη. Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Οἰκονόμου εἰπαιξε καὶ ὁ ἴδιος, στὸ ρόλο τοῦ Μεριστοφελῆ.

Ὅσο γιὰ τὴν ὄπερα «Φάουστ» τοῦ Γκουνάυ, ἡ πρώτη τῆς παράστασις δόθηκε ἀπὸ τὸ Μελοδράμα τὸ 1902 στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, με τὸ ζευγὸς Βλαχοπούλου στοὺς ρόλους τοῦ Μεριστοφελῆ καὶ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ ρόλο τοῦ Φάουστ εἶχε ὁ τενόρος Χατζηλοῦκας, ἀργότερα δὲ ὁ Μωραΐτης, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ταλέντο ποὺ χάθηκε τόσο πρόωκα ἀπ' τὸ θέατρο.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ «Μεριστοφελῆ», τὴν ὄπερα τοῦ Μότσαρτ. Τὸ ἔργο αὐτὸ παίχτηκε πολλὲς φορὲς στὴν Ἀθήνα, καθὼς καὶ σὲς ἐπαρχίες. Σὲ μιά απ' τὶς παραστάσεις του, ἡ ὁποία δόθηκε πρὸ 22 ἐτῶν στὸ Βόλο, ποῖος νομίζετε ὅτι εἶχε τὸ ρόλο τοῦ Φάουστ; Ὁ Χατζηπαυστόλου! Μάλιστα!... Ὁ γνωστὸς μουσουργός, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει καὶ ἡθοποιὸς τοῦ μελοδράματος. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ καλὸς συνθέτης ἂν ποῦμε ὅτι στὸ «Μεριστόφελς» ἐσημείωσε θεριαμβευτικὴν... ἀποτυχίαν! Ἐκείνο ὁμιῶς ποὺ κάνει τὴ θέσι τῆς ἐλαφρότερης, εἶνε ὅτι, καταλαβαίνοντας τὸ λάθος του, δὲν τόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς. Ἐγκατέλειψε γρήγορα τὸ στάδιο τῆς ἡθοποιῆς, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας απ' τοὺς πρὸ καλῶν μουσουργῶν μας. Ἡ μετάνοιά του αὐτῆ, ἐπὶ καὶ λίγο ὀψιμη, κάνει νὰ συγχωρεῖται ἡ ἀμαρτία του!...

Ἀπομνημόνευσε νὰ ἀναφέρουμε παραπάνω, μέσα στὰ ἄλλα ἔργα τοῦ Γκαίτε, καὶ τὸ «Τραγικὸ τοῦ Φύλλου», μιά ἐπιτυχία τοῦ γνωστοῦ μας καλλιτέχνη τοῦ ἄσματος Πασχαλίδη, καθὼς καὶ τὴ διασκευὴ τῆς «Ἰφιγενείας», στὴν ὁποία ἐπαιξε ἡ Κοτοπούλη με τὸν Γαβριηλίδη. Ἐδῶ θὰ σὰς διηγηθοῦμε καὶ ἕνα σχετικὸ ἀνεκδοτὸ χαρακτηρισμένο, ὅπως τὸ ἀκούσαμε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κ. Γαβριηλίδη:

— Ἐπρόκειτο, μᾶς λέει ὁ διακεκομμένος μας ἡθοποιός, νὰ παίξουμε κάποτε μαζί με τὴν Κοτοπούλη τὴν «Ἰφιγενείαν» στὸ θέατρο τοῦ Βόλου. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα τῆς παραστάσεως, θέλοντας νὰ εἶμαι ἐλεύθερος γιὰ νὰ μελετήσω τὸ ρόλο μου, ἐπῆγα με μιά βάρκα σ' ἕνα νησί ποὺ βρισκεται ἀπέναντι στὸ λιμάνι. Ἐκεῖ ἀνέβηκα σ' ἕνα λοφίσκο καὶ ἀρχισα νὰ ἀναγγέλλω τὸ ρόλο μου μεγαλοφώνως — πράγμα ποὺ δὲν θὰ μπορούσα βέβαια νὰ τὸ κάνω μέσα στὸ ξενοδοχεῖο μου.

» Γιὰ κακὴ μου ὁμιῶς τύχη με εἶδαν μερικὴ ψαράδες, ποὺ ἀπλώναν τὰ δίχτυα τους στὴν παραλία. Κι' οἱ ἀπλοῖκοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, νομίζοντας ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν... με κανένα τρελλό, ἐπῆσαν νὰ γελῶν.

» — Τί φωνάζεις ἔτσι; με ρώτησε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς τῆς.

» — Δικαιώμα μου δὲν εἶνε;... τοῦ ἀπάντησα γελώντας, γιὰ εἶχα καταλάβει τὴν παρεξήγησι ποὺ εἶχε συμβεῖ.

» — Τί θὰ πῇ δικαίωμα σου;... Ποιὸς εἶσαι; Τί θέλεις ἐδῶ;...

» Ἐδῆσε τότε νὰ τοὺς ἐξηγήσω τί συνέβαινε, γιὰ νὰ πεισθῶν γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ μυαλοῦ μου καὶ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ἐξακολουθῶ σὲ ἐλεύθερα τὴ δουλειά μου.

Τελειώνοντας τὴν ἀνασκόπησι αὐτῆς τοῦ ἔργου τοῦ Γκαίτε στὴν Ἑλλάδα, προσθέτουμε ἀκόμη ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Μελοδράματος, ἐπὶ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐκατονταετηριδος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ παῖξῃ τὸν «Βέρθερος», μεταφρασμένο στὴν Ἑλληνικὴ ἀπ' τὸν μαέστρο μας κ. Λαυράγκα. Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε ἐφάμιλλα τῶν εὐσυνειδήτων προσπαθειῶν τῶν καλῶν μας ἡθοποιῶν.

X.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

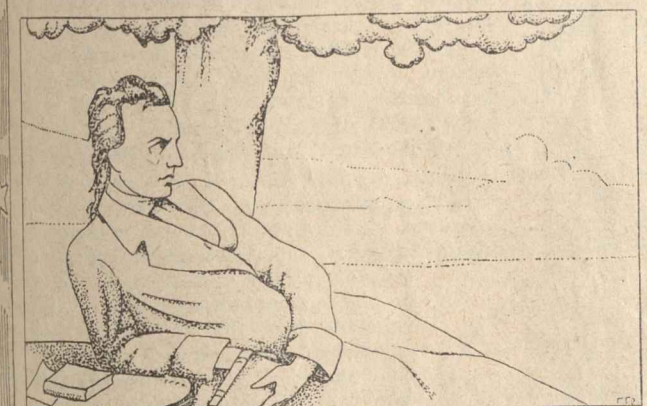
Ὁ Γκαίτε σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν.

Ὁ Γκαίτε πενήνταετηρής.

Ὁ Γκαίτε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν.

Ὁ Γκαίτε στὴν Ἰταλία, κατὰ τὴν νεότητά του.

Ὁ Γκαίτε ὅταν ἦταν πρωθυπουργὸς τῆς Βαϊμάρης.

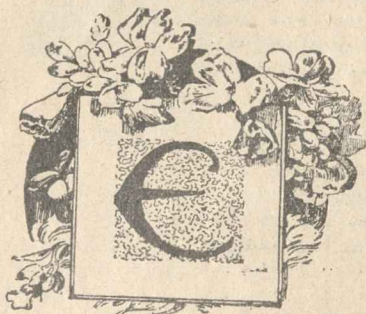
Ὁ Γκαίτε καὶ ἡ ἀφοσιωμένη φίλη του Φόν Στάιν.

Ὁ Γκαίτε μαζί με τὸν μεγάλο σύγχρονό του ποιητὴ Σάλλερ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΙΜΑΣΤΕ σύμφωνα με όλα. Μείνετε ήσυχη, Μεγαλειότητά. Η διαταγή σας θα εκτελεστεί κατὰ γράμμα, είπε ο Μωρεβέρ.
 — Μου δοξάσεθε, ότι θα μου διαβιβάσετε πιστά την όμολογία, στην οποία θα προβούν οι δύο τυχοδιώκτες; ρώτησε η Αικατερίνη των Μεδίκων.
 — Σας το δοξάσωμαι, Μεγαλειότητά!

— Άκούστε και κάτι άλλο τώρα. Η ζωή των ανθρώπων από τότε που τον Κολίνο, που μου την υποσχεθήκατε όριστικά. Πριν λοιπόν περάσουν πέντε μέρες, απαιτώ να έχετε τηρήσει το λόγο σας και ο Κολίνος να μην πεθάνει.
 — Μείνατε ήσυχη; αὐτὸ Μεγαλειότητά.

— Άφου τελείωσε η συνομιλία τους, ο Μωρεβέρ βγήκε από το γραφείο της βασιλομήτορας και προχωρώντας στην αλλη των ανακτόρων, την είδε γεμάτη από έρωτικούς ταχυδρόμους. "Ήσαν οι ειδικοί απεσταλμένοι, τους οποίους η Αικατερίνη έστελνε προς τους διοικητές των προκρινά επαρχιών της Γαλλίας με τη μυστική διαταγή να προβούν κατά τη νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου σε γενική σφαγή των Ούγενότων.

Τὰ σχετικά διατάγματα είχαν υπογραφεί προηγουμένως εν λευκῷ από τον βασιλέα και συμπληρώθηκαν κατόπιν από την Αικατερίνη. "Όταν η βασιλομήτωρ, ύστερ' από την παραπάνω συνομιλία της έμεινε μόνη, ψιθύρισε κατευχαριστημένη:

— Έπ' τέλους τελειώνει καὶ αὐτὴ ἡ υπόθεσις. Αὐριο δάχ' ἀπαλλαγεί από τον Κολίν, "Όσο για τους Παρνταγιάν, θέλω να μάθω ποιά μυστικά ήθελε ν' αποσπάσει ο Έρρικος Μονμορανσύ απ' αυτούς και γιατί μου ζητεί τώρα να τους βασανίσω. Τὰ βασανιστήρια θὰ γίνουν ἀσφαλῶς, ἀλλ' ὅχι ἐπ' παρουσία τοῦ ἀγαπητοῦ μου στρατάρχη. Στὸ δεσποτήριό του Τάμπε, διότι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν αὐτοῦ αὐδὸν τὸν βασανιστήριον, ὑπάρχει ἓνα μικρὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο μπορὼ νὰ κρυφτῶ καὶ ν' ἀκούσω μὲ ἀνεστὶ τὸ καθέτι.

— Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μίτρε ἡ θαλαμηπόλος τῆς Πίσσια καὶ τῆς εἶπε:

— Μεγαλειότητά, ὁ κόμης ντὲ Μαριγιάν ζητεῖ ν' ἐπιμονή ἀπὸ τὸ λογαγιὸ τῆς φρουρᾶς καὶ σὰς ἰδῇ.

— Ἐπιτρέψτε ἀμέσως τὴν εἰσοδὸ στὸν ἀγαπητὸ μου κόμητα, διέταξε ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ Μαριγιάν ἔμπαινε μέσα καὶ γονατίζοντας μπρὸς τὴν βασιλομήτορα, φώναζε παραγγέλνους:

— Μεγαλειότητά, ήθα νὰ σὰς ζητήσω χάρι....

— Χάρι; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασιλομήτορα.

— Ναί.... ἡ μάλλον δικαιοσύνη. Ένας φίλος μου, σφεδὸν ἀδελφός μου, μὴ γυναικα ψυχὴ καὶ αἰσθηματικὴ, μὴ καρδιὰ εὐγενικὴ καὶ θαρραλέα, συνελήφθη καὶ κρατεῖται....

— Μου ἀρεεῖ, ἀγαπητὴ κόμη, τὸ γεγονός, ὅτι ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, γὰ νὰ τὸν συμπληθῶ καὶ ἐγώ. Πῶς δνομάζεται;

— Ἀλλοῖμονο, Μεγαλειότητά! Ὁ φίλος μου εἶχε τὸ ἀτύχημα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, νὰ σὰς δυσωρεστήσῃ δύο φορές. Πρῶτον σὲ μὴ συνέντευξί στὸ σπίτι τῆς ξυλῆς γέφυρας, ὅπου καὶ εὐτύχησα νὰ γνωρίσω τὴ Μεγαλειότητά σας. Δεύτερον, σὲ μὴ ἄλλη συνάντησι στὸ Λουβρὸ....

— Κόμη, τὸν διέσωσε ἡ Αἰκατερίνη με τὴ χαριτωμένη φωνή της, με δυσωρεστήσαν πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ συνήθως τοὺς ληρμονῶ....

— Ὁ Μαριγιάν κίτταξε τὴ μητέρα του μ' ἓνα βλέμμα ἐκφραστικὸ καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ φίλος μου δνομάζεται ἱπότης ντὲ Παρνταγιάν!....

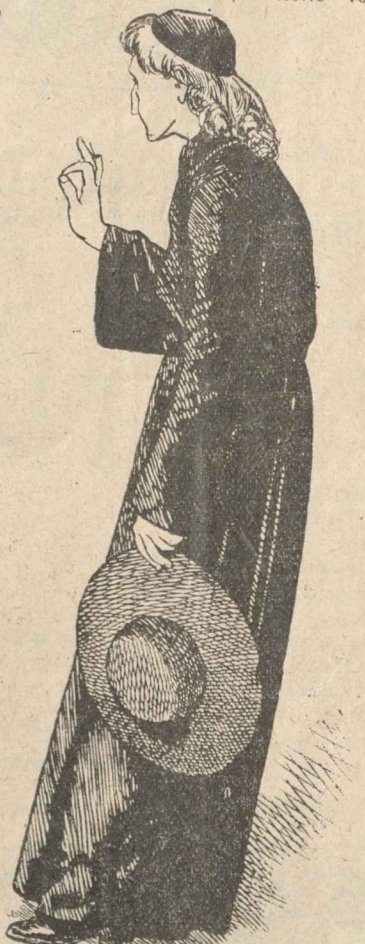
— Ἡ βασιλομήτωρ προσπαθῆκε, ὅτι ζήτησε μέσ' σὴ μνήμη τῆς ἓνα τέτοιον ὄνομα καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Ἀ, ναί! Τώρα θυμοῦμαι.... Λέτε λοιπόν, ὅτι ὁ Παρνταγιάν ἐφωλαίστηκε;

— Δυστυχῶς ναί, Μεγαλειότητά. Καὶ φρονῶ, ὅτι ἂν ἐχραιοζόταν κάποιος ἐγγνητής, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν θὰ δίσταζε νὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ τοῦ φίλου μου....

— Ἡ βασιλομήτωρ τὸν ἄκουγε συλλογισμένη φαινομενικὰ καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε, μετ' ἀποχή:

— Τὴν Τρίτη ἔχω διαταγὴ ν' ἀφήσω τὸν νεὸ ἐλεύθερο, εἶπε ὁ ἡγούμενος....

— Θέλω, παιδί μου, νὰ σοὺ δώσω μὴ ἀπόδειξι τῆς μεγάλης μου εὐνοίας ἀπέναντί σου, μὴ ἀπόδειξι ποὺ μόνο στοὺς γιουὺς μου σ' ἐπιτρέπει νὰ δίνω. Μείνε ἐδὼ μέσα ὡς δὴν νὰ γυρίσω....

Καὶ βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ γραφεῖο της. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες στιγμῆς γύρισε γεμάτη ὑποκριτικὴ καὶ ψευτικὴ χαρά.

— Πετύχαμε τὴ δουλειά μας! τοῦ εἶπε. Ἐπειτα τὸν βασιλέα ν' ἀποφωλαίσῃ τὸν Παρνταγιάν, ἀλλὰ, σὰς ὁμολογῶ, ὅτι δυσκολεῖται πολὺ νὰ τὸν πείσω. Μου φαίνεται διηλοδὴ ὅτι ὁ φίλος σας σ' νομοτεῖ μαζὺ με τὸ στρατάρχη Μονμορανσύ....

— Αὐτός, Μεγαλειότητά! Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ, ὅτι ὁ στρατάρχης....

— Σιωπὴ, κόμη! Αὐτὰ ποὺ θὰ μοὺ πῆς, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἐπειτα, ἂν ὁ κύριος Παρνταγιάν θέλῃ νὰ μοὺ πῇ τίποτε σχετικὸ με τὸν Μονμορανσύ, θὰ μοὺ τὸ πῇ ὁ ἴδιος....

— Ὡ, πόσο εἰστε μεγαλόφρων, βασιλομήτορα μου! φώναξε ὁ Μαριγιάν, ἔξωλλος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

— Ἀλλοῖμονο! ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη, ὑπνώνοντας τοὺς ὤμους της. Εἰμαι ἀπλοῦστατα μὴ γυναικα, μὴ γυναικα ποὺ ὑπάρχει πάλι, ἀγαπητὴ μου κόμη. Δὲν θέλω νὰ μάθω γὰρ τὸ φίλο σου ἂν σ' νομοτεῖ ἡ ὀχι. Νὰ τοὺ πῆς μονάχα, ὅτι οἱ φίλοι οἱ δικοὶ σας εἶνε καὶ δικοὶ μου. Καὶ νὰ προσθέσετε ὅτι, ἂν ἐλθῇ νὰ μοὺ ζητήσῃ τίποτε γὰρ τὸν ἑαυτὸ τοῦ γιὰ τὸ στρατάρχη, θὰ τὸν δεχτῶ μεθαύριο στὸ δέκα τὸ πρωί, ἀφού προηγουμένως ἀνακριθῇ ἀπὸ τὸν βασιλέα....

— Ἐπιθυμῶ λοιπόν ἡ Μεγαλειότης του νὰ ἀνακριθῇ τὸν ἱπότη;

— Ναί. Κατ' ὁρθότητα νὰ πετύχω ἐκ μέρους σου αὐτὴ τὴ χάρι, ἡ οποία πρέπει νὰ ἐξέρτε, ὅτι γίνεται κατὰ παράθεον τοῦ νόμου. Ὁ φίλος σας διηλοδὴ, ἀντὶ νὰ ἀνακριθῇ ἀπὸ τὸν δικαστὴ, θὰ ἀνακριθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν βασιλέα. Καὶ ἂν δὲν πέσει ἔξω στὴν κατὰθεσι ποὺ ἂν ἐξηγήσει γὰρ ποῖο λόγο κρύβεται στὸ μέγαρο Μονμορανσύ, θὰ ἀνακληθῇ ἀπὸ καθεὶ ἄλλῃ κατηγορία....

— Ἀ, Μεγαλειότητά! τὴ διέκρινε χαρούμενος ὁ Μαριγιάν. Αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατα. Ὁ Παρνταγιάν καὶ ὁ Μονμορανσύ δὲν ἐπιθυνοῦν παρά μονάχα νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ κάτω ἀπ' τὴν μυστηριώδη τους σκία δὲν κρύβεται παρά μὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια.

— Λοιπόν, ὅπως εἶπαμε, ἀγαπητὴ κόμη. Ἐλάτε μεθαύριο τὸ πρωί ἅμα θὰ ἐξηγήσῃ ὁ βασιλεὺς, ἐσὺ καὶ ὁ φίλος σου, τὸν ὁποῖο ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωρίσω.

— Μεγαλειότητά, νὰ εἰστε βέβαιη πῶς ὁ φίλος μου δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λουβρὸ, πρὶν σὰς ἐκφράσῃ προηγουμένως τὴν εὐγνωμοσύνη του. "Όσο γὰρ μένα, ἡ ζωή μου βρίσκεται πάντα σὴν διάθεσί σας....

— Χαίρε, κόμη! Καλὴν ἀνάμνησι αὐριο τὸ βράδυ στὴν ἐκκλησία τοῦ Αγίου Γερμανοῦ καὶ τὸ ἀνελουθὸ πρωὶ ἐδῶ....

— Ὁ κόμης βγήκε μεθισμένος ἀπ' τὴ χαρὰ του καὶ διεκδηφθηκε στὸ μοναστήρι, ὅπου ήταν ὁ φίλος του φυλακισμένος. Μπαίνοντας μέσα, ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἡγούμενο, ὁ οποίος τὸν ἐδέχτηκε ἀμέσως μ' ἐγγένεια καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε, ὅτι ὁ ἱπότης ντὲ Παρνταγιάν ἐπαρόνοα σὴν ἀρχὴ νὰ ὀδηγηθῇ σὴν Βυστίλλη. Κατόπιν ὁμοῦ ἐρτάσε ἄλλη διαταγὴ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὁ οποίος παραγγέλλει νὰ τὸν κρατήσουν στὸ μοναστήρι καὶ νὰ τοῦ παρασχοῦν κάθε περιποίησι.

— Ὁ Μαριγιάν δὲν ὑπομάστιρε, ὅτι ὁ ἡγούμενος εἶχε εἰδοποιηθῇ στὸ μεταξὺ ἀπ' τὴν Αἰκατερίνη.

— Καὶ τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ θὰ πάη ποθενά; ρώτησε ἀνυπόμονα τὸν ἡγούμενο.

— Τὴν Τρίτη ἔχω διαταγὴ ν' ἀφήσω τὸν νεὸ ἐλεύθερο, λέγοντάς του μόνον, ὅτι πρέπει νὰ παρουσιαστῇ στὸν βασιλέα....

— Καὶ θὰ πάη! Μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου ὅτι θὰ πάη! πρόσθεσε με πεποίθησι ὁ Μαριγιάν. Σὰς παρακαλῶ ὁμοῦ, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἰδῶ σὴν στιγμὴ!

— Ὁ ἡγούμενος σκέφτηκε καὶ ἀπάντησε:

— Νὰ σὰς πῶ, φίλε μου. Ἐκ μέρους μου δὲν θὰ εἶχα καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω τέτοια διαταγὴ. Ἐλάτε σεις σὴν θέσι μου καὶ ἀπαντήστε μου τί θὰ κάνετε....

— Βέβαια, βέβαια, ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ Μαριγιάν χαμογελώντας. Γι' αὐτὸ δὲν ἐπιμένω περισσότερο. Μπορεῖτε ὁμοῦ νὰ μοὺ κάμψτε τὴν χάρι καὶ εἰδοποιήστε τὸν ἱπότη, ὅτι τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ θὰ πάη ἅμα ἐδῶ ἀπὸ χωρὶς....

— Ὡ, ὅσο γι' αὐτὸ, εἶνε ἀπλοῦστατα! ἀποκρίθηκε ὁ πονηρὸς ἡγούμενος με καλωσύνη.

Κατόπιν ὁ κόμης ἐχωρήτησε καὶ ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Ἐλγε πέσει πάλι ἡ νύχτα καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἔδινε κανεὶς ὑποπτες σκέψ. Ένας ἀσυνήθιστος θό-

ΠΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

(Απὸ τὰ σατυρικά φύλλα ἔλευ τοῦ κόσμου)

Πέντε μῆνες ἔπειτα ἀπ' τὸ γάμο τους, ὁ Τοτός καὶ ἡ Τιτίκα κάθονταν στὴν τραπέζια μόνον τους.

— Ὁ Τοτός λέει σὴν Τιτίκα του:

— Ὁ κύριος μπαμπάς σου, καθὼς βλέπω, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ μοὺ δώσῃ τὴν προίκα σου.

— Εἶσαι ἄδικος, Τοτό μου, τοὺ ἀπαντᾷ ἐκείνη, ὁ καὶ μένος ὁ μπαμπάς μὲς τὰ δίνει λίγα—λίγα.

— Ναί, μὴ ἐγὼ πὸν.... ἀντὶλήλα μ' ἀπομιάς ἀπὸ σένα!

Ἐδραὶ πονηρία.

Μετὰ τὸ θέατρο, ὁ Λεβὺ εἶχε ἓνα ραντεβού ἐπείγον. Μόλις ἔπαυε τὸν ἡ αὐτοῦ τῆς τελευταίας πράξεως, τρέχει σὴν ἔξοδο.

Στὸ βεστιάριο ὅμως τὸν ἔχουν προλάβει ἄλλοι θεαταί. Γιὰ νὰ μὴν ἀρῇσῃ ὁ Λεβὺ, ὡς νὰ τοῦ δώσουν τὸ παλτό του, βγάζει μεγαλειόφρων τὸν παλτό ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ δίνει μαζὺ με τὸν ἀφῆκε τὸν σὸν ὑπὸλληλο καὶ τοῦ λέει:

— Δώσε μου ἀμέσως τὸ παλτό μου, σὲ παρακαλῶ.

— Ὁ ὑπὸλληλος, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν γενναιοδορία του, ἀφίνει τὸ παλτό του τὸν ἄλλο κόσμο καὶ τσακίζεται νὰ βρῇ τὸ παλτό ποὺ ἔχει, τὸν ὁποῖο μάλιστα βοηθεῖ, με μεγάλη προθυμία, νὰ τὸ φορέσῃ.

— Ὁταν ὁ πονηρὸς Ἐδραὶος φέρεται τὸ παλτό του, γυρίζει καὶ λέει σὴν ὑπὸλληλο:

— Καλὴ, παιδί μου, ἀλλὰ ποῦνα τὰ ρέστα ἀπ' τὸ παλτό; Κράτα μὸς φράγκα, σὲ παρακαλῶ, καὶ φέρε γρήγορα τὰ ρέστα, γιατί βιάζομαι....

Ἡ ἀρρώστια της.

— Ὁ Γιατρός: Ἡ γυναικα σας δὲν θὰ περῇσῃ καὶ μὴλῃσῃ ἐπὶ μὴ ὀλίγη χρονία.

— Ὁ σύζυγος: Καὶ δὲν ὑπάρχει ἑλπίς νὰ γυρῇ χρονία ἡ ἀρρώστια της, γιατίρ μου;

Ἀντήτης πληρωμένη.

— Ὁ τραπεζίτης: Γιατί δὲν ἐργάζομαι, ἀφού εἶσαι γερὸς;

— Ὁ ζητιάνος: Τὸ ἴδιο ἐταμαζόμην καὶ ρατῆς καὶ ἐγὼ τὴν ἀφεντιά σου.

Μεταξὺ βουλευτῶν.

— Ὅστε ἔχουμε ἐλλογές;

— Ἐτα φαίνεται.

— Κι' εἶσαι σίγουρος σὴν ἐπιτυχία σου;

— Παῖδι.

— Ἐλπίδες νὰ σὲ ἐκλέξουν πάλι;

— Βέβαια, Πατρί; Σὺ φραίνεται παραξένο;

— Μὰ κοιτᾶται νὰ λήξῃ ἡ βουλευτικὴ περίοδος καὶ σὺ δὲν ἀνοίξῃς οὔτε μὴ φράτὸ τὸ στόμα σου νὰ μιλῇσῃ σὴν Βουλὴ.

— Δὲν ἔχως δέσπο, ἀγαπητὴ μου. Τὸ ἀνοίγει κάθε φορὰ ποὶ ἀγόρευς στὸ βῆμα ἐσὺ.... γὰ νὰ χαμουργηθῶ!....

ἄλλος ἀνυπόμονος.

— Ὁ Παρισίνοι ἐτομαζόνται γὰρ τίς αὐρανὸς γιορτές.... σκέφτηκε ἑαυτὸν ὁ Μαριγιάν καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ ὑπομνησθεῖ τί μακελειὸ ἐτομαζόνταν.

— Ὅπως γράφομε καὶ παραπάνω, ὁ ἡγούμενος εἶχε λάβει διαταγὴ ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη νὰ κρύβῃ τὴν ἀλήθεια ἀπ' τὸν Μαριγιάν. Ἐλεγε συνεπῶς πρῶτα στὸν κόμητα, ὅταν τὸν ἐβεβαίωσε πῶς ὁ ἱπότης βρισκόταν ἀκόμα στὸ μοναστήρι.

Πρὶν ἀπὸ μὴ ὅρα περίπου, εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ εἰκοσι στρατιώτες, ὑπὸ τὴν ἀνταγῆς τοῦ Μωρεβέρ, καὶ παρέλαβε τὸν ἄγιο δεσπότη. Ὁ Παρνταγιάν εἶχε ριχτεῖ σιδηροδέσμιος μέσα σ' ἓνα κλειστὸ ἀμάξι καὶ μεταφέρθηκε σὴν φυλακὴ τοῦ Τάμπε, ὅπου εἶχε κλεισθεῖ ἡδὴ καὶ τὸν πατέρα του.

Τὸ ἀμάξι πέρασε τὴν κλητὴ γέφυρα τῆς φυλακῆς καὶ σταμάτησε. Ὁ Παρνταγιάν κατέβηκε καὶ, καθὼς τὸν περιεκύλιωναν οἱ ποινικοὶ ἀνδρες, διέκρινε κάτω ἀπ' τὴν λάμψη τῶν δαδῶν τὸν Μωρεβέρ σὴν ἀνταγῆς καὶ λυσσώδους δικτακτῆς τὸν Οὐγενότων.

— Κύριε Μονβλιόν, τοῦ εἶπε στὸ τέλος μεγαλόφωνα ὁ Μωρεβέρ, σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον γιὰ τὸν δεσπότη μετὰ τοῦ Σαββάτου....

— Πατὴ ἀναφέρετε δύο, ἀφού εἶμαι μόνος ἐγώ; διερωτήθηκε ὁ Παρνταγιάν. Ὁ ἄλλος θά-

να ἔπαυσε ὁ Μαριγιάν....

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΥΡΑΝ ΜΙΓΔΗΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀνεξικακία τοῦ Ἀμπεύ Χάμρα. Τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀ-ερότητας. Ὁ Μιλτιάδης μετὰ τὴν νίκη τοῦ Μαραθῶνος. Πῶς δὲν πῆρε τὸ δάφνινον στέφανο. Ἡ ὑπέληψις τοῦ Γάλλων εὐγενῶν. Μία εἰρωνικὴ ἀπάντησι τοῦ Ρισελιέ. Ἡ σοφὴ συμβουλή τοῦ Ἀπολλωνίου, κτλ.

Μία μέρα, ἐνῶ ὁ περίφημος Ἀραφ σοφὸς Ἀμπεύ Χάμρα περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τῆς Βαγδάτης, κάποιος τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἐπαύσατο. Τότε ὁ φιλόσοφος, ἀντὶ νὰ παρεφερθῇ, ὅπως ὄθωνε κάθε ἄλλος σὴν θέσι του, γύρισε στὸν ἐχθρό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀν' ήμουν μνηστῆρας, θὰ σὲ μπάτσιζα καὶ ἐγώ, ἀποδίδοντάς σου κακὸ ἀντὶ κακοῦ. Ἀν' ήμουν φιλόνομος, θὰ πῆγαίνα καὶ θὰ σὲ κατὰγγέλνα σπὸν Καδὴ. Πρῶτα μὲν ὁμοῦ νὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ σὲ δεχτῇ καὶ σένα σπὸν Παράδεισο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως...

Ὁ περίφημος γὰρ τὴν ἀδρότητα τοῦ Γάλλου ἱπότης Ντινιό, λουζόταν μὴ μέρα στὸ Σηροῦνα, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἀντίκρου στὸ δρόμο ν' ἀναποδογυρῇ ἓνα ἀμάξι, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπαθὴς καταρὰ-λὸς σπῆς λώσσες. Ὁ ἱπότης ἔτρεξε ἀμέσως, ἀλόγιστος ὅπως ήταν, νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ ἐνῶ τῆς ἐπαρσφερε τὸ χερί του, τῆς εἶπε:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, κυρία μου, γιατί δὲν.... φορῶ τὰ γάντια μου!....

Ὁ ἐνδοξὸς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδης, μετὰ τὴν νικηφόρο μάχη τοῦ Μαραθῶνος, ἀπέφρανε διὰς τίς ἄλλες τιμῆς ποὺ τοῦ ἐπαρσφερον οἱ συμπατριώτες του καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραχωρήσουν μόνον ἓνα στεφάνο ἀπὸ δάφνη, ποὺ ἐθεωρεῖται ὡς τὸ τιμητικώτερον τῶν βραβείων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

— Τότε ὁμοῦ πετάχτηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς του ποὺ εἶχαν διακριθεῖ στὸ πεδίο τῆς μάχης, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιλτιάδη, ὅταν διώξῃς μόνος σου τοὺς βαρβάρους, τότε μονάχα θὰ μετοχῆς νὰ ἔχῃς ἀξιώσεις γὰρ τὸ στέφανο τῆς δάφνης!....

Κι' ὁ Μιλτιάδης δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

Κάποτε δύο Γάλλοι χαρτοπαίχτες, εὐγενούς καταγωγῆς, ἀλλὰ γνωστοῦτοι καὶ οἱ δύο γὰρ τὸν ἐλεεινὸν τους χαρακτήρα, ἐκεῖ ποὺ ἐχαρτοπαίζαν, ἐμύλωσαν καὶ ἀντάλλαξαν βαρεὰ καὶ χυδαία λόγια μπρὸς στὸ Ρισελιέ.

Ὁ καρδινάλιος θέλησε νὰ ἐπέμβῃ καὶ ζήτησε νὰ μᾶθῃ τὴν αἰτία τῆς φιλονεικίας των.

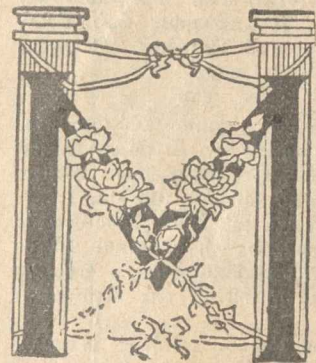
— Πράγματι γὰρ τὴν ὑπόληψί μας, τοῦ ἀποκρίθηκαν καὶ οἱ δύο μαζὺ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, παραστήθηκε ὁ μεγάλος πολιτικὸς μετὰ τὸν δικτατάτο πνεῦμα, θεωρεῖτε χωρὶς λόγον!....

Κάποιος βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας ρώτησε κάποτε τὸν σύγχρονό του φιλόσοφο Ἀπολλωνία ἂν γνωρίζει κανένα τρόπο γὰρ νὰ βασίλῃ σὴν κράτος του εἰρηνικῶς, ἀντὶλήλα μὲν ἀπὸ ἐπαιστώσεις καὶ σκοτοῦδες.

ΕΞΕΝ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ Η ΨΥΧΗ ΜΑΣ ΓΟΝΑΤΙΖΕΙ...

Η μελαγχολική βραδεία περιπατούσα, άσπρος και χαλαρότης, στην λεωφόρο Βάγκρα. Τό Παρίσι δολοφόρο στένεζε κάτω απ' τον βαρύ μολυβένιο ουρανό και τσουχτερές ψυχρές πέφτανε στο πρόσωπό μου, μεγαλώνοντας την κακοκεριά μου...

Στάθινα λίγο σε μία διασταύρωση, άναποφάστος, μη ξέροντας πού να πάω και τί να κάνω. Έρχονται στιγμές που η ψυχή μας σηκώνει σωστή επανάσταση. Έχει κάτι πόθους άδριστες, άγνωστους και θέλει ίσως τη στιγμή εκείνη να τους πραγματοποιήσει. Μά δεμένη καθώς είνε με το κορμί μας, βο-

σκει άκατανύτητα εμπόδια στην προσπάθειά της αυτή, θιμώνει για την εξάρτησή της, την έστο προσοχήν, με την βίλη κι' εκδικείται!

Ναι! 'Εκδικείται, γιατί δεν εξηγείται άλλως ή λιγομάρα εκείνη που σφίγγει το λαρύγγι μας και ή κακοδιαθεσία και άνευρία που μας κυριεύει σε κάτι τέτοιες στιγμές...

Στάθινα λίγο σε μία διασταύρωση. Τό φανάρι, στή γωνία του δρόμου, έφρχινε ένα άμφιβολό φως μέσα στην καταχνιά που τριγύριζε τό πόν, κι' ή βαρεία ύγρασία με μούσκενε ως τα κόκαλα.

—Θέλετε τίποτε από μένα, κύριε; άκούσα έξαφνα μία φοβισμένη και κλαυρώση φωνή και συγχρόνως είδα δίπλα μου μία άδωστη, χωρίς χαρακτηριστικά, γυναίκα μορφή.

—Γνωρίσμου από δω, της είπα γεμάτος φούρεα, κι' έκανα να φύγω, για να μην άκούω τά συνηθισμένα στις περιπτώσεις αυτές παλιόλογα των γυναικών του είδους της...

Μά ένα δυνατό άναφυλλήτο αντίχρησε τότε, ένας πονεμένος στεναγμός, πού με κόρφωσε στη θέση μου. Ένοιωσα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά, μία τόνη και μία μεταμέλεια παρή για τό χυδαίο φέρεμά μου με κατέβλωσε και στάθινα μετρός στη νέα εκείνη με άπειρη συμπόνια στην καρδιά.

—Θέλετε να κάνουμε παρέα; τη ρώτησα.

—Ναι... Άν θέλετε, μου απάντησε.

Με σκυμμένα τα κεφάλια κι' οι δυο, προχωρήσαμε αμήχανοι έμπρός και σε λίγο φτάσαμε σε μία έρεισισμένη πολυκατοικία, γεμάτη μούλα και μουρλά. Άνεβήκαμε στην ιδιαιτέρα σκάλα, πού έφρχε στην καμαρούλα της κατέλλας, και σε κά-θε βήμα μας ό σαραζοφραγμένος διάδρομος έ-πριζε άπείσια κι' επανδύνα.

—Κοιτάστε μέσα! μούπε ή νέα και μπήκε πρώτη, τριβώντας στον ύγρο τοίχο ένα θαυφάσματο, πού μάς έπνιξε απ' τον καπνό και τους δυο ό βήλας. Άναψε ύστερα ένα σπινιατότο και βγάδοντας τό βρεμμένο καπέλλο της, έπεσε σε μία καρέκλα, σπενάδοντας βαρεία μ' άνακούφιση:

—Έχει τίποτε για φαί; της είπα και την κύτταξα προσεχτικά στό όμορφο, μα κομμένα απ' τη δυστυχία μάτια της. Ολόμαυροι κύκλοι τά τριγύριζαν και τους δίνανε μία έκφραση ύπομ-

νής... ύπομονής άπειρης και ύπατης στις διαταγές του Μοιραίου.

—Άχ! Θεέ μου! μου είπε. Και σεις πεινάτε; Μά κι' εγώ δυο μέρες έχω να φάω... Στέρεισε ως κι' αυτό τό γάλα μου για τό μωρό μου...

Σάν ύαινα χύθηκε, μούλες ξεστόμισε πς δυο πελενταίες λέξεις, σ' ένα παραπάν, πού χώριζε στό δυο τη φτωχική καμαρούλα. Κάτι άκουσε εκεί πίσω, κάτι άθέητο κι' άκαθόριστο, μά την ίδια στιγμή σχεδόν ή νέα φάνηκε πάλι κρητώντας στην άγκαλιά της ένα δολό-γλιο παιδάκι, με χλωμό κι' άσθενικό προσώπα. Τόσφιγγε με στοργή, μά και με λύσσα, σάν νάβλεπε τόν κίνδυνο της πεινής δλοφά-νερο μορυσιά της...

—Νάτος, κύριε, ό άγαπημένος μου... Ή παρηγοριά μου... Ό Μορής... Αύτός μου δίνει δύναμη, στην κόλαση πού βρίσκομαι, μου είνε.

Λυγμοί την έπιασαν και στάθηκε ή λαλιά της στο λαρύγγι.

—Ήσυχα, κυρία... ψιθύρισα.

Κρατούσα τά μάτια μου δοθάνοιχα... Λιγάκι να κλείναν τά βλέ-φαρά μου, θ' άρχιζαν τά δάκρυά μου να πέφτουν, χωρίς να ξέρω πότε θα σταματούσαν.

Ή έσχάτη άδύλότης ήταν χιμένη στο δλοκάθαρο, μολαταύτα, δοματιάκι εκείνο. Τίποτε πού νάβριζε περισσότερο από 5 φράγκα δεν ύπνιζε εκεί μέσα, γιατί θα ήταν πειά πουλημένο. Ένα φορε-ματάκι της προσοχής έσφιγγε τό άρμονικό, μά βασανισμένο, κορμάκι της γλυκειάς εκείνης κατέλλας, και κάτω εκεί σε μία γωνίτσα, με

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ALFRED CAPUS

μία κατάλευκη κουρτίνα μπροστά, φανόταν ένας Έστανωμένος πού έφρχινε ανάμεσα απ' τά μισοκλεισμένα μάτια Του τό Έλεος και τη Συγγνώμη, στην άμαρτωλή εκείνη ΜΗΤΕΡΑ...

—Ήσυχα, κυρία... Ξανάπα, χαϊδεύοντας απαλά τό κεφάλια της και τά μαλλιάα του μωρού, πού, ξύπνιο τώρα, με κύτταζε με τ' άδωα γαλανά ματάκια του, γεμάτα άσπρία, ξεχνώντας ίσως να κλάινε απ' την πείνα...

—Έπειτα, χωρίς να ξαναβάλω τό καπέλλο μου, της έγεννα να πε-ριμένη μία στιγμή, και κατέβηκα γοργά τά σκαλοπάτια. Στο διαπύλο έστιατόριο έδωσα παραγγελία για άφθονο και δυναμωτικό φαγητό και, παίρνοντας απ' τό φαρμακείο της πλατείας του Έτονλ μία μουσικαλίσσα, άποστειρωμένο γάλα, γύρισα πάλι στο δομάτιο.

Μία ντροπή, άνυπόκριτη κι' ελλεικρής ντροπή, κοκκίνισε ανά-λαυρα τά πόρτα και μαρμαμένα μάγουλα της κατέλλας, μόλις με είδε πού ξαναγύρισα. Μά δεν την άφησα να μ' εύχαριστήσει, δεν την άφησε να μου πη ούτε μία λέξη.

—Ήσυχα, της ψιθύρισα συμπνετικά. Ξεχάστε για κάμποσο καιρό τό παρελθόν, πετάξτε τό μαρμόν σας... Θα κάνω ό,τι μου περ-νέει, για να σας βοηθήσω. Είσαυτε μητέρα και τό δνοια αυτό πού-χατε, ή ιδιότης σας αυτή, σας εξυμνεί στα μάτια μου. Είσαυτε ιερή για μένα, και θα κάνω ό,τι μπορώ να γίνετε και για άλλους ιερή... Έλάτε να φάμε!...

Καθήσαμε στο τραπέζι. Όλ' αυτά ύιος πού προηγήθηκαν, είχαν θλίψει την ψυχή μου σε σημείο άφάνταστο. Μου φανόταν, ότι ή θεία Πρόνοια είχε προσκαλέσει όλη εκείνη την άνεξήγητη ψυχική διάθεση πού όλίγων ώρών, για να βάλω στό βήματά μου την άτυχη αυτή κατέλλα. Καταλάβαινα δλοκάθωρα μέσα στην ψυχή μου, την τόσο άναίσθητη κι' έγωίστρια συνήθος, μία άλλαγή άναστάντη. Και, νούργια συκασθήματα, πού δεν ήμουν συνηθισμένος να δοκιμάζω, πλημμύριζαν μέσα μου...

—Θέλετε να σας πω την ιστορία μου; με ρώ-τησε ή νέα με χαμηλωμένα μάτια, ενώ άκόμα έφρα-γε λαίμαργα, καταπίνοντας τις μουρλές άμάστες.

Τό μικρό της άγγελούδι, άκουμπισμένο στο κρε-βάτι, κρατούσε στό χεράκι του τη μουρλά με τό γάλα και παλίζει ήδονικά τό μαιτερό...

—Είνε περιττό, της είπα... Ξέρω από τέτοια. Παντοί και πάντα ή ίδιος θλιβερός, μά και τόσο συχνός και συνηθισμένος ιστορίες. Μοδισρούλα έσθ ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων, φτωχούλα κι' ίσως όρφανή... Πλούσιος ή και έξ επαγγέλματος πω-λητήνθρωπος εκείνος... Σε γέλασε, σε πλάκωνε με ψεύτικους όρκους κι' ύποσχέσεις ατύς... Θαμπό-θρηες ή λίστεμες εύκολα έσύ... Μερικοί περιπα-τοι, κανένα γλεντάκι, ή πτώση, ή έγκατάλειψη, ή ά-σπείρωτα και ίσως ή έπιμονή σέψης της αυτοκτονί-ας για σένο... Μά στάθηκες ήρωική, καμένο και δυστυχισμένο κορίτσι!...

—Έφρχενα έπάνω σου κι' άλλο πλάσματάκι και δεν έφρχε να σόβση ό ήλι-ος γι' αυτό, πού άκόμα δεν τόν χάριξε... Πάλα-μης, πεινάσες, ταπεινώθηκες και ή λάσπη σε τρά-θησε με τά νύχια της... Λέρωσε τό κορμί σου, μά την ψυχή σου την άφησε άμόλυπτη!

Ή νέα μ' άκούγε, κυττάζοντας με στοχαστικά. Τά μάτια μου βούρκωσαν, μά είδα καθαρά και

τό δικό της δάκρυ, πού κυλούσε άργά στό μισοσκαμμένο μάγουλό της. Σπρώχθηκα άπότομα, φόρεσα τό καπέλλο μου και χαϊδεύοντας τά μα-λιά της:

—Θά ξανάρθω αύριο πρωί, της είπα και κατέβηκα πς σκάλες με σφιγμένη την καρδιά...

—Ύστερα από δυο μέρες την έσπειλα στη μητέρα μου...

Πέρασαν άρκετά χρόνια...

Τό τραίνο έσκιζε τώρα, σάν άστρατή, τόν άμορφο κάμπο της Προβάνς. Της ήλιόλουστης και χλωροαυρουμένης Προδηγίας.

Άκουμπισμένος στο παράθυρο, έβλεπα τους στύλους να κρητύνουν μο-νομιάς, ό ένας δίπλα στον άλλον, μπροστά στό μάτια μου, σάν πα-λόνια πελώριου φράχτη. Τό μυαλό μου πετούσε στη γοητή τή μάνα μου κάτω και στό χτήμα μας, κοντά σ' ένα χωριό της Καρκασσόν κι' ή λαζτάρα μου να τη δώ, ύστερ' από πόσα χρόνια, γιγάντωνε μέσα μου δυο κρηνίδες ή άρα...

Στά γράμματά της πάντα μ' εύλογούσε για τη νοικοκυρεμένη και σεμνή κατέλλα πού της έσπειλα. Ήταν γι' αυτή μία άπαρητή κι' άγαπημένη συντροφιά των γερασίων και της μοναξιάς της... Και μάλιστα πού 5 μηνών την πάντρεψε με τόν περιβολάρη της, ένα κα-λάδοδο παιδί, πού άγαπούσε τόν Μορής σάν νάταν γιός του...

Τό τραίνο έφτασε. Κι' εκεί στό μικρό σταθμό πού χωρού είδα όλους τους άγαπημένους μου να με περιμένουν και πέφτοντας στην άγκαλιά τους, έννοιωσα ότι είνε άμορφο να ζή κανένας...

Μ' άκούγε κυττάζοντας με στοχα-στικά...

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Δ'.
ΙΑ φορά, κάποια γυναίκα, καθόλου σεμνή και φρόνημη, γέννησε ένα παιδί και ήθελε να τό φορέσει στην φιλόσοφο 'Αρίστωπο, πού ό-ποιον ήσαν για λίγες ήμέρες φιλενάδα.

—Δικό σου είνε τό παιδί, 'Αρίστωπο! του είπε. Έσύ είσαι ό μπαμπάς του!...

—Δες άνοησίες, της απάντησε ό 'Αρί-στωπος. Είνε σάν να περάσης από ένα δρόμο με θάμνους κι' άγκάθια, να τσιμπήθης από ένα άγκάθι κι' όταν φτάσης στο τέλος του δρόμου να ξεαναγυρίσης πίσω για να βρής πού άγκά-θι σε τσίμπησε!...

Όταν κατηγόρουσαν τόν 'Αρίστωπο για τς έρωτικές σχέσεις του με την Λαΐδα, πού περπατούσε τόσα χρόνια, εκείνος έλεγε:

—Εγώ κυριαρχώ στην καρδιά της Λαΐδος κι' όχι εκείνη στην καρδιά μου.

Από τότε ήταν ό άνθρωπος πού διέτρεσε ως διδάσκαλος και ως της Λαΐδος έπί μακρά έτη. Της έμαθε τη φιλοσοφία του έρω-τός και της άπολάυσεως, την διαλεκτική τέχνη και πρωτοστατούσε σά σύμβουλο πού έδινε ή Λαΐς στους φίλους της κάθε Παρασκευή (ή Παρασκευή ήταν στην άρχαία ήμερα άφιρομένη στην 'Α-φροδίτη).

Είπαμε και παραπάνω, ότι δεν μπορούσε ό καθένας να γίνη δε-κτός σά σύμβουλο της Λαΐδας. Έπρεπε να είνε μορφωμένος, με καλή άνατροφή, εύάριστος στη συντρο-φιά, κτλ. κτλ.

Είπα, εκείνος πού γινόταν δεκτός για πρώτη φορά στο σπίτι της Λαΐδας, ήταν ύ-ποχρεωμένος να τηρήση διάφορες διατυπώ-σεις.

Πρώτα απ' όλα, έπρεπε να τόν παρο-ύσων στην όραία οικοδόσασσα ένας άλλος απ' τους κατωίους θαμώνες πού σπιτού της. Δεν πόν έπαιζε δε στο σπίτι ποτέ από την αρχή είσοδο, αλλά από μία μικρή πόρτα, πού ήταν στο πίσω μέρος του άπέραντου κή-που.

Άφού έβλεπε απ' την πόρτα εκείνη, ό νοσημένος έπισκέπτης έβλάβε κάμποσο διάστημα σ' ένα όραίο χαλκοστρωμένο μο-ναστή πού τό έστρέγγαν κατωεράσασσα φι-λόσοφα μυστών και τριανταφυλλιών, κι' έ-παινε τέλος σε μία εύθυμηση πλατεία, ό-λοκληρη στην οποία ήσαν πολυάριθμα άγάλα-ματα. Στη μέση της πλατείας αυτής ήταν ένα άναδοτήριο, ένα μαρμαρένιο στήλεμα Νάρκισσος ήλιό, πού κρατούσαν στους ό-μους των μεγάλων στύλων, απ' τις όποιες χύνονταν τό νερό σε μία λιμνούλα, της ό-ποις ό πηλίτην και ή όχθες ήσαν από πολύ-χρωμο μάρμαρο.

Απ' την πλατεία αυτή ξεκινούσαν δυο μεγάλα δρόμοι, με πλατάνια δεξιά κι' άρι-στερά, και κατέληγαν σε μία άλλη μαρμα-ρένια λιμνούλα, στη μέση της όποιας βρι-σκόταν ένα έπίσης μαρμαρένιο στήλεμα σφίγγας, απ' τά στόματα των όποιων έτρεχε νερό και γύρω έβλεαν παρτιζόντες όρατοι κάταστροι κήνοι.

Ό έπισκέπτης προχωρούσε άκόμα, περνώντας βαθύσκαυς χαλί-κοστρωμένους δρομικούς, στους όποιους ύπνιχαν, δεξιά κι' άριστε-ρά, θαμνιάς τέχνης άγάλαμα. Τέλος έφτανε μπροστά σ' ένα ά-ραιο παραγγιματό άγαλμα του Δικαιοπαιού Έρωτος, ό όποιος είχε την ήψη των βελών κρημασμένη στην όμο κι' ένα δάχτυλο μπρός στη χείλη, δείχνοντας έτσι στον έπισκέπτη, ότι, γαίνοντας απ' τό σπίτι της Λαΐδος, έπρεπε να τηρήση έμευθεία για όσα είδε και άκουσε...

Δεν τελείωσε όμως ούτε έδώ ό δρόμος του έπισκέπτη. Προχω-ρούσε άκόμα ανάμεσα από όρατες παλάτες, στις όποιες άνθιζαν τά πιο σπάνια λουλούδια, περνώντας από μονοτάκια γεμάτα σιά και μυ-στίρια και γεμάτα άγάλαμα πού παρίσταναν σ' όρατα συμπλέγμα-τα, την 'Ωμορφιά, τις Χάρμες, τόν Έρωτα και την Ήδονή.

Νομίζε κανείς έτσι πώς βρίσκονταν σε κάποιο παραμυθένιο κήπο, σε κάποιο παράδεισο, σε κάποιο δάσος έξωτικό, γεμάτο σιγή, άρώ-ματα και παγνιδιώματα φωτός και σιάς, γεμάτο κελαιομύους, λου-λούδια σπάνια και φώτα παράξενα.

Κατ' αυτό τόν τρόπο, ό έπισκέπτης σάστειζε και δεν ήξερε αν ό-πρεσάν ή είνε ζωντανός.

Οι πιο άριστοτέχναι διακοσμηταί, κρηνοτοί και σκηνοθέτα της 'Ελλάδος είχαν συνεργασθεί στη διακόσμηση των κήπων της Λαΐδος και στις λεπτομέρειες του διακόσμου των.

Έπί τέλους, ό έπισκέπτης έφτανε μπρός στην πόρτα ενός κομπο-τάτου περιπτέρου με χρυσές κολώνες.

Μέσα στο περιπτέρο αυτό βρισκόταν ή Λαΐς, κάτω από έναν ου-ρανό από γαλάζια γάζα, καθισμένη σε θρόνο μαρμαρένιο και τρι-γυρισμένη από είκοσι κορίτσια τόσο όρατα, όσπε νόμιζε κανείς ότι έβλεπε τη θεά πού Έρωτος ανάμεσα στις νύμφες της!...

Για με-ρικές στιγμές, ή νέες αυτές κι' ή ίδια ή Λαΐς, στεκόνοισαν άκίνη-τες κι' άμίλητες, σάν μαγεμένες, άφίοντας έτσι τόν θαυματούμενο έ-πισκέπτη να κομίζει, ότι δνειρεύεται κι' ότι άντικρύζει κάποιο όραμα μαγικό.

Έπειτα ένα απ' τά κορίτσια τόν πλησίαζε, τούδινε τό χέρι και τόν άδηγούσε μπροστά στη Λαΐδα. Έπαυλούθους τότε ή γυναι-μία και σχετικά συνομιλία.

Ή μόνη ήμερα πού ή διάσημη έταίρα δεν δεχόταν ιδιαίτερες έ-πισκέψεις ήταν ή Παρασκευή. Ή ήμερα αυτή, όπως παραπάνω εί-παμε, ήταν καθιερωμένη στη λατρεία της 'Αφροδίτης. Με άλλους λόγους ήταν ένα είδος Κυριακής για τις ελεύθερες γυναίκες.

Κάθε Παρασκευή λοιπόν, ή Λαΐς έδινε στο μέγαρό της μεγαλο-πρεπείς έσπερίδες, τά περιφωρα συμπόσια της, στα όποια παρευρί-σκοντο όλοι οι έλεγκτοί φίλοι της, ποιηταί, συγγραφείς, φιλόσοφοι, καλλιτέχναι, στρατηγοί και μεγιστάνες. Στά συμπόσια αυτά, κατά τά έπαύσια, ή Λαΐς άφριζε ως συμποσάσχη έναν απ' τους συνδα-τά έπαύσια, ό όποιος ήταν ύποχρεωμένος να μιλήση έκτενώς πάνω σ' ένα όποιοδήποτε ζήτημα καλλιτεχνικό, φιλοσοφι-κό, ιστορικό ή φιλολογικό.

Οι διασημότεροι άνδρες της 'Ελλάδος και της Σικελίας είχαν παρευρεθεί κατά και-ρούς στα συμπόσια της έκαουσής αυτής γυναίκας κι' όλοι είχαν μείνει μαγεμένοι απ' την όμορφη και τη γοητεία της.

Ένας μόνο μύστες κι' έμεινε άσυγχι-ντος κι' άδιάφορος μπροστά στό θέληγτρο της πανώρης Λαΐδος. Αύτός ήταν ό περ-φωμος φιλόσοφος και μαθητής του Σωκρά-τους, ό Ξενοκράτης, ό όποιος σφηνόταν ως τρυφερός μυσούνης και έχθρος κάθε άπο-λάυσεως.

Μία μέρα ό στενός φίλος της Λαΐδος, φι-λόσοφος 'Αρίστωπος, της είπε:

—Άγαπήτη μου Λαΐς, είν' αλήθεια ότι μέχρι σήμερα όλοι όσοι σε γνώρισαν, σε λατρεύσαν κι' όλοι όσοι άκουσαν τη γλυ-κειά σου φωνή γίνονταν σκλάβοι σου. Άνα-καλνινα όμως κι' έναν άνθρωπο έντελώς ά-διάφορο στό θέληγτρό σου, έντελώς ψυχρό, σωστή πέτρα, σίδερο, άτσάλι...

Ή Λαΐς χαμογέλασε ειρωνικά και με άυποπεσιθήκη και δεν καταδέχτηκε ν' απαν-τήσει.

—Μη γελάς, έπέμεινε ό 'Αρίστωπος. Σου προσέινω να βάλουμε σχετικώς ένα στοί-χημα. Άν χάσω, θα σου δώσω ένα όνομαίο της περιφωμης κοσμηματοθήκης του Ναού της Έφέσου. Άν κερδίσω, θα μου δώσης αυτό τό λαυλούδι πούχεις στο στήθος σου.

—Δέχομαι, απάντησε ή Λαΐς. Πούς είν' ό άνθρωπος ατύς;

—Πηγαίνω να σου τόν φέρω.

Ό 'Αρίστωπος βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε, συνοδεύμε-νος από έναν άνδρα όμοιου ήλικίας, άσημέλητα ντυμένον και με β-φος βλοσυρό. Ήταν ό φιλόσοφος Ξενοκράτης, ό στοιβός, ό άν-θρωπος με την άσπιδένια θέληση, πού όταν έλεγε μία φορά εύχι, ήταν άδύνατον, έστω και με τά χειρότερα βασαναστήρια, να τόν κά-νουν να πη ενάκι. Ποτέ του δεν είχε κλάψει και ποτέ στό χέλην του δεν είχε άνθισει χαμόγελο. Θα μπορούσε να ιδή τη συντέλεια του κόσμου, να ιδή τό σύμπαν να σωράζεται γαργαλισμένο στό πόδια του, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνηση.

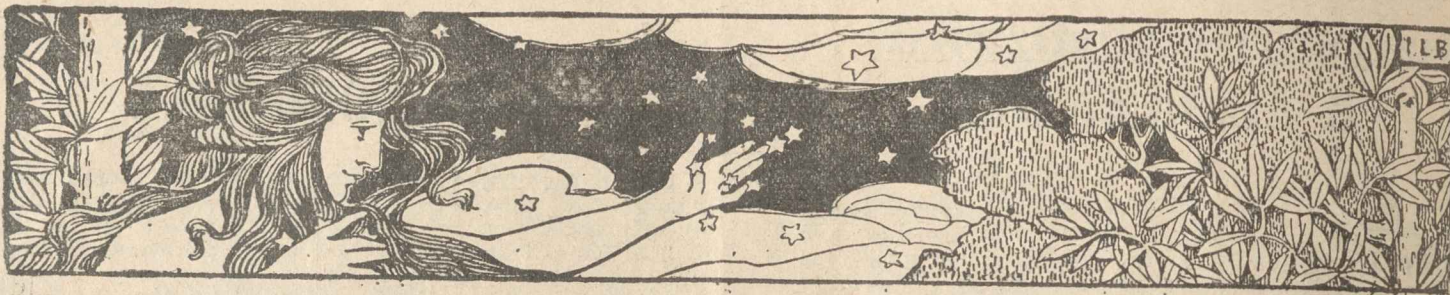
—Νά ό άνθρωπος πού σ' ανέφερα, είπε ό 'Αρίστωπος στη Λαΐδα. Είνε ό φιλόσοφος Ξενοκράτης. Σου τόν άφίνω...

Και έφυγε μαζί με τους άλλους φίλους της Λαΐδος, πού ήσαν έν γνώσει όλης αυτής της περιέργης ιστορίας και του πού περιέργου στοχασμάτος.

Όταν έμεινε μόνη μαζί με τόν Ξενοκράτη, ή Λαΐς γύρισε και τού χαμογέλασε γλυκά, γοητευτικά, σαγηνευτικά.

(Άσολούθει)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπιν προτροπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί η σύζυγός του 'Αλεξάνδρα αισθάνεται πραγματική λατρεία για τον σατανικό καλόγηρο. Μιά νύχτα, ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' το μαξιλάρι του ένα σημείωμα που έγραφε: «'Η δὲν Ρασπούτιν ἢ τὸν θάνατόν». Τρομαγμένος, σηκώνεται άμέσως και φωνάζει τὸν καμαριέρη του Ζαχάρ για νά του δώσει ἐξηγήσεις... Μά αὐτός προσποιεῖται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε καὶ τότε ὁ Τσάρος πηγαίνει στὴν κρεββατοκάμαράς τῆς συζύγου του, γιατί ὑποψιάζεται ὅτι κάποιοι ἀπὸ τὸ περίβλεπτον τῆς Τσαρίνας ἔγραψαν τὸ μυστηριώδες σημείωμα. Ζοηρὰ στήν ἐπακολουθεῖ μεταξὺ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἐντωμεταξὺ ἡ κατάσταση τοῦ Τσαρέβιτς ἐπιδεινώνεται καὶ ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νὰ προσκαλέσῃ πάλι τὸν Ρασπούτιν. Ταυτοχρόνως στάνε στὸ παλάτι ὁ νεαρός Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος εἶνε πρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τῆς Γαλλίδας δασκάλας, τὴν Πρίσκα. Ὁ 'Ιβάν πᾶει κι' αὐτός στὸ δωμάτιο τοῦ Τσαρέβιτς, ὅπου βλέπει τὸν Ρασπούτιν νὰ κᾶν πάλι τὸ θαῦμα του, νὰ σταματᾷ δηλαδὴ τὴς αἰμορραγίες τοῦ Τσαρέβιτς. Ἐκάλως τότε πνεύγει καὶ κατεβαίνει κάτω στὸν κήπο. Μά σὲ λίγο ὁ Τσάρος τὸν προσκαλεῖ κοντά του καὶ ὁ 'Ιβάν καταφέρναι δριμύτητα κατὰ τοῦ Ρασπούτιν, τὸν ὁποῖο, μπροστὰ στὴν Τσαρίνα, ἀποκαλεῖ τσαρλάτανο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Τσάρος εἶχε πλησιάσει τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ τὴν ἐδεβαίονε πῶς ὁ Ρασπούτιν δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς συκοφαντίες...

Τότε ὁ μέγας δούξ, ἐρεθισμένος, ἄρπασε νὰ ξεσπάσῃ ὅλο τὸ μῦθος του ἐναντίον τοῦ Ρασπούτιν... Εἶπε καθαρά καὶ ξάστερα πῶς ὁ ἀνδρῶπιος τοῦ Θεοῦ ἦταν ἕνας τσαρλάτανος καὶ πῶς ἡ ἐπίδρασίς του θὰ κατέστρεφε τὴν ἁγία Ρωσία, γιατί ἦταν ὄργανο τῶν ἐχθρῶν τῆς.

Οἱ ἐχθροὶ διὸς αὐτοῦ τῆς Ρωσίας δὲν ἦσαν ὄργανο τῶν ἐχθρῶν τῆς. Οἱ ἐχθροὶ σὺν γένει τῆς Τσαρίνας 'Αλεξάνδρας...

Τότε ὁ Τσάρος τὸν διέταξε νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ πᾶν νὰ μείνῃ ὑπὸ περιορισμὸν μέχρι νωτέρως του διαταγῆς στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του.

Ὁ 'Ιβάν χαίρετρε στρατιωτικὰ καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τῶν διαμερισμάτων τῆς μητέρας του, στὸ ὁποῖο ἔμενε συνήθως δούκις βοσκόμενος στὸ παλάτι.

Δὲν εἶχε πέντε λεπτά πού βοσκόταν ἐκεῖ καὶ διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς θνέλλης πού εἶχε προκαλέσει, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα μιὰ γυναῖκα μετὰ ἑξάρσας τόσο ἀναστατωμένη ἀπὸ λύσσα καὶ μανία, ὥστε μετὰ δυσκολία ὁ 'Ιβάν ἀναγκάστηκε σ' αὐτὴ τὴ μητέρα του...

Ἡ μεγάλη δούκισσα Νατίτσα Μιχαελόβνα ξυμῶσε τώρα μετὰ ἐξίχνου...

Χωρὶς ἄλλο, ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς εἶπε πῶς τὴ διαδραματίστηκε πρὸ ὀλίγου...

Ἐρρίξε μιὰ τρομερὴ ματιά στὸν μεγάλο δούκα καὶ τοῦ φώναξε μετὰ λύσσα:

— Νόθε!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο πού μπόρεσε νὰ πῇ...

Ὁ 'Ιβάν, ἀκούοντας τὴ μητέρα του νὰ τὸν ἀποκαλεῖ ἔτσι, ἀπόμεινε ἀποσβολομένος...

V

Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΕΣ

Τὸ νοσοκομεῖο πού εἶχε ἰδρυθεῖ στὸ Τσάρκο-Σέλο μετὰ τὴ φροντίδα τῆς κομῆσσης Βυρονζέφ, ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο, στὸ ὁποῖο πῆγαιναν συχνὰ ὅλες ἡ μεγάλες κυρίες τῆς Τσαρικής Αἰλῆς. Ἐκεῖ, ἐκτός ἀπὸ τὴν περιποίησιν τῶν τραυματιῶν, ὁ

Ἡ αὐτοκρατορική οἰκογένεια τῆς Ρωσίας.

λες αὐτὲς ἡ γυναῖκες μπορούσαν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἁγίας Ρωσίας καὶ γιὰ μερικά ἄλλα ζητήματα, ὅχι γιὰ τὸν ἐνδομυτικὸν πόλεμον.

Ἐκεῖ ἐπίσης συζητοῦσαν οἱ πρὸ σημαντικοὶ ὁδοὶ τοῦ Ρασπούτιν. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἔδρα τους κι' ἔνα εἰδικὸν τηλεφώνον, ἐγκατεστημένον στὴν πλυντήριο, ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μετὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Διαχειριστὴς τοῦ νοσοκομείου αὐτοῦ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος σκοτεινὸν παρελθόντος, ὀνομαζόμενος Ρετσινκόφ, ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸ ἀφοσιωμένους ὁπαδούς τοῦ καλόγηρου.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο δηλαδὴ βράδυ πού ὁ Τσαρέβιτς σάπηνε χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ Ρασπούτιν, μετὰ τὸ ἰδιαίτερον σάβαν πού εἶχε στὸ νοσοκομεῖο, ἡ κόμισσα Βυρονζέφ, μερικὲς κυρίες βοσκόμενες συγκεντρωμένες γύρω ἀπὸ τὸν Ρετσινκόφ καὶ τὸν Μπαντόνιερ, τὸν ἑθελαιεὺ τὸν Θιδέτ.

Ἡ ἀπόγνωσις ζωγραφίζεταν στὰ πρόσωπά τους.

Μεταξὺ αὐτῶν βοσκόντων διὸ κυρίες τῶν τιμῶν τῆς Αὐτοκρατείας, ἡ πριγκίπισσα Κιρκόφ, τῆς ὁποίας τὴν κόρη ἤθελαν νὰ παντρεύουν μετὰ τὸν μεγάλο δούκα 'Ιβάν, ἡ κόμισσα Σόμπεργκ καὶ ἄλλες ἀκόμα... Μά ἐκείνο τὸ βράδυ οὐτε γιὰ τὴν πόλιν, οὐτε γιὰ τοὺς ἀρρώστους γινόνταν λόγος. Δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν Ρασπούτιν.

Ὁ «ἐκείνος» ἦταν θημιώμενος. Εἰδὼς ἁμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀπ' τοῦ παλάτι, εἶχε θέλῃ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πετρούπολι, βοσκόμενος πῶς ὁ Αὐτοκράτωρ κι' ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν εἶχαν ὑποδεχθῇ ἀσχημα, γιατί οὐτε εἶχαν πᾶει νὰ τὸν προῖπαντήσουν, οὐτε εἶχαν σηκωθεῖ ὅταν ἔκανε τὴν εἰσοδὸν τοῦ στὸν δωμάτιο τοῦ Τσαρέβιτς. Ἦσαν θημιώμενος ἀπὸ τὸν κατὰ τῆς Τσαρίνας, τὴν ὁποία κατηγοροῦσε ὅτι τοῦ φρόνιζε πνιγρὰ καὶ χρειάζετο.

Μετὰ τὴν διπλωματία τῆς κομῆσσης Βυρονζέφ γιὰ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ μείνῃ στὸ Τσάρκο-Σέλο. Τὴν εἶχε ἀκολουθεῖ μάλιστα ὁ δὲ νοσοκομεῖο μόνον ἀπὸ τοῦ ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μιὰ λειτουργία Μετανοίας θὰ διοργανωνόταν τὴν ἴδια νύχτα μετὰ τὸν μεγάλο ἀνάκτορο, στήν ὁποία θὰ λάβαιναν μέρος ὅλες ἡ «Καταχθόνιες», ὅπως ἀποκαλοῦσαν στήν Πετρούπολι τὶς ἀφοσιωμένες τὸν κυρίες τῆς Αἰλῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ὁ ἅγιος βοσκόμενος κλεισμένος στὸν δωμάτιο του μετὰ τὴν κόμισσα Βυρονζέφ. Ὁ Ρετσινκόφ καὶ ὁ Μπαντόνιερ, οἱ ὁποῖοι μόλις πρὸ ὀλίγου τοὺς εἶχαν ἀρρήσει, εἶχαν μεταδώσει σὺν ἄλλας κυρίες μιὰ δυσάρεστη εἰδησι. Ὁ Ρασπούτιν εἶχε ἀρνήσει ν' ἀπαντήσῃ σὲ μιὰ τηλεφωνικὴν προσκαλῆσιν τῆς Αὐτοκρατείας κι' εἶχε δηλώσει πῶς ἡ λειτουργία τῆς μετανοίας δὲν θὰ γινόταν, ἀν ἡ μάμκα (ἔτσι ἀποκαλοῦσε τὴν Τσαρίνα), τὴν τιμῶσε μετὰ τὴν παρουσία τῆς. Τὸ κάκον τοῦ εἶχαν παραστήσει ὅλες τὶς δυσάρεστες συνέπειες πού μπορούσαν νὰ ἔχῃ ἡ ἀξίωσίς του αὐτῇ.

Τὸ κάκον τοῦ εἶπαν πῶς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ βγῇ ἡ Τσαρίνα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο 'Αλεξάνδρας γιὰ νὰ πᾶν στὸ μεγάλο ἀνάκτορο, γιὰ νὰ παρακολουθηθῇ καὶ ν' ἀναγνωρισθῇ. Τὸ κάκον τοῦ εἶχαν μιλῇ γιὰ τὸ σκάνδαλο πού θὰ ἐπακολουθοῦσε καὶ τὴν μανία τοῦ Αὐτοκράτορος ἀν μάθαινε πῶς λειτουργίεσ καὶ λιτανεῖς, σὺν ὁποῖς δὲν εἶχε θέλῃ ποτὲ νὰ παύσῃ, γινόντουσαν σὲ διὸ βημάτων ἀπὸ τὰ

αὐτῇ παρουσίᾳ μάλιστα τῆς Τσαρίνας. Καὶ θέλησε νὰ παρασύρῃ τὴν μεγάλη δούκισσα πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ρασπούτιν. Μά ἁμέσως μετάνοισε καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁχι!... Πήγαυε μόνη σου... Ἐμένα μ' ἔδωκε πρὸ ὀλίγου... Δὲν μπορεῖ πᾶν ν' ἀνεχθῇ κανένα κοντά του. Ἐδῶξε κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ναταλία. Λέει πῶς καμιά μας δὲν τὸν ἀγαπᾷ ὅπως θὰ ἤθελε αὐτὸς νὰ τὸν ἀγαπᾷ... Καὶ ἔχει ἴσως δίκην!...

— Ἐγὼ βέβαια δίκην! ἀφῶναξε ἡ μεγάλη δούκισσα. Ὁ Θεός μου! πῶς θὰ μὲ δεχθῇ;

— Θάρρος, Νατίτσα! τῆς εἶπε ἡ κόμισσα. Ἐὐὸ ἔχεις τοῦλάχιστον τὴν ἐπιστολή.

Καὶ ἡ Βυρονζέφ, ἀφίχνοντας τὴ Νατίτσα νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ρασπούτιν, ξεναγῶρισε κοντά σὺν ἄλλες συντρόφιόσες τῆς.

Ὁ Μπαντόνιερ ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμῇ:

— Πρέπει νὰ μάθουμε ἀν θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν λειτουργίαν! Ἐγὼ ἔχω ἐτοιμάσει τὰ πάντα στὸ μεγάλο ἀνάκτορο.

— Θὰ τὸ μάθουμε αὐτὸ ἁμέσως, Μπαντόνιερ! ἀπάντησε ἡ κόμισσα Βυρονζέφ. Ἡ μεγάλη δούκισσα βρισκεται μαζί μετὰ τὸν Ρασπούτιν. Ἀς προσευχηθῶμε, πολυαγαπημένες μου ἀδελφές!...

Ἄμέσως ὅλες παρέστησαν τὰ σιαγέτα τους, τὰ φλιντζάνια μετὰ τὸ τσάι καὶ τὰ ποτά τους καὶ γονάτισαν... Μετὰ τὴν γλινεῖα, τραγουδιστὴ καὶ ικετευτικὴ ἄρχισαν νὰ προσευχόμενες παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ κλῇ τὸν Ρασπούτιν νὰ τῆς ξεαναγνώσῃ.

Βρισκόντωνσαν ἀκόμα γονατιστές, ὅταν ἡ μεγάλη δούκισσα ἔκανε καὶ πάλι τὴν ἐμφάνισίς της. Ἡ Νατίτσα Μιχαελόβνα φαινόταν ἀπελπισμένη κι' ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τῆς ὅλες κατάλαβαν πῶς δὲν εἶχε σταθεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν ἔμεινε εὐχαριστιμένης ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, εἶπε στήν Ἀννέτα, μὰ τὴν κράτησε. Δὲν θέλησε μετὰ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὴ δώσῃ πίσω... Μοῦ εἶπε πῶς δὲν θὰ τὴ δώσῃ παρὰ στήν ἴδια τὴ μάμκα, ἀν πᾶει ἡ ἴδια καὶ τοῦ τὴ ζητήσει ἀπὸψε...

Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ ἀπὸψε...

— Ἐδῶ; οὔτῃς ἡ Ἀννέτα.

— Ὁχι! Ὁχι!... Ὁχι ἐδῶ!... Καταλαβαίνεις καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ μετὰ τὰ λόγια του αὐτοῦ... ἀπάντησε ἡ μεγάλη δούκισσα.

— Ἡ Τσαρίνα δὲν θάρρη ποτὲ! τῆς εἶπε τότε ἡ κόμισσα. Γιατί ἀν τὸ μάθει ὁ Αὐτοκράτωρ, θὰ τὴ δώσῃ ἁμέσως σὸν σάβαν...

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε!... Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε!... ἀπάντησε ἡ Νατίτσα.

Καὶ ἔτρεξε ἔξω, σὺν νὰ εἶχε πάρει ἑαφρική μιὰ μεγάλη ἀπόφασιν.

— Ἀς προσευχηθῶμε!... μικρὲς μου ἀγαπημένες περισσότερες!... εἶπε πάλι ἡ Βυρονζέφ. Ἰσως αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ προσευχὴς μας εἰσακουσθῶν...

Καὶ ἡ προσευχὴς ξεάρχισαν:

— Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!...

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Ρασπούτιν, ὁ ὁποῖος εἶχε φάει περίφημα, εἶχε ἀποκοιμηθεῖ πλῆρᾳ στὸ σομοδάρι καὶ ροχαλῆζε...

— Πῶς εἶνε ὁ Ρασπούτιν; οὔτῃς. Ἡ μάμκα δὲν μπορεῖ νὰρθεῖ, καὶ τοῦ ἔγραψε μιὰ ὑπερόχην ἐπιστολή.

Καὶ παρέστρεψε τὴ Βυρονζέφ στὸ διπλάνο δωμάτιο, ὅπου καὶ τῆς δώθηκε τὴν ἀξιόλογη ἐπιστολή τῆς Τσαρίνας πρὸς τὸν Ρασπούτιν:

«Χάρη μου μεγάλη κι' ἀκατανίκητη!... Πολυαγαπημένης μας!... Πῶς γὰρ πῶς εἶναι ἐντυχιμένη πρὸς ξαναγῶρισε κοντά μας!... Πῶς γὰρ σ' ἐχάρησάν!... Δὲν νοιώθω τίποτε ἄλλο γύρω μου ἐκτός ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου... Εἶσαι κοντά μου κι' αὐτὸ μὲν φτάνει... Δὲν θὰ ἔβλεπα παρὰ ν' ἀποκοιμηθῶ ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι μου στὸν ὄμο σου ἡσυχα, γλυκά... Ἡ ψυχὴ μου πετάει πρὸς ἐσένα, Μεγάλε καὶ θείε!... Δὲν ἔξω πῶς γὰρ σ' ἀποκαλέσω!... Εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μέν... Σωζόμεσε με!... Εἶσαι ὁ κύριός μου!... Ἐσὺ ὅμως θὰ μὲ βοηθῇς καὶ ἀναστήσεις... Σωζόμεσε με καὶ κάνε ὑπομονή... Προσπαθῶ νὰ γίνω καλύτερη, μὰ αὐτὸ εἶνε δύσκολο... Ἐσὺ ὅμως θὰ μὲ βοηθῇς... Δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείνῃς!... Δὲν ἀγαπᾷς παρὰ ἐσένα μόνον... Βοήθησε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Ἐπρόσθεσε τὴν μικρὴν καὶ ἁγνήν!... Ὁ Θεός νὰ δώσῃ νὰ ξεαναβῶνουμε γρήγορα. Σὲ φιλοῦ με ὅλη μου τὴ δύναμι... Ἐυλόγησέ με καὶ σωζόμεσε με!... Εἶμαι τὸ παιδί σου». (*)

Βυρονζέφ. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή εἶνε ὑπερόχη!... Ἀχ, μάμκα, ἔξω καλὰ τὴν καρδιά σου!...

Καὶ θέλησε νὰ παρασύρῃ τὴν μεγάλη δούκισσα πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ρασπούτιν. Μά ἁμέσως μετάνοισε καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁχι!... Πήγαυε μόνη σου... Ἐμένα μ' ἔδωκε πρὸ ὀλίγου... Δὲν μπορεῖ πᾶν ν' ἀνεχθῇ κανένα κοντά του. Ἐδῶξε κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ναταλία. Λέει πῶς καμιά μας δὲν τὸν ἀγαπᾷ ὅπως θὰ ἤθελε αὐτὸς νὰ τὸν ἀγαπᾷ... Καὶ ἔχει ἴσως δίκην!...

— Ἐγὼ βέβαια δίκην! ἀφῶναξε ἡ μεγάλη δούκισσα. Ὁ Θεός μου! πῶς θὰ μὲ δεχθῇ;

— Θάρρος, Νατίτσα! τῆς εἶπε ἡ κόμισσα. Ἐὐὸ ἔχεις τοῦλάχιστον τὴν ἐπιστολή.

Καὶ ἡ Βυρονζέφ, ἀφίχνοντας τὴ Νατίτσα νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ρασπούτιν, ξεναγῶρισε κοντά σὺν ἄλλες συντρόφιόσες τῆς.

Ὁ Μπαντόνιερ ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμῇ:

— Πρέπει νὰ μάθουμε ἀν θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν λειτουργίαν! Ἐγὼ ἔχω ἐτοιμάσει τὰ πάντα στὸ μεγάλο ἀνάκτορο.

— Θὰ τὸ μάθουμε αὐτὸ ἁμέσως, Μπαντόνιερ! ἀπάντησε ἡ κόμισσα Βυρονζέφ. Ἡ μεγάλη δούκισσα βρισκεται μαζί μετὰ τὸν Ρασπούτιν. Ἀς προσευχηθῶμε, πολυαγαπημένες μου ἀδελφές!...

Ἄμέσως ὅλες παρέστησαν τὰ σιαγέτα τους, τὰ φλιντζάνια μετὰ τὸ τσάι καὶ τὰ ποτά τους καὶ γονάτισαν... Μετὰ τὴν γλινεῖα, τραγουδιστὴ καὶ ικετευτικὴ ἄρχισαν νὰ προσευχόμενες παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ κλῇ τὸν Ρασπούτιν νὰ τῆς ξεαναγνώσῃ.

Βρισκόντωνσαν ἀκόμα γονατιστές, ὅταν ἡ μεγάλη δούκισσα ἔκανε καὶ πάλι τὴν ἐμφάνισίς της. Ἡ Νατίτσα Μιχαελόβνα φαινόταν ἀπελπισμένη κι' ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τῆς ὅλες κατάλαβαν πῶς δὲν εἶχε σταθεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν ἔμεινε εὐχαριστιμένης ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, εἶπε στήν Ἀννέτα, μὰ τὴν κράτησε. Δὲν θέλησε μετὰ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὴ δώσῃ πίσω... Μοῦ εἶπε πῶς δὲν θὰ τὴ δώσῃ παρὰ στήν ἴδια τὴ μάμκα, ἀν πᾶει ἡ ἴδια καὶ τοῦ τὴ ζητήσει ἀπὸψε...

Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ ἀπὸψε...

— Ἐδῶ; οὔτῃς ἡ Ἀννέτα.

— Ὁχι! Ὁχι!... Ὁχι ἐδῶ!... Καταλαβαίνεις καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ μετὰ τὰ λόγια του αὐτοῦ... ἀπάντησε ἡ μεγάλη δούκισσα.

— Ἡ Τσαρίνα δὲν θάρρη ποτὲ! τῆς εἶπε τότε ἡ κόμισσα. Γιατί ἀν τὸ μάθει ὁ Αὐτοκράτωρ, θὰ τὴ δώσῃ ἁμέσως σὸν σάβαν...

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε!... Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε!... ἀπάντησε ἡ Νατίτσα.

Καὶ ἔτρεξε ἔξω, σὺν νὰ εἶχε πάρει ἑαφρική μιὰ μεγάλη ἀπόφασιν.

— Ἀς προσευχηθῶμε!... μικρὲς μου ἀγαπημένες περισσότερες!... εἶπε πάλι ἡ Βυρονζέφ. Ἰσως αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ προσευχὴς μας εἰσακουσθῶν...

Καὶ ἡ προσευχὴς ξεάρχισαν:

— Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!... Θεέ μου!... Σῶσε μας μετὰ τὸν Ρασπούτιν!...

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Ρασπούτιν, ὁ ὁποῖος εἶχε φάει περίφημα, εἶχε ἀποκοιμηθεῖ πλῆρᾳ στὸ σομοδάρι καὶ ροχαλῆζε...

VI

Ο ΝΟΘΟΣ

Ὁ μέγας δούξ 'Ιβάν Ἀντρέγιεβιτς χρειάστηκε μερικά λεπτά γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐξουθενώσει στήν ὁποία τὸν εἶχε ρίξει ἡ ἐκρηκτικὴ τῆς ὀργῆς τῆς μητέρας του.

ΣΚΟΡΙΠΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΚΕ'.
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

Τώρα τί άλλο να πω σε σ'άς όλους που μου κάνετε την τιμή να παρακολουθήσετε αυτές τις σκόριπες και ανάκατες σελίδες του 'Ημερολογίου της ζωής μου; 'Εάν προχωρήσω, θάρω σε πολύ κοντινές εποχές και τότε τα γεγονότα δεν θάχουν μιά κάποια αβγλή που τους δίνει πάντα ή μακρομμένη εποχή. 'Ας σταματήσω λοιπόν εδώ άρετά. Και έχω καρδ άργότερα, αν ξήσω, να διηγήθω τις χθεσινές και σημερινές μου εντυπώσεις.

Βέβαια στις διηγήσεις μου παρέλειψα πολλές φορές πρόσωπα και πράγματα, που με συνέδεσαν μ' αυτά ή περιστάσεις της ζωής. Δε σ'ας μιλήσω για πολλούς ανθρώπους που αγάπησα αληθινά ή και που μου έκαναν ξεχωριστή εντύπωση. Μά αυτό έγινε γιατί δεν ήθελα να σ'ας γίνωμια βαρυντός και να σ'ας κουράζω, όταν τα πρόσωπα αυτά δεν μπορούσαν να συνδεθούν με κάτι σπουδαίο, κάτι σημαντικό, που να έχω αρχή, μέση και τέλος ή έστω και μ' ένα ανέκδοτο, όπως ν' αποτελέσουν μιά ενδιαφέρουσα σελίδα. Αυτό έγινε όταν παρέλειψα τα πρόσωπα.

'Επίσης παρέλειψα πράγματα και περιστάσεις που αυτές τ'α δρώντα πρόσωπα ήταν χωρίς σημασία και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Όλος ο κύκλος λοιπόν της δράσεως θά περιοριζόταν μόνο γύρω στο πρόσωπο το δικό μου. Αυτό, να σ'ας πω, δεν μ' άρεσει να το κάνω, αν και είναι πολύ της μόδας στον τόπο μας. Πολλές φορές δε πάλι και τα πρόσωπα και τα πράγματα είχαν αρκετή σημασία, μιά τ'ο ενδιαφέρον θά ελαττωνότανε πολύ, εάν δεν τ'α διηγώμιν όμά και ξεσκεπάστα. Αυτό ίσως θά τ'ο κίνω καμιά φορά εάν εκδώσω κανένα φυλλάδιό μόνος μου, γιατί σ' ένα σελόνι που είναι και κυρίες και δεσποινίδες μάλιστα, δεν επιτρέπεται να μιλάς ελεύθερα, έτσι και ένα περιοδικό, όπως τ'ο «Μηνόμνηστον», είναι ένα σελόνι, αφού μπαίνει στις οικογένειες και διαβάζεται και από κορίτσια, ώστε στις στήλες που δεν μπορείς να τ'ο κάνης αυτό.

Και τώρα πριν σ'ας αποχωρισθώ, θά μου επιτρέψετε να σ'ας κάνω μιά ερώτηση. Σ' όλες αυτές τις σελίδες προσπάθησα σε μιά αυτοβιογραφία μου, να σ'ας κάνω την ανάλυση του εαυτού μου. 'Απ' αυτή την ανάλυση που σ'ας έκανα, όσοι δε με γνωρίζετε, παρό μόνον με διαβάσατε, τί ιδέα σχηματίσατε για μένα; Είμαι ξυπνός ή κοιμωτός; Λέω όσοι δε με γνωρίζετε, γιατί όσοι με γνωρίζουν καλά, από μικρό παιδί μάλιστα, τ'ο ξέρω πως έχω την ιδέα, ότι είμαι βλάκας! Τ'ο άκουσα πολλές φορές χωρίς να τ'ο θέλω, όταν έμπαιναν τυχαία και έβλεπαν σ' ένα κύκλο που μιλούσαν για μένα.

— Καλέ, ό Χόρν είναι βλάκας!

Κι' έπειτα διά μιάς όλοι τ'α έκαναν, μύσаяαν τ'α λόγια τους και έβλεπαν άλλαζαν όμιλια.

Αυτή την κουβέντα την άκούω χρόνια, από τόν καρδ άζώμια που ήμουν μικρό παιδί στο σχολείο. Την πρώτη και δεύτερα δημοτικού την έκανα στο σχολείο της 'Ελληνικής κοινότητας στο Τριέστι. 'Εκεί είναι τ'ο βέβαιο πως δεν άκουσα να με λένε βλάκα. Πέφναμε όλα τ'α παιδιά καθμεμένα φρονι από τ'ο σπίτι μας σ' ένα καλαθάκι. Μιά φορά, έγω δεν είχα πάρει τίποτε μαζί μου και ζήτησα από ένα συμμαθητή μου να μου δώσει ένα κομμάτι φρονι. Αυτός έκοψε τ'ο μου και μου τ'ο έδωσε. Τότε έτοι συνήθισα κι' έγω κι' όταν κάποιος συμμαθητής μου μου ζητούσε να του δώσω, του έκοβα τ'ο μου και του τ'ο έδινα. Όταν ήρθα στην 'Ελλάδα και πήγα στο Βουλγαρικό τ'ο σχολείο, στα 1888, άπάνω—κάτω, που ήταν εκεί που είναι σήμερα τ'ο ξενοδοχείο «'Ερμις», ό πρώτος συμμαθητής μου που μου ζήτησε φρονι, έκομα τ'ο μου και τ'ο έδωσα, όπως ήμουν συνηθισμένος. Μά την άλλη μέρα, ήθε και άλλος συμμαθητής μου και μου ζήτησε και, όπως άντελήφτηκα, απ' αυτούς που είχαν φρονι. Μά έγω νό-

μιζα πως πεινούσε άζώμια και τ'ο έδωσα. Μά ύστερα από λίγες μέρες είδα να μαζεύεται μεγάλος κύκλος συμμαθητών μου γύρω μου, παιδιά δυστυχώς έφτά ως έννιά χρόνια τ'ο πολύ, να με κοιτάζουν και να ψιθυρίζουν μεταξύ τους και, καθώς κατάλαβα, να θέλουν να μου φάνε όλο τ'ο φρονι. Τί κμίζετε πως έλεγον μεταξύ τους;

— Αυτός είναι πολύ βλάκας, ό τ'ο ζήτησ δίνοι!

Αυτό όμως τ'ο είχα μάθει στο Τριέστι. 'Από τότε λοιπόν κατάλαβα τί είναι αυτό που λένε οι Ρωμιοί... κουτόφραγκος!

Όταν πήγα σε τάξεις μεγαλύτερες, άρχισα να μαζεύω γραμματόσημα και έχόντουσαν οι συμμαθηταί μου, όμα έβλεπαν πως είχα κανένα σπάνιο γραμματόσημο, να μου τ'ο πάρουν και να μου τ'ο ανταλλάξουν με ένα άσημαντο. Τ'ο εύρισκαν εύκολο, γιατί τούς άκου να ψιθυρίζουν μεταξύ τους:

— Αυτός είναι βλάκας!

Τ'α ίδια και στη Σχολή τών Δοξάμιων. 'Εκεί, πρέπει να π'ο την αλήθεια, πως ή στρατιωτική άναπορη έκανε τούς συμμαθητάς μου ν' αποβάλουν αυτές τις μικροκαταγραφές. 'Επειτα τότε πάλι έματε σε μιά ήλιδα που άρχίζουν οι άνθρωποι να μορφώνουν φρόνιμα. 'Εκεί βέβαια οι συμμαθηταί μου μάλλον φιλοτιμούντο να μου δώσουν παρό να μου πάρουν. Μά έδώ ή καταγραφή ήταν στο ζήτημα τ'ο ποιος θά μπορούσε να περάσει τόν άλλον στην άρχαία, με ό ποιότητα προπό. Είχε άρχισει δηλαδή σε μικρογραφία ή κοινωνική βιοπάλη, ή επιτηρησία στην και ή περιφρομένη κλίση και μικροπολιτικές που βρίσκονταν σ' όλα αυτά τ'α επιτηρήματα. Και έπειτα, έγω είχα όλα τ'α μέσα—στο κατάρτι ήσαν όλοι σχεδόν οι άνωτεροι συγγενείς μου—και δεν ήθελα να τ'α χρησιμοποιήσουν, περνόσα για βλάκας! Τί άλλο θέλετε; άκουσα μιά μέρα τόν ίδιο τόν πατέρα μου να τ'ο λέη, γιατί έβλεπε με πόνυ να θέλω να έχω καμιά πάντα πελατός στην τάξη. Φανταστήτε να τ'ο λέη ό πατέρας μου, που έλ τ'οιους δεν ήταν έξυπνότερος από μένα, γιατί ήταν τίμος άνθρωπος και πέθανε φτωχός!

Είχα μάλιστα από τότε άρχισει να τ'ο ρίχνω στη φιλολογία και λίγο μ' ενδιαφέρει για τ'ο ναυτικό. 'Απ'ήγγειλα και ποιήματα όταν οι άλλοι έβλεπαν μαθηματικές εξισώσεις. Με τ'ο δίωρο τους λοιπόν μ' έλεγον βλάκα.

Είπε τ'ο βέβαιο όμως, πως ύστερα από χρόνια μέσα στα καρδ τών ήλιων, όταν τις βραδείες της άνίας διασκεδάσα τούς άνωματικούς με διάφορες άστείες κουβέντες και ανέκδοτα, πολλές φορές άλλαζαν ιδέα για μένα. Ένας μάλιστα ένθουσιασμένος μιά βραδεία τ'όμνησε να μου π'ο:

— Ξέρεις, Παντελή, πως στη Σχολή τ'οταν είμαστε συμμαθηταί, όλοι σε είχαμε πάρει για βλάκα! Κι' όμως είχαμε γελαστεί!

Λοιπόν έσείς που δε με γνωρίζετε, προσέξτε μην πάθετε τ'ο ίδιο. 'Εάν τυχόν σ'ας διασκεδάσαν τ'α «'Ανεμομαζώματα», μη με παίρνετε για ξυπνό, γιατί στο βάθος, τ'ο όμολογώ, πως είμαι πολύ βλάκας!

Πολλές φορές μάλιστα μερικοί έβλεπαν που έκαναν περιουσίες από τ'ο τίποτε και άλλοι που είχαν την επιτηρητικότητα ν' άνέβουν πολύ ψηλά, τ'ο είχαν σκεπαστά και υποστά μου, πως είμαι δηλαδή βλάκας! Τ'ο είπαν έτσι αυδόρημα σε στιγμές ένθουσιασμού. Παράδειγμα: "Ας πούμε πως σ' ένα κύκλο συζητούμε για κάποιον που κατέφερε με τις ψευταές να γίνη, άς πούμε, διευθυντής τ'ο 'Εθνικού θεάτρου. Λοιπόν σε μιά στιγμή, αφού μίλησαν όλοι οι άλλοι, μιλώ και έγω με τη σειρά μου και εκθέτω όλες τις δολοποιίες που μεταχειρίστηκε για να γάνη τ'ο δουλειά του και όλα τ'α μέσα που έβαλε σ' ενόργεια, κατακευόντας μέχρι έξυπνολογού ύπουλους και πολιτικούς. Τότε ένας ένθουσιασμένος με τ'α λόγια μου φωνάζει:

— Αυτό είναι! 'Ιδού ή φωνή της ελμωρινείας! 'Αφού και ό Χόρν που δεν πονηρεύεται, τ'ο κατάλαβε!

Και κάποιος άλλος ψιθυρίζει κάτι σ' αυτό τ'ο διπλανό του. 'Ισως τ'ο γνωστή παροιμία:

— 'Από μικρό και από κοινό μαθαίνεις την αλήθεια.

Δεν έχω παράνομο. Τ'ο μικρό μου άξιο που έχω, δεν μου τ'ο άνούνται. Μά τί σχέση έχει τ'ο ένα με τ'ο άλλο; Γ' αυτό και σεις εάν σ'ας διασκεδάσαν τ'α «'Ανεμομαζώματα», μην ξεγελάστε. Αίτ'ο τ'ο ζήτημα έχει εκδηλωθεί. 'Άλλο ταλέντο και άλλο ευφρία. Δυνατόν να έχω κάποιο ταλέντο, μά στο βάθος δεν είμαι παρό ένας βλάκας, που τ'α πρώτα σπέρματα της τόσης μου βλακειάς τ'α πήρα από τ'ο σχολείο της 'Ελληνικής κοινότητας στο Τριέστι, εκεί που έζησε κουτόφραγκος!

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

('Η μαρκησία ντε Βιλλερούα στον Στρατάρχη Ρισιέ).

Χρυσέ μου,

Σήμερα τ'ο πρωί πήρα τ'ο γράμμα σου. Κλειστήρα γρήγορα στην καμιά μου, είδοποίησα δεξιά κι' άριστερά ότι είμαι άρρωστη, τράβηξα και τις κουρτίνες λίγο, να γίνη μισοσκόταδο, κι' άρχισα να τ'ο διαβάω, βέβαιη πάλι πως θά μείνω ήσυχη να σκεφτώ άπάνω σ' όσα μου γράφεις...

Γρήγορα όμως κατάλαβα τί κουταμάρα πρώτης ποιότητας έκανα που προφασίστηκα άδιαβασία!

Γέμισε τ'ο δωμάτιό μου από επισκέπτες κι' επισκέπτριες... 'Εκνευρίστη κι' άπ' όδού μας, κύριε δούξ!

Και τώρα, ό δικό μας, κύριε δούξ! Δεν μου λες, σε παρακαλώ, πλημυρίσει ό Σηκουάνας; Κόπηκαν ή σκαρουνιές; Σώθηκαν τ'α χαρτοφάκελλα;

Πατ'ο μ'αυτογραφες τόσες μέρες τώρα; Μ'ο φαίνεται, δυστυχώς, ότι με βαρέθηκες γρήγορα...

"Ότι έπαυσε πάλι να μ' αγαπάς... "Ότι κάποια άλλη, πιο άμορφη από μένα, τ'ο βρήκε τ'α ματιά σου... Κι' ότι ή αγάπη μας κράτησε όσο κράτησαν τ'α σταφύλια!

Μη με ρωτήσεις, σε παρακαλώ, από πού έβγαλα τ'α συμπεράσματα αυτά... Έχω μπροστά μου, άπόδειξη άτράνταχτη, τ'ο ύποκριτικό και ψευτικό γράμμα σου! Τ'ο μπλιέτιό σου, δηλαδή, για να είμαι πιο άκαρδής, με τις τρεις γραμμές:

«'Αγάπη μου,

«'Αποδείξεις τ'ο κράτος σπουδαί-άστες, με έμπόδισαν να σου γράψω τ'όν καρδ...»

"Όποτε άλλες καμιά δεκαριά άράδες, γεμάτες από άνούσια κι' ανάλατα ρητάκια, σαν νάμουν καμιά μονοσφύρα αγράμματη, και ή επιστολή τελείωσε!

Την έλκισες κατόπιν με ήσυχη τ'ο συνείδηση ότι εξώφλησες ένα ένοχλητικό χρεός, έγραψες στο φάκελλο την άνταρσία μου και μου τ'ο σεβόριζες!

Άδός ό μυσός σου, φίλε μου! Παράξενο όμως! Κλαίω αυτή τ'ο στιγμή που σου γράφο...

Ξαφνίσματα που βέβαια τ'α δικαριά μου, στάλα-στάλα να πέφτουν και να λερώνουν τ'ο χαρτί... Και κοιτών μέσα μου τ'ο μανή αλήθεια!

Ναι, τ'ο μικρό αλήθεια ότι σ' αγαπώ άφραστο, βαθεία, σαν τρελή, όπως δεν έβανόμουν ποτέ μου κι' ούτε θ' αγαπήσω στο μέλλον...

Βαρίνει την ψυχή μου πιο θανάσιμα ή σκέψη ότι ή αγάπη μου αυτή θάνα μιά άγάπη χωρίς έλπίδα, χωρίς ανταπόδοσ...

Κάνε μου όμως τ'ο χαρί, αγαπημένε μου, και μη σταματάς τ'ο γλυκειά σου ματιά άπάνω στις θλιβερές αυτές και τόσο μελαγχολικές γραμμές τ'ης επιστολής μου...

Δεν θέλω να παρσάω τ'ον καρδιά σου με τ'α λόγια μου αυτά...

'Α, πάλι μονάχα θέλω ν' άνακουφιστώ έγώ. 'Η παρηγορία μου ζητάει ό κοιμισμένος τ'ο δροσερό νεράκι...

Πες μου κάτι, έστω και ψέμμα!

Μά όχι... Κάτι τέτοια μ'αυτογραφες και στο γράμμα σου, που πήρα σήμερα τ'ο πρωί...

'Αντί να με παρηγορήσουν λιγάκι, ρίξαν όλη αυτή τ'ο πένανση άγωνία στην ψυχή μου, που με κάνει τώρα να μην ξέρω ούτε τί γράφο, ούτε τί θέλω, ούτε τί ζητάω από σένα!

Τ'ο καλύτερο φάρμακο θά ήταν να σ' έβλεπα για λίγες στιγμές...

Η παρουσία σου θάσυνε όλες αυτές τις βασανιστικές ύποψίες που μου βλάκωναν τ'ο μυαλό...

Θά μ' έσφιγγες λίγο στην άγκαλιά σου και τότε, χρυσέ μου αγάπη, ότι και να μου έλεγες θά τ'ο πίστευα...

Θά ήσυχάζα πάλι για λίγον καρδ, αφού ό καλός Θεός δεν μου δίνει τ'ον έσπρη να σ' έχω πάντα κλεισμένον στην άγκαλιά μου και να φιλώ καρδ τ'α σγουρά σου μαλλιά...

Ίσως τ'ον εύτυχία αυτή τ'η βρω στον Παράδεισο!

□ □ □ □

Η ΞΕΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ,

□ □ □ □

'Η Γαλλίς μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη.

Για μένα όλος ό Παράδεισος είναι εσύ... εσύ...

Σ' αφίνω, αγάπη μου. Β.

('Η ίδια στον ίδιο).

Λατρεία μου, Σ' είδα χτες στην παρέλασι...

Καβάλλα στο περφόανο όλογό σου, έπιθεωρούσες τόν στρατό και τ'ο χρυσό σπαθί σου, τ'ο δώρο μου, άστραφτε στον ήλιο...

Πως ξέρεις, αγαπημένε μου, ν' άποθνήσκω μιά φτωχή καρδιά, που τόσο ύποφέρει για σένα...

"Ημουν τρυπωμένη, σχεδόν χαμένη, μέσα στην πολυάριθμη ακολουθία τ'ης 'Υψηλότητός σου, τ'ο 'Αντιβασιλέως... Μπήκες έλ κερφάλης τ'ο στρατού, πέρασες μπροστά μας, χαϊρέτρες τόν 'Υψηλότατο, μιά ή ματιά σου ήξερε που έπρεπε να σταματήσω...

Ναι, πέταξα απ' τ'ο χαρδ μου... 'Η καρδιά μου πήγε να σπάσει απ' τούς γοργούς και δυνατούς χτύπους τ'ης... Μι ξετρώσες μέσα στο πλήθος, παρμύριζες με τ'ο μάτι σου τόσες άλλες έπιθες κι' άμορφες, πιο άμορφες ίσως από μένα, κυρίες, και τ'ο κάρφωσες, χαμογελαστός επάνω μου!

Πόσο σ' ένγυμνωδ, γλυκειά μου λατρεία, για τ'ο καλώωνή σου αυτή... Πόσο καταλαβαίνω τόν έαυτό μου εύτυχισμένο ύστερα απ' τις τόσες και τόσες άγωνίες που πέρασα...

Θέλω να σε βλέπω συχνά, πολύ συχνά... Κάθε μέρα, αν είναι δυνατόν, κάθε ώρα, κάθε στιγμή! Να μη χάνω ποτέ απ' τ'ο ματιά σου τ'ο λατρευτή ύπαρξί σου...

Κι' όταν δεν σε βλέπω, θέλω να σου γράφο διαρκώς...

Απ' τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ κι' απ' τ'ο βράδυ ως τ'ο πρωί... Τ'ο χαρδ να δέχεται όλα τ'α παράπονα μου κι' όλες τις λέξεις τ'ης λατρείας μου για σένα, αφού τ'ο αυτί σου θάνα μακριά μου και δεν θά μ' άκούη...

Φοβάμαι όμως... Φοβάμαι μήπως γίνω άναρη... Μήπως με βαρέθηκες, όπως βαρέθηκες και τόσες άλλες... Στην άρχή, βλέπεις, με κακομάθεες με τ'α χάδια σου, κι' όταν χαλαρώνεις λιγάκι τ'ην τρυφερότητά σου, ή καρδιά μου πονάει...

Νά μην άργήσω να σε δώ, αγάπη μου. Είμαι διψασμένη για τ'α φιλά σου κι' ή ψυχή μου διαπνέει κι' αυτή για δού λόγια αγάπης...

"Ελα να τ'α ψιθυρίσεις γλυκά στ' αυτί μου, όσο πιο γρήγορα μπορείς...

Θά σε περιμένω με λαχτάρα. Β.

θέλω να σου γράφο διαρκώς... Απ' τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ κι' απ' τ'ο βράδυ ως τ'ο πρωί... Τ'ο χαρδ να δέχεται όλα τ'α παράπονα μου κι' όλες τις λέξεις τ'ης λατρείας μου για σένα, αφού τ'ο αυτί σου θάνα μακριά μου και δεν θά μ' άκούη...

Φοβάμαι όμως... Φοβάμαι μήπως γίνω άναρη... Μήπως με βαρέθηκες, όπως βαρέθηκες και τόσες άλλες... Στην άρχή, βλέπεις, με κακομάθεες με τ'α χάδια σου, κι' όταν χαλαρώνεις λιγάκι τ'ην τρυφερότητά σου, ή καρδιά μου πονάει...

Νά μην άργήσω να σε δώ, αγάπη μου. Είμαι διψασμένη για τ'α φιλά σου κι' ή ψυχή μου διαπνέει κι' αυτή για δού λόγια αγάπης...

"Ελα να τ'α ψιθυρίσεις γλυκά στ' αυτί μου, όσο πιο γρήγορα μπορείς...

Θά σε περιμένω με λαχτάρα. Β.

('Ο δούξ ντε Ρισιέ στην κόμισσα Ζ.).

Αγάπη μου,

"Όλες ή στιγμές μου είναι γεμάτες απ' τ'ο λατρεία σου... Σ' αγαπώ τρελά είτε σε βλέπω, είτε μου λείπει...

Έχεις σκαλώσει τ'ον καρδιά μου σε σημείο, που καμιά άλλη δεν μπορεί να βρη θέσι μέσα τ'ης... Έχεις τόση δύναμη άπάνω μου και τόσο πολλά σούδωσα απ' τόν έαυτό μου, που μου φαίνεται πως ζ'ο μέσα σου...

Μου παρπονέσαι για τ'ον άπουσία σου... "Ότι άργώ πολύ να σε βλέπω... Μά ρωτάς γιατί; Μήπως νομίζεις ότι κι' έγώ, όσο βρίσκομαι μακριά σου, ήσυχαίω;

Δεν μπορείς να φανταστής τί άνυπόμουνος που είμαι, να τρέξω κοντά σου! Ναι,

να κλειστώ στην άγκαλιά σου, για να ξεράσω λιγάκι όλα τ' άλλα, όλους τούς άλλους που με άπασχολούν, όλες τις άλλες που καμιά τους δεν μ' ενδιαφέρει...

"Όλη μου ή ζωή κι' όλη μου ή χαρά είναι σ'ο.

"Ελαβα άσφαλώς και τ'α 12 λουδοβίκεια που μ'οψτείλεις... Δεν ξέρεις, αγάπη μου, πόσο μου χρησίμεψαν. Είχα άπόλυτη άνάγκη από λεπτά και μούβαν ούρανοκατέβητα!

"Αν σου περισσεύουν και τίποτα άλλα άζώμια, εύχαρίστον θά τ'α δεχόμουν... Είμαι πνιγμένος στα έξοδα αυτές τις μέρες και τ'ο κάθε τι, έστω και τ'ο παραμικρό ποσόν, θά μούδινε άρκετή άνακούφισι...

Λοιπόν, σύμφωνα στο ραντεβού μας, που μ'οψώσες χθές...

Με λατρεία Ρ.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΑΝ

(Επ' ευκαιρία του θανάτου του)

ΛΟΥ σήμερα μερικά ακόμα ανέκδοτα απ' τη ζωή του τελευταίως αποθανόντος Γάλλου πολιτικού 'Αριστέιδου Μπριάν. Για τον αντίπαλό του, τον κ. Μπλ... απ' τον οποίο ο Μπριάν εφύρισε συχνά τον μπλε του στη Βουλή, είχε μια μέρα: —Αυτός ο Μπλ... μου μπαίνει διαρκώς στο ρουθούνι! Και νύχτε το βράδυ στον ύπνο που ν' άβλεπε τον κάτο... Στρώνει στο τραπέζι όλονη τον τραπέζο μάνηλο, για να φάει ένα φουντούκι!

Δείγμα της εδστροφίας του Μπριάν είχε και το άκωλοθο ανέκδοτο: —Όταν ήταν ύπουργός της Δικαιοσύνης, τον φοροωνόντουσαν διαρκώς για ρουσφέτια δυο απ' τους πιο δυνατούς κομματάρχες της επαρχίας του.

Μια μέρα, κοντά το βράδυ, κουρασμένος απ' τις άκορόσεις που κράτησαν όλο το απόγευμα, κ' αναγκασμένος απ' τις εξοφρενικές απαιτήσεις των διαφόρων ρουσφετολόγων πήγε δεχτεί, άνοιξε λίγο το παράθυρο του γραφείου του για να ξεσάσει, χαζώνοντας κάτω, στην πλατεία Βαντομ.

Εξαφνα όμως μπήκε μέσα ο ιδιαιτέρως του γραμματέως και του είπε ότι ο κ. Χ... ζητάει επιμόνος να τον δη και να του μιλήσει... για το ζήτημα της παρασημοφορίας του!

Εξοφρενών πειά ο Μπριάν, άφου στόλισε τον κ. Χ... με τα πιο τσουχερά λόγια, παρακάλεσε τον ιδιαιτερό του να του τον παρουσιάσει... Ο κ. Χ... ήταν ο ένας απ' τους παραπάνω δυο κομματάρχες του!

Μόλις μπήκε μέσα, ένας τελείως άλλοιωτικός Μπριάν τον υποδέχτηκε... Ένας τέντλεμαν Μπριάν με το πιο φιλορρονητικό χαμόγελο στά χείλη:

—Ω! Καλώς ήλθατε, φίλτατέ μου! Δόξα σοι ο Θεός που βλέπω, επ' τέλους, κ' έναν ελιζονική φίλο νάχεται να με δη και να τον ιδω, χωρίς ύστεροβουλίες και χωρίς ρουσφέτια! "Α! μιά δεν ξέρεις, φίλτατέ μου, η τράβηξη σήμερα, όλη μέρα, μ' αυτούς τους ρουσφετολόγους!

Κόκκαλο πειά ο κομματάρχης! Πού να το λήψη να μιλήσει περί παρασημο... Κάθισε μόνον δυο λεπτά στο γραφείο του φίλου του ύπουργού, τον ρώτησε για την ύγεια του κ' έφυγε σάν βορεμένη γάτα...

Κάποτε ο Μπριάν έπισκέφτηκε το Λονδίον. Ήταν πρωθυπουργός τότε.

Ο Άγγλος συνάδελφός του Λούδ Τζώρτζ τον συνόδευε ως το σταθμό, όταν θα επέστρεφε στη Γαλλία, και τουσφιζε το χέρι θερμά...

—Τα σέβη μου στην κ. Λούδ Τζώρτζ, τοίλε ο Μπριάν φιλοφρονητικά, άποχαιρετώντας τον.

Και τα δικά μου έπίσης στην κυρία 'Αριστέιδου Μπριάν.

—Σε ποιά απ' όλες;

—Μά... στη δική σου... Την κ. 'Αριστέιδου Μπριάν, επανέλαβε άπορόν ο Λούδ Τζώρτζ, νομίζοντας τον πανταξιμένον!

—Άχ! φίλε μου, άνατέναζε ο Μπριάν, σου λέω σε ποιά απ' όλες! γιατί είμαι εογένης! Δεν έμπεξα ακόμα καμιά στά διχτυα μου για να την έχω μόνιμη! Ώστε...

Όπως θα ξέρετε, ο Μπριάν είχε άληθινή μανία με το ψάρεμα. Στη διάσκεψη λοιπόν του Λο-

κάρνο, μια κυρία ίρηλης κοινωνικής τάξεως, άλλ' άμυβόλου ηλικίας και άμορφίας, άρχισε να τον φλερτάει ένοχλητικώτατα, γοητευμένη απ' το άκτινοόλο πνεύμα του και την άκατανίκητη έπιβολή του. Ο Μπριάν δεν ήξερε πώς να την ξεφορτωθή!...

Μια μέρα, τέλος, χάνοντας πειά την ύπομνη του, της τόπε ρεθό κορτά: —Αδικα, κυρία μου, χάνετε την ώρα σας... Ψαρεύω συχνά, είν' ή άλήθεια, μά... όχι στα θολά νερά!...

Πρό καιρού, ο δημοσιογράφος Πιέρ Μέλ, συντάκτης τότε της Παρισινής «Ζουρνάλ», έδημοσίευσε στο παγκοσμίου κύρους φύλλο αυτό, το εξής νόστιμο ανέκδοτο του Μπριάν:

Μια μέρα, πρό έτών πολλών, ο ζωγράφος Μ... τοιογράφος με τάλεντο, αλλά στοστός μοτέμ την έποχή εκείνη κ' άφανής άκωα, έφερον βάλτες στο βουλευτήριο Σαιν-Μισέλ με τη γυναίκα του, τελείως άπένταρος...

Εροχγε ματιές ερευνητικές δεξιά κ' άριστερά, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη κανένα γνωστό του για το σχετικά «θαλασοδάνειο». Έξαφνα είδε νάχεται απ' άντίκρου έναν φίλο του, τον 'Αριστέιδη Μπριάν, λιγάκι διεγερμένο τότε, λιγάκι δημοσιογράφο, λιγάκι πολιτευόμενο...

—Βρε, καλώς τους! Τι γυρεύετ' εδώ; τους ρώτησε ο Μπριάν πλησιάζοντας.

—Κάτι άναθεματισμένα κεράτια με βόηξαν και φάγω για πάνα δεκάριο, άπάντησε ο ζωγράφος.

—Κι' εγώ το ίδιο! είπε ο Μπριάν. Μην άπελπίζεστε όμως, βρε άδερφέ!... Κοτζάμ Παρίσι είν' αυτό, θα βρούμε εύκολα ένα τόσο πον... Πάμε να πιούμε από μια μπίρα, για να σκεφτούμε έντονα τι θα κάνουμε...

—Πάμε.

Κάθισαν κ' οι τρεις τους σ' ένα τραπεζάκι γειτονικού καφε-νείου, παράγγειλαν τρεις μπύρες κ' άρχισαν να εξετάζουν την κατάσταση...

Έξαφνα ο Μπριάν σηκώνεται, φορεί το καπέλλο του και λέει στο φίλο του:

—Μιά στιγμή... Μοιθδε κάποια ιδέα... Περιμένετε με λίγο κ' έρτασι.

Ο ζωγράφος κ' η γυναίκα του περίμεναν μισή ώρα... μιά ώρα... μιάμιση ώρα, μιά ο Μπριάν δεν φανόταν! Το γκαρσόν βαρέθηκε κ' αυτό να περμένει και πλησίασε για την πληροφο. Μιά ο ζωγράφος, ντροπιαιμένος, τούδειξε τις άδειες τσέπες του κ' η γυναίκα του το άδειο τσαντάκι της. Καταλαβαίνετε βέβαια εύκολα, με τί τρόπο τους έδιωξε το γκαρσόνι!

Πέρασαν χρόνια.

Μια μέρα ο ζωγράφος, θαλασοδαμένος ακόμα απ' τη γυναίκα που έπέμενε να τον κινηγά, άνοξε κάποια προϊόντα έμφρεδιά για να ρίξη μια πατιά στα νεά... Έξαφνα τινάχτηκε κ' έκαψε απ' τη θέα του και φώναξε στη γυναίκα του:

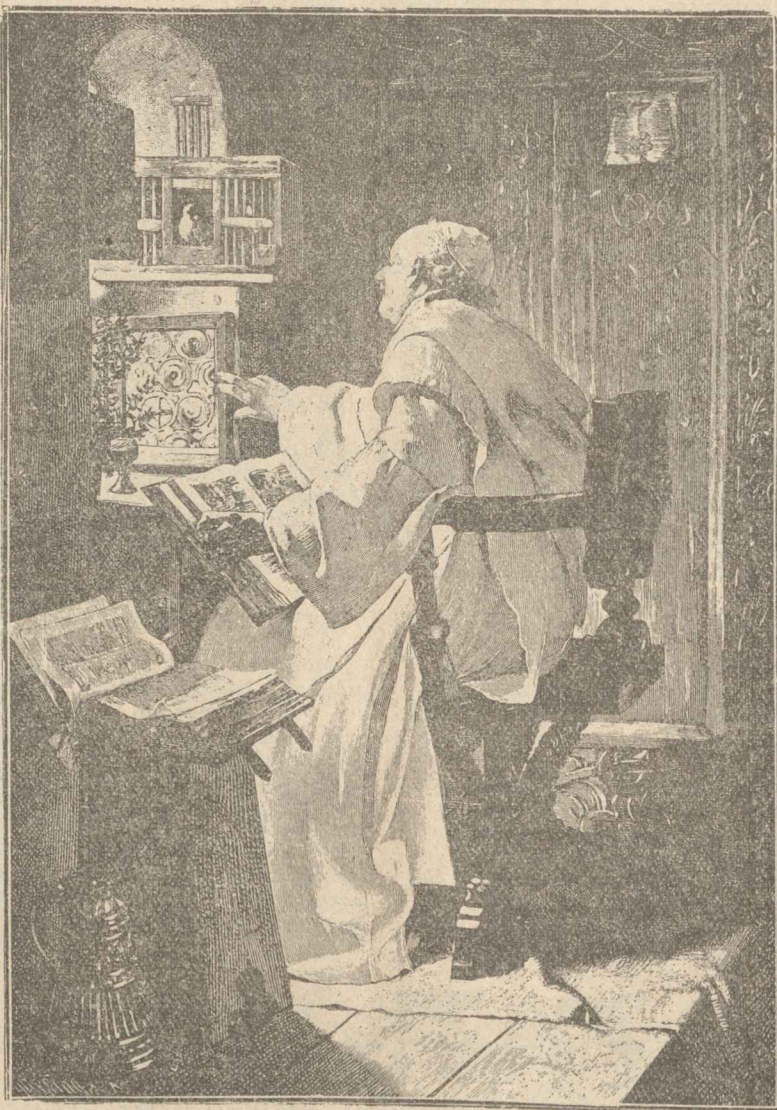
—Τόν θυμάσαι τον Μπριάν;

—Ποιόν; Έκείνον που μας έταξε τα 10 φράγκα και μας άφρησε άμανάτι στο γκαρσόν για τρεις μπύρες;

—Ακριβώς!... Έ, λοιπόν, έγινε ύπουργός χτές!

—Μωρέ τί λέε; Και δεν πές κατά το ύπουργείο να του θυμίσες μερικά πράγματα; Πού ξέρεις καμιά φορά...

Ο ζωγράφος διάτασε λιγάκι, μιά στο τέλος πήρε την άπόφασι, πήγε στο ύπουργείο και ζήτησε άκούσει από τον κ. ύπουργό. Ένας κροχός ρόθος για την ύποδοχή που τον περίμενε, τον έκανε να τρέμη λιγάκι και να κοιτάξη έννο συγγαρόταν τον παλιό του φί-

ΣΤΟ ΠΑΡΛΟΥΡΟ

(Πίναξ του Κολμπας)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η «ΕΤΙΚΕΤΤΑ»

Όταν θέλουμε να πούμε για έναν άνθρωπο, ότι έχει καλούς τρόπους μεταχειρίζαστε τη φράσι: «Φέρεται σύμφωνα με την έτικεττα». Άλλά κανείς δεν ξέρει πώς γεννήθηκε ή εφευρέθηκε αυτή.

Ο Λονδοβίος ΙΑ', όταν έβγαζε το άνάκτορο των Βερσαλλιών, έπρεπε ελεύθερη στο Κοινό την είσοδο του όραίου πάρκου που το περιελάμβανε. Κι' έτσι, οι Παριζιάνοι μπορούσαν όλες τις ώρες της μέρας να τρυγούν μέσα στους θαυμασίους άνακτορικούς κήπους.

Ο Λονδοβίος όμως συνήθισε συχνά να κατεβαίνει και να κάνει, είτε μόνος, είτε με την άκολουθία του, περίπατο μέσ' στο πάρκο του. Πάλαι λοιπόν άσκι η άνθρωποι του λαού, καθώς διασπορώνονταν με τον βασιλέα στον περίπατο, δεν ήξεραν πώς να φερθούν, κ' να χαρακτηρουν και πώς ν' άπαντήσουν όσους ο Λονδοβίος τους άπέπεσε καμιά ερώτηση. Γι' αυτό ο άρχικηπουρός του παλατιού έπέλεξε έναν πρόπο προσώπου, για να τους διεκωλύνει. Έτό-πρεσε πολιτικώς άνακίδες με οδηγίες του πώς έπρεπε να φέρεται απέναντί τους όταν θα βρισκόταν μπροστά στον βασιλέα και τις ερωτήσεις του διάφορα μέλη του κήπου. Η άνακίδες εκείνες λεγότανον «Ετικεττες».

Έτσι, από τότε έπρεπε ή συνήθεια να λένε: «Αυτός φέρεται σύμφωνα με την έτικεττα» προσπαθώντας να άνηλώσουν, οι όποιοι έζον τον πρόπο της καλής συμπεριφοράς.

ΕΞΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΡΗΤΑ

—Όταν είσαι πλούσιος, έχεις συγγενείς. Όταν είσαι φτωχός, είσαι μόνος σου.

—Ευλοώτερα κυβερνά κανείς ένα κράτος, παρά το σπίτι του.

—Η φτώχεια βροιάζει καταιγίδες. Η πλούσια και νύχτα κ' όμως πάντα είναι γεμάτη. Η καλίστη έχουν πάντα ορθά-καλές τις σκέψεις τους κ' όμως είναι πάντα άδύνατοι.

—Ο γάτος ύπουργός του.

Ο Μπριάν όμως με το χαμόγελο στά πιά και με άκωοιότητα πολύ-πολύ ένδοξα, τον δέχτηκε:

—Άστα αυτά! Άστα αυτά! Μοιθδε άσπιδός για ναίνα τα έξημα τα 10 φράγκα και για τις τρεις μπύρες... Μά το χέρις αίσ, φίλε μου, τόπισσε ή παρασημο κ' δεν θα στο πληρώσω! Άς έμεινε έτσι... Μήπως μπορώ να σου φανώ άνακτισμένος χρίσμος; Ά! Στάσου... Πέριον, άκούσω για το γραφείο μου. Πάντα πλάκα σου, Λεύτερον... Θέλεις το γκαρσόνι της Λεύτερας;

—Κίμε ύπουργέ, με σκελιδώνετε με την καλωσύνη σας! φώναξε ο ζωγράφος κατασηκωνμένος.

—Πάνε καλά, είπε ο Μπριάν. Άς γίνουν αυτά πρός το παρόν κ' άργότερα έχει ο Θεός...

Πέρασαν δε άργότερα, με την ύποσηρηξι του Μπριάν, ο ζωγράφος Μ... έκανε μια απ' τις καλύτερες καριέρες, δικαίως άλλοιως, γιατί και το τάλαντό του άβλεπε...

Έως απ' τους πολιτικούς έχθρους του Μπριάν, ήταν κ' ο Λεόν Ντοντέ, ο δεινότερος της Παρισινής «Αξίον Φανασίς». Προσωπικώς όμως τον εκτιμούσε και τον έπισκεπτόταν τακτικά.

Ένα μεσημέρι, ο Ντοντέ μπήκε στ' ατομικότητά του και τράβηξε για το σπίτι του Μπριάν, κοντά στο χωριό Κασσερέλ, να τον επισκεψθή.

Μόλις όμως έφτασε εκεί, ο κηπουρός του Μπριάν τον έληρωφό-ρνε, ότι ο κύριος του είχε φύγει απ' το σπίτι για το Παρίσι κ' ότι τον άναγνώριζε το βράδυ.

—Τίπο, φίλε μου, που είπες ο Ντοντέ, πές στον κ. Μπριάν ότι ήλθα να τον δω. Λέγομαι Λεόν Ντοντέ. Δεν πιστεύω να ξεχάσεις ή όνομά μου.

—Λόν Ντοντέ... επανέλαβε ο κηπουρός δυο-τρεις φορές.

—Ά, βρε, θα το θυμάμαι καλά, γιατί άκριβώς ο άνακτισμένος μου έδωσε τε-λεσίγραφο από το όνομα σε-νιόν απ' τις χίρες του!

Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

—Καταλά ο Ντοντέ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..."

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Όπως κατ' επανάληψιν έχουμε γράφει, όλοι οι μεγάλοι συγγρα-φείς των περασμένων χρόνων είχαν τις ιδιοτροπίες των, ιδιοτροπίες άλλόκοτες και παράξενες, ιδιοτροπίες που τους ένέντευαν και τους βοηθούσαν στη δουλειά τους.

Ο περίφημος θρησκευτικός μεταρρυθμιστής Λούθηρος, π.χ., δεν μπορούσε να γράφει ούτε μια γραμμή, αν δεν είχε μπρός στα πόδια του το στυλίου του, το όποιο τάδε συνήθως με τα ίδια του τα χέρια.

Έπάνω στο τραπέζι του είχε επίσης πάντα τοποθετημένον έναν έ-γραφο ένα φιλοσέμιο σταυρό. Ώσάτως στους τόλχους του γρα-φείου του είχε κρεμασμένες άπειρες γελοιογραφίες έχθρων του και θρησκευτικών άντιπάλων του. Όταν ο Λούθηρος είχε κέρφι, εργα-ζόταν συνεχώς επί σειράν ημερών και δεν έβγαυε καθόλου έξω από το σπίτι του. Όταν κουραζόταν, έπαιρνε την καθάρα ή τον αϊλό του κ' έπαιζε κανένα μουσικό κομμάτι. Έκτός από τη μουσική, ά-γαπούσε πολύ τα... μωρά και τα λουλούδια.

Ο συνάδελφός του Λουθήρου, Καλβίνος, μελετούσε και έγραφε πλαγιασμένος συνήθως στο γραββάτι του. Κάθε πρωί παράγγεινε στον ύπνρητή του να του φέρνη κοντά του το τραπέζι του με τα βιβλία του, τα χειρόγρατά του, χαρτί και μελάνι.

Όταν άναγκαζόταν να βγεί από το σπίτι του για διάφορες δουλειές, γδύνωνταν άμέσως μόλις έγιναι, πλάγια-ζε κ' έξακολουθούσε τις μελέτες του και τις συγγραφές του.

Ο μέγας Γάλλος δραματικός ποιητής Ρακίνας έγραφε πρώτα τις σκηνές των θεατρικών έργων του σε πεζό λόγο και κατόπιν τις μετέφραζε εύκολάτα και παχύτατα σε θαυμασίους στίχους. Προ-τού μάλιστα έπιχειρήσει να γράφει, έκανε μεγάλους περιπάτους κ' για να του κατέβη ή έμπνευσις, καθώς έλεγε.

Ο Γάλλος λόγιος Άννύ, ο όποιος με-τέφρασε στη γλώσσα του πολλούς άρχαι-ους συγγραφείς μας, διέκοπτε συχνότατα την εργασία του κ' έπαιζε παινό για να ξεκουραστή. Ώσπερ άναπάντα το γρά-ψιμο και δούλευε επί ώρες.

Ο Άγγλος ποιητής Πόπ, δεν μπο-ρούσε να εργασθή αν προηγουμένως δεν διήγειρε τα νεύρα του με μεγαλόφωνες και παιλιδες άπαγγελίες, ή όποιες πε-ριέγραφε του κατέβαν ιδέες.

Ο Έσχος Γερμανός λυρικός ποιητής Λενάου, ο όποιος βρήκε ούστός τέλος στο φρενοκομείο, κάθε φορά που ήθελε να γράφει στίχους, έπαιζε βιολή ή επινε τούρ-καλον καφέ.

Ο συγγραφέας και φιλόσοφος Βέν-θαμ, δεν έμπαινε στο γραφείο του για εργασία, αν προηγουμένως δεν έπαιζε στο άρμόνιο ένα όποιοδήποτε έκκληριστικό κομμάτι. Για μεγαλειότητα μάλιστα εύνο-λία, σε κάθε δομάτιο είχε και από ένα τέτοιο μουσικό όργανο.

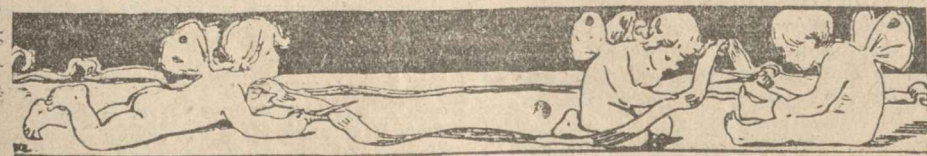
Από τους άλλους συγγραφείς και ποιητές, ο Ρουσσώ έγραφε κατά προτίμησιν το πρωί, ο Βύρων τα μεσάνυχτα και ο Λεσάζ το μεσημέρι. Ο Άρντουν σηκωνόταν από τις τέσσερες το πρωί κ' εργαζόταν ως το βράδυ.

Η Γεωργία Σάνδη, της όποις τα χειρόγραφα ήσαν από τα πιο εφάνανιστα, εργαζόταν τις περισσότερες φορές μετά τα μεσάνυ-χτα, επί τέσσερες—πέντε ώρες συνεχώς. Όταν κουραζόταν, γέμιζε την πλα της και κάνιζε ή έκανε γάλα.

Ο Μύλτον, που άνασέφρισε και παραπάνω, δαεινόταν, ότι οι καλύτεροι στίχοι του ήσαν όσοι γράφόντουσαν κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι. Ο Άλφρέρι τσιναντιόν, ο μέγας δραματογράφος της 'Ιταλίας, διακήρυξε, ότι κατά την περίοδο της άνοιξης και του καλοκαιριού γινόταν ο ήλιώτερος των ανθρώπων.

Ός προς τον τρόπον τώρα του γραψίματος, ο Παυλά έγραφε επάνω σε λεπτότατες λωρίδες χαρτί. Ο Βύρων τραβόσε στην άσχη επάνω στο χαρτί πέντε καλές γραμμές. Στην πρώτη στήλη έγραφε την ιδέα που όλος του προσηγόταν στο κεφάλι. Στη δεύ-τερη την ξανάγραφε διορθωμένη και έξακολουθούσε να τη διορθώνη και να την πελειοποιή μέχρι της τέλειτης στήλης, όταν ή φράσι έ-παρνε πειά την όρεση της μορφή. Πολλές φορές όμως του χρεώ-στανε να γράφει και να ξαναγράφη ένα τετράταχο...

...έκδοσι φράσι! Κάποιο Σάββατο μάλιστα έόδεψε, κατά την άβελία του 14 ώρες για να συμπληρώσει ένα διότιχο κατά το γούστο του.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΕΡΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

ΤΟΥ JEAN-JOSÉ FRAPPA

ΤΑΝ νύχτα, στις 23 του Γενάρη του 1918, μία νύχτα χειμωνιάτικη και κατάμαυρη σαν πίσσα... Κλεισμένοι σ' ένα παλαιοκάλυβο του χωριού Ντομζεβέν, κάτω κει στο μέτωπο της Λωρραίνης, αποτελείωναν το δείπνο τους μία παρέα από άξιωματικούς, πέντε δλοι-δλοι: 'Ο ταγματάρχης Παριμόν, ο λοχαγός Σερβέν και ο υπολογαγός Ντέ Λοανέκ, του περικού, ο ταγματάρχης Μπερμοντιέ και ο υπολογαγός Περμουά, του πυροβολικού.

Μόλις πρό δυο-τριών ημερών είχαν αποτραβηχτεί, με τα τμήματά τους, από τις πρώτες γραμμές πίσω στο χωριουδάκι αυτό, για να αναπαυθούν από τα αδιάκοπα ξενύχτια, τās εφθόους και το εξακολουθητικό αλληλοσκοτώμα... Μά κι' έδω όμως ή κανονίες τους φτάνανε και δεν τους άφιναν ήσυχους... Μέρα δεν πέραγε χωρίς να σκοποθούν ή να πληγωθούν μερικοί από τους άνδρες των.

Αφού σηκώθηκαν ένας-ένας από το τραπέζι και τραβώντας με τρυφερά τις καρέκλες τους κοντά στο τζάκι, μαζεύτηκαν γύρω του καπνίζοντας ήδονικά, σαν μοιρολάτρες που χαίρονται το κομποδο κι' ήσου παρόν, χωρίς να δίνουν πεντάρα για τα βάσανα του μέλλοντος.

Μία γερή φωτιά βούιζε χαρούμενη μπρος τους και πέταγε σκίθες κάθε λίγο επάνω τους. 'Εξω ο παγωμένος αέρας φυσούσε με όρμη μέσα στο σπυρτό σκοτάδι της νύχτας, ούρλιαζε και τράνταζε συνθέματα το φτωχό καλύδι τους...

— Διαβολόκαιρος, να πά' ή δογή... Διαβολόκαιρος! μουρμούρισε ξαφνα ο ταγματάρχης Μπερμοντιέ.

Υστερα σηκώθηκε, έφερε από το δωμάτιο, κόλλησε το πρόσωπό του στο τζάκι και μετά καρφώνοντας τα σκληρά γυαλιά μάτια του στους άλλους, είπε με φωνή αλλόκοτη:

— Φυσάει άπαισία... Νοιώθω μιά παράξενη άνατριχίλα, σαν να μού μυρίζει θάνατος!

Οι άλλοι τινάχτηκαν άδελιά τους... Τόν κίτταξαν προσεχτικά και ή άγωνία τους πλάσωσε βαρεία στά στήθια. 'Ο ταγματάρχης Μπερμοντιέ ήταν ένας άνδρας πελώριος, πενήνταρής, γεροδεμένος στο κορμί, με πλατό μέτωπο και τραχειά γροίφα μαλλιά, κομμένα κορόε. Τό αυστηρό πρόσωπό του δυνάμωνε πιο πολύ τη φρίκη της στιγμής εκείνης...

— Κοιράγιο, συνάδελφοι, κανένας δεν ξεφεύγει το γραπτό του. Τόσα χρόνια τώρα κυτάμε το Χάρο κατάματα, σχεδόν τόν προσκυλούμε. Μά αυτός μās σεβάστηκε! Πίνω στην ύγεια σας... και στο γραπτό μās!...

— Άδειασαν δλοι τά ποτήρια τους γεμάτα δυνατό κονιάκ... Τά μάτια τους πέταξαν φωτιές και τά μάγουλά τους κοκκίνισαν από τη λαύρα του τζακιού κι' από τό ποτό.

— 'Ο ταγματάρχης Ξανακάθησε κοντά τους, τράβηξε δυο-τρεις φορές την πίπα του και μιά σιγαλιά, στενόχωρη και πληχτική απλώθηκε στην καμαρούλα... Κανένας δεν τολμούσε να διακόψη τις σκέψεις του, πού, πούδς ξέρει, πού πετούσαν τη στιγμή εκείνη.

— Άρχισε να χιονίζει τώρα κι' ο αέρας λούφαζε λίγο. 'Ο ταγματάρχης Μπερμοντιέ γύρισε τά μάτια του στην πόρτα... 'Όλοι γύρισαν την ίδια στιγμή προς τά εκεί και σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε. Μπήκε μέσα κάποιος, χαμένος στο μανδύα του και διπλωμένος καλή με κασκόλ.

— Τίναξε τό χιόνι απ' τό μανδύα του, χτύπησε τό πάτωμα δυο-τρεις φορές με τις άρβυλες του για να ζεστάνη τά Ξυλιασμένα πόδια του και πηλίσωσε:

— Ζωή σέ λόγου σας! είπε. 'Ο Λαφαί μās άφηρε χρόνια. Ξεψύχησε έδω και μισή ώρα στα χέρια μου. Έχει κονιάκ και για μένα!

— Ήταν ο ύψιστος Μαρβέλ. Πλησίασε στο τραπέζι, ξετύλιξε τό κασκόλ απ' τό λαιμό του, έβγαλε τό πλήκρο του κι' έπευ ένα γεμάτο ποτήρι κονιάκ. Κανένας δεν τού μίλησε, μά κι' αυτός από κανέναν δεν περίμενε μιλία. Πήγε κοντά τους κι' άπλωσε τά χέρια του στη φωτιά, τριβοντάς τα με άνακούφισι κι' ευχαρίστησι.

— Έξαρνα ή φωνή του Μπερμοντιέ άκούστηκε σοβαρή κι' έπισημη:

— Όταν ένας άνθρωπος εινε σφραγισμένος απ' τό Θάνατο, ο Θάνατος θά τόν φωνάξει, όταν οθ ή ώρα, τόσο δυνατό και τόσο επιτακτικά, πού δτι κι' άν συμβεί, θά τρέξει κοντά του για να τόν θείσει με τό δρεπάνι Του.

— Έχετε δικιο, ταγματάρχα μου... 'Α! Ξέχασα να σās δώσω μιά

Ξενύχτια, εφοδοί, εξακολουθητικό αλληλοσκοτώμα!...

έπιστολή, πού μόλις την πήρα απ' τόν ταχυδρόμο του τάγματός! έπει ο Μαρβέλ κι' έβγαλε απ' τό χιτώνιό του έναν τσαλατωμένο φάκελο. 'Ο ταγματάρχης Μπερμοντιέ τόν άνοιξε κι' άρχισε να διαβάει κατασπινκινμένος. Ήταν ένα γράμμα απ' την κόρη του:

«Άγαπημένε μου πατερούλη, τούγραφε ή μικρούλα. Ή μαμά σι φιλεί και με γδύνει να κοιμηθώ. Παρακαλώ πάντα την Παναγίτσα να σέ φυλάη απ' τις σφαίρες, και σένα και όδους όσο εινε μαζί σου... Μην ξεχάσεις, πατερούλη μου, να μού φέρης και μιά δέδια, να τη γυαλίσω καλά, να την κάνω ανθοδοχείο και να τη βλέπω με φρέσκα κάθε πρωί λουλούδια στο γραφείο σου. Σου φιλώ τό χέρι, γλυκέ μου πατερούλη, ή κόρη σου Τίτσια».

— 'Ο ταγματάρχης άναστήναξε κι' έκρυψε τό γράμμα, άφού τό φίλησε, στην τσέπη του.

— Είσαστε εύτυχής, ταγματάρχα μου, τού είπε ο υπολογαγός Ντέ Λοανέκ. Κάθε βδομάδα έχετε γράμμα από τούς δικούς σας. Έγώ κλείνω δυο χρόνια στο Μέτωπο και δεν έχω κανέναν να μού γράψω. Δεν την έξωρ τη συγκίνησι αυτή πού ξεκουράζει, πού γεμίζει έλπίδα και δύναμι στην ψυχή!...

Μιά δυνατή κι' έξαρνη πνοή του βορρηνά, πού άρχισε πάλι να μανάη έξω, τάραιξε όλόκληρο τό καλυδόνιστο κι' έστρωσε προς τά μέσα τόν καντό πούδγαυε από την καμινάδα... Βήλας δυνατός τού έπιασε δλους, πού άνακατεύτηκε με τό μουγκρητό τών κανονιών και τό φειδίδιο σφύριγμα τών όδιδων πού Ξαναόρχισαν έξω τη θανάτω δράσι τους. Ένας κρύος φόβος τούς έπρωξε τότε δλους και σκέτηκαν να τρέξουν, να χωθούν στο άμφοι τους βαθεία, μακριά από κείτο κίνδυνο... 'Ο γιατρός και ο υπολογαγός Περμουά μοιροπνήθηκαν μέλιστα, μά ο Μπερμοντιέ, άτάραχος, με μιά άπόκρυψη γαλήνη γυμνή στο πρόσωπό του, δεν κουνήθηκε καθόλου από τη θέσι του. Ή βαθεία και έπιδητική φωνή του Ξανακούστηκε:

— Πού πάτε; Καθήστε... 'Όπου κι' άν τρυπώσουμε, ο Θάνατος θά μās βρή όταν τό θέλγει. Μας κυβερνούν άόρατες και γεμίες μυστήριο δυνάμεις... Πού πάει απ' όλες στέκεται ή Μοίρη κι' εμιαστε στα χέρια της άδύναμα κορούλα, χωρίς άδία...

Τό μέτωπό του ήταν τώρα φλογισμένο. 'Ο ταγματάρχης Παριμόν, νεότερος πάλι, μά πού σέβαν έξαιρετικά τό συνδέσφο του θέλησε να δώσει έναν τόν άλλέγορο στην άσυνήθιστη έκείνη σκηνή, πού πιές δλωνόταν τό στήθια με την άγωνία της...

— Έλα, συνάδελφε! φώναζε. Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΕΡΑΤΟΣ ΚΙ' Ο ΔΕΡΒΙΣ-ΑΓΑΣ

(Μιά έπική μονομαχία επάνω στην 'Ιδη)

Κωνσταντής Λεράτος αποτελεί μιά από τις ήρωϊκότερες και θουλικότερες φυσιογνωμίες πού παρουσιάστηκαν στο αίματοβαμένο νησί της Κρήτης κατά τη μαύρη περίοδο της Τουρκοκρατίας. Κατάγοντα από τά Βορτσα, ένα χωριό του νομού Ήρακλείου, και φημιζόταν από μικρός για την παλληκαριά του. Τη φήμη ως γενναίου ο Λεράτος δεν άργησε να τη δικαιώσει και με άληθινά έργα ήρωισμού. Μιά μέρα ο Τούρκος διοικητής της περιφέρειας Δερβίς άγας, βλέποντας την άδελφή του ήρωος, γοητευτική τόσο από την όμορφιά της, ώστε έστειλε άμέσως μήνυμα στον πατέρα της να τού την παραδώσει.

Έπειθ όμως ο γέρο Λεράτος άρνήθηκε να άπαύση στις αξιώσεις του, ο βέλγος και άιμοχαρής Τούρκος συνέλαβε κι' αυτόν και τη γυναίκα του με κάποια πλαστή κατηγορία και τούς έσκότωσε. Τότε ο Λεράτος έδρεξε τό μαντήλι του στο αίμα του πατέρα του και της άδελφής του κι' άφού όρκίστηκε πάνω στα πτώματά τους να εκδικηθί τό θάνατό τους, έβγήκε στο ποδάρω κατά την έκφρασι του τόπου, δηλαδή γίνεκα άρματολάος.

Μόλις ο Λεράτος πήρε τά βουνά άποφασισμένος να εκδικηθί τό αίμα των άγαπήμένων του, έστειλε στον Δερβίς άγά ένα μήνυμα από τό ματωμένο του μαντήλι και τού μήνυμο άπειλητικά ή το αίμα του πατέρα του και της άδελφής του θά τού τό πλήρωσε με τό αίμα τό δικό του και τών συγγενών του.

— 'Ο Τούρκος διοικητής, μόλις τού παρουσίασαν τό αίμόφρετο κούμυ και τού άνακύνωσαν την άπειλή του άρματολού, έγινε έξω φρε-

— Πού πάτε; Καθήστε... 'Όπου κι' άν τρυπώσουμε, ο Θάνατος θά μās βρή όταν τό θέλγει. Μας κυβερνούν άόρατες και γεμίες μυστήριο δυνάμεις... Πού πάει απ' όλες στέκεται ή Μοίρη κι' εμιαστε στα χέρια της άδύναμα κορούλα, χωρίς άδία...

Τό μέτωπό του ήταν τώρα φλογισμένο. 'Ο ταγματάρχης Παριμόν, νεότερος πάλι, μά πού σέβαν έξαιρετικά τό συνδέσφο του θέλησε να δώσει έναν τόν άλλέγορο στην άσυνήθιστη έκείνη σκηνή, πού πιές δλωνόταν τό στήθια με την άγωνία της...

— Έλα, συνάδελφε! φώναζε. Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή έπιστήμη δεν τά παραδέχεται αυτά πού λές... Μονάχα με θετικά δεδομένα καταγίνεται σήμερα.

— Άκουσε πού σου λέω, Παριμόν... Μπορείς νάχης δικιο, μά πώς ξεγίσεις τότε έκείνο τό σταντικό άδύροσμα τώσαν και τώσαν όρισμένων περιστάσεων, πού

Τί άπαισιοδοξία σ' έπιασε πάλι! Ή

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο μαρ-
κήσιος Γαστών ντε Σατι-
νιό, απαρνηγός για τόν
θάνατο της πολυγαμημέ-
νης του συζύγου, καταφεύ-
γει στον προγονικό του
πύργο του Σατινιό, όπου
μένουν ο πατέρας του, η
μητέρα του κι' η ετερο-
θαλής αδελφή του 'Ιου-
λίας, ζητώντας στη μοναξιά
και στην έρημιά να γλυ-
κάσει κάπως την πνευμένη
του ψυχή. Σχεδόν συγ-
χρόνως μ' αυτόν, φτάνει
στον πύργο, ζητώντας ά-
συλο, κι' η νεοείσα-
σμένη Κλάρα Λαρμόρέ,
την οποία ο σύζυγος της
εγκατέλειπε στις 'Ινδίες,
από κατασπατάλησε πρό-
τα, όλη τη μεγάλη της περιουσία. Τόσο ο Γαστών, όσο κι' η Κλάρα, διη-
γούνται τόν πόνο και τις περιπέτειές τους στις επιστολές του που στέλλουν ο
ένας σ' έναν πιστό του φίλο κι' η άλλη σε μία άφοσιωμένη της φίλη, χωρίς
να έχη συναντήσει μέχρι της στιγμής ο ένας τόν άλλον. "Αν και μένουν στον
ίδιο πύργο, η Κλάρα δεν έχει δει ακόμα τόν εξαδέλφον της, που ζει κατόκει-
στος και μελαγχολικός. "Εξαιτίας της, που ζει κατόκει-
ος πατέρας του Γαστών και στην κηδεία του ο νέος συναντάται για πρώτη
φορά με την εξαδέλφη του, της οποίας η όμορφη του προκαλεί βαθειά έν-
τύπωση. Από τότε ο Γαστών άρχισε να δείχνει εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' α-
τήν και την προστάτει από τόν μίσος της μητέρας του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

(Ο 'Οκτάβιος ντε Παλιμέ προς τόν μαρκήσιο Γάστονα
ντε Σατινιό).

(Συνέχεια). "Ολοι οι φίλοι σου που σ' αγαπούμε, περιμένουμε
με άναπονησσία τόν καινούργιο σου έργο, τόν οποίο άσφαλώς θα σου
άνοιξη, μολοντί είσαι πολύ νέος ακόμη, τις πύλες της 'Ακαδημίας...
Μου ζητάς στην επιστολή σου να σου εξηγήσω τόν δειρό σου. Θά
ήταν προτιμότερο να ρωτήσεις σχετικάς την καρδιά σου... Μου φαί-
νεται πως χτυπάει κάτω δυνατά για κάποια ευγενικά ψυχή...
"Αφού την, Γαστών, να χτυπήσει ελεύθερα και θα ξαναγίνει ευ-
τυχισμένος.

15 Φεβρ. 188.

Πάντοτε άφοσιωμένος
ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΤΕ ΠΑΛΜΙΕ

(Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινιό προς τόν 'Οκτάβιο ντε Πα-
λιμέ).

"Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε, είσαι ο πιο καλός μου φίλος και γι' αυτό
δεν πρέπει να σου κρύψω τίποτε, άν και με την τελευταία σου έπι-
στολή μου δείχνεις ότι μάντεψες πολλά πράγματα πριν ακόμα τά μαν-
τέρω εγώ.

Ναι, είμαι έρωτευμένος... 'Αγαπά παράφορα, τρελλά την εξα-
δέλφη μου Κλάρα... Κάθε μέρα που περνάω, αντιλαμβάνομαι περισ-
σότερο τή βαθύτητα τού αισθήματός μου... Θέλω να τή βλέπω δια-
ρκώς, θέλω να τή έχω πάντα κοντά μου. 'Η παρουσία της μ' ανακου-
φίζει και η όμιλία της με γοητεύει... "Όταν με κιντάει με τά δώρα
γαλάζια μάτια της, μου φαίνεται πως ανοίγουνε μπροστά μου παρό-
δεισοι εὐτυχίας.

Πρό δέλιγών ακόμη ημερών, ού-
τε εγώ ο ίδιος δεν είχα αντιλη-
φθεί ακόμα τόν αισθημα μου και
τό θεωρούσα ως μία απλή συμπά-
θεια προς την εξαδέλφη μου, συμ-
πάθεια που την είχαν γεννήσει σε
μένα τά τόσα φυσικά και ψυχικά
της χαρίσματα.

Μά προχτές η Κλάρα άδιανέ-
τησε κι' αναγκάστηκε να μείνη
κλεισμένη στα διαμερίσματά της.
"Ε, λοιπόν, εκείνη η μέρα μου
φάνηκε άτελείωτη... "Ηθελα —
τί λέω ήθελα; — λαχταρούσα, έ-
πιθυμούσα με όλη τή δύναμη της
ψυχής μου τή συντροφιά της που
την είχα χάσει για λίγες ώρες.
"Όταν η Κλάρα δεν βρίσκεται
κοντά μου, όλα μου φαίνονται στε-
νόχωρα και βαρετά... Μά μόλις
εκείνη κάνει την εμφάνισή της,
τά πάντα μεταβάλλονται, λες και
φωτίζονται με την άστνοβολία
της...

Εὐτυχώς χτές ήταν καλά κι' έ-
τσι ικανοποιήθηκα για τή στερόχη-
της. Τό πρωί μείναμε μόνοι δυο
ορες μαζί και της υπαγόρευσα ένα
ολόκληρο κεφάλαιο άπ' τόν και-
νούργιο μου μυθιστόρημα... 'Εμ-
πνεύμονι βλέποντας τόν γοητευτι-
κό της κεφάλι με τά χρυσά μαλ-
λιά, σκυμμένο πάνω άπ' τόν γρα-
φείο μου.

Τό απόγευμα πάλι κάναμε μαζί
έναν μεγάλο περίπατο στην έξο-
χή. Καθήσαμε πάνω σ' ένα χλοϊ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

αίσθάνεται τίποτε κι' αυτή για μένα;... "Οσάκις την κοιτάω στα
μάτια, τή βλέπω να χαμηλώνη τά βλέφαρά της και να κοιναίξη...
"Τίποτ... Ποιός ξέρει...

"Αλλοίμονο όμως... Παρασύρομαι πολύ άπ' τόν καινούργιο μου
αίσθημα, παρασύρομαι τόσο, ώστε ξεχνάω ότι πρό πέντε ακόμα η-
μερών ώδηγησα ως τή τελευταία της κατοικία μια σ'ήγγο λατρεμένη
κι' ιδανική, την αδελφή 'Οδέττη, της οποίας η άνανυσση με ταρα-
νούσε τόσο ως την ημέρα που γνώρισα την Κλάρα...

Μά τόσο λίγο λοιπόν βαστάει ο πόνος τών ανθρώπων... Τόσο
γοήγορα ξεχνούμε τις αγαπημένες μας υπάρξεις; που μάς άρπασε πρίν
πάντα και που γέμιζαν κάποτε όλη μας τή ζωή... "Ετσι είνε η με-
ρα τών ανθρώπων... Νά υποφέρουν, να εύχονται και πάλι να υπο-
φέρουν για να ξαναγίνουν και πάλι εύτυχισμένοι...

Τί πρέπει να κάνω τώρα;... "Οχι' εγώ δεν ξέρω... Στόν και-
νούργιο μου έρωτα βλέπω τόσα εμπόδια, τόσες δυσκολίες...
Κι' έν πρώτους είνε τόν πένθος μου... "Επειτα η θέσις της Κλάρας
είνε τόσο μεροδωμένη... "Ο σύζυγός της την εγκατέλειπε βέβαια, μα
ούτε διαζύγιο έχει, ούτε είνε δυνατόν να τή πάρη... Κανείς δεν ξέ-
ρει σε ποιά μακρινή γωνία τού κόσμου βρίσκεται χαμένος ο σέ-
γός της...

"Αλήθεια, πόσο τόν μισώ τόν άνθρωπο αυτό!... Δεν τόν γνωρίζω
ποτέ μου, μά καταλαβαίνω τώρα ότι η Κλάρα στάθηκε πολύ δυστη-
ρή κοντά του κι' ότι υπήρξε όθνη του, μολοντί η μητέρα μου έ-
ξακολουθεί να λέη ότι κι' αυτή ήταν επιπόλαιη, όσο κι' ο σύζυγός της.
"Α!... η μητέρα μου!... Πόσο μισώ την Κλάρα... "Οσάκις
την κοιτάζει, τόν βλέμμα της είνε γεμάτο φαρμακερό μίσος... Έπι-
χώς που είμ' εγώ εδώ κι' έτσι δεν τολμά να κάνει τίποτε εναντίον της...

"Αλήθεια, ξέχασα να σου γράψω ότι χθές λίγο ξέφυγε να πέσει πρίν
μα δυστυχισμένη... Ένώ γύριζα από τόν περίπατό μου με την Κλάρα,
ξέσπασε τόν άλογό μου άφηνισσε... "Αρχισε να τρέχει ανάμεσα σ' ά-
πότομα μονοπάτια άσυγκράτητο... Έφτανε να βρεθί τόν παρακωλύ-
πόδιο μπροστά μου για να με ρίξει κάτω και να με σκοτώσῃ...

"Η Κλάρα, βλέποντάς το, σ' άφηνισέ, διατήρησε όλη της τή φε-
ρωμία κι' άρχισε να καλπάζη έσπασε μου. Βλέποντας όμως πως δεν
μπορούσε να με φτάση, πήρε ένα
πλαγινό δομαίο κι' έτσι βρεθή-
κε μπροστά μου τή στιγμή ανα-
βώς που τόν άλογό μου ήταν έτοι-
μο να πηδήξη μία βαθιά χαρά-
δρα, όπου άσφαλώς θα με σκο-
τώνε.

Τότε η Κλάρα πήδηξε άπ' τόν
άλογό της και στάθηκε όρθια κι'
άκλόνητη. "Όταν τόν άλογό μου
βρέθηκε μπροστά της, άπλωσε έ-
ποφασιστικά τά χέρια της και με
δύναμη τού άρπαξε άπ' τά χλαίνα-
ρια... "Ετσι κατόρθωσε να τόν
συγκρατήση κάτω... Έγώ έσπευ-
λήθηκα άμέσως της εικόνας και
πήδηξα κάτω...

"Ηταν καιρός πειά... Γιατί η
Κλάρα δεν μπορούσε να συγκρα-
τήση περισσότερο τόν άφηνισμέ-
νο ζώο και τόν παράτησε... "Επι-
σε μάλιστα κάτω, αλλά εύτυχώς
δεν έπαθε τίποτε, γιατί τόν χλωμό
ήταν μαλακό...

"Ετρεξα και τή σήκωσα άμέ-
σως, ενώ τόν άλογο εξακολουθού-
σε τόν μανιασμένο του δρόμο...

"Ηταν χλωμή, πολύ χλωμή κι'
έτρεμε ολόκληρη... Κι' ξέσπασε,
καθώς την υποστήριξα με τά χέ-
ρια μου, λιποθύμησε μέσα στην
αγκαλιά μου... "Η μεγάλη της
προσπάθεια και η συγκίνησή της
την είχαν εξαντλήσει...

Εὐτυχώς κάποιος χωρικός περ-
νούσε από εκεί και τόν έστειλα με
τό άλογο της Κλάρας να σέση
άπό τόν πύργο τόν άμάξι... Πρώ-

σμένο όθνημα κι' έ-
κει, ξεχνώντας κι' ο
διδό τους παλιν-
μας πόνους και τις
συμφωρές μας, άρ-
παμε να άνειρα-
λούμε ένα πιο εύτε-
χισμένο μέλλον, δεν
μιλούσαμε καθόλου
μάντεψα όμως πως η
σκέψης της ήταν ή
ιδίε με τις δικές
μου...

"Αλήθεια, να έτι
αντίληφθαι τάχα ο
αίσθημά μου... Νά
δεν έρω τι θα γίνει...
Είμαι άνήσυχη, πολύ
άνήσυχη... Φοβά-
μαι πολύ... "Η καινούργια
εύτυχία που αρχίζω να
νοιώθω μέσα στην
αγκαλιά μου με φοβίζει...

"Ακούσε, αγαπημένη μου Κλάρα, πρέπει να σου εξηγήσω... "Υ-
πάρχει πάντοτε η έπιστη κι' άφοσιωμένη φίλη μου και δεν σου έ-
χωρησά ποτέ τούς πόνους μου...
Θά σου πω λοιπόν και τώρα τά πάντα... "Ο εξαδέλφός μου Γα-
στόν είνε έρωτευμένος μαζί μου... Ναι, ναι... Τό καταλαβαίνω
από τόν βλέμμα που μου ρίχνει, από τόν τόνο της όμιλίας του, από
τās πράξεις του... Με περιποιείται όσο
ποτέν άλλαν εδώ μέσα. Προσπαεί να
απολαύει κάθε μου έπιθυμία και να μ'
επιχαρίσει όσο μπορεί...

Απ' τις ημέρες είχε πάει για μία βδο-
μάδα στο Παρίσι. Ξαναγυρνώντας μου έ-
φερε ένα σωρό δώρα, δώρα πανάρχαια που
πονηρώ με ολόκληρη περιουσία... Πο-
ταλείς τουαλέτες, σπάνιες γούνες, κο-
σμήματα...

"Όταν είδα όλ' αυτά τά δώρα, τά έχα-
σα και δεν ήξερα πως να τόν ευχαριστή-
σω... Έκείνος όμως χαμογελώντας μου
έλεγε:
— "Α μη μ' ευχαριστείτε καθόλου...
Ξητάς πως είμαι κηδεμών σας και πρέ-
πει να φροντίζω για σας;...

"Η άλήθεια είνε ότι τά δώρα αυτά τού
εξαδέλφου μου μ' ευχαρίστησαν πολύ, για-
τί τον τελευταίο καιρό δεν είχα άναγεώσει
καθόλου τις τουαλέτες μου.
Καλύτερα όμως να μη μου τά είχε φέ-
ρει, γιατί μου στοιχίσαν μία μεγάλη τί-
μη...

Τό ίδιο βράδυ, καθώς είχα φορέσει μία
από τις καινούργιες αυτές τουαλέτες και
καθιστούσα προς τόν σπουδαστήριο τού
Παρισιού, όπου με είχε καλέσει για να τόν βοηθήσω στις φιλολογι-
κές του έρευνες, διαπιστώθηκα σ' ένα διάδρομο με τή μητέρα μου.
Μόλις εκείνη με είδε, στάθηκε και ριγνόντας μου ένα βλέμμα από
πλάι έλεγε, μου έλεγε:

— Βλέπω πως θριαμβεύεις, κοκέττα μου... Αυτό όμως θα είνε
παράτολμα... "Ο Γαστών δεν είν' άπ' τά πουλιά που πιάνονται εύκολα...
Κι' αφού έλεγε τά λόγια αυτά, ξέσπασε σ' ένα δυνατό σαρκαστικό
γέλιο... Έπειτα άπομακρύνθηκε, αφήνοντάς με ακίνητη στη θέσι μου, ό-
που με είχε κληρώσει η κατάπληξίς μου.
"Α!... "Η μοιρητή γυναίκα!... "Ο! τί φαρμακερά λόγια ήσαν
αυτά!...

Τώρα καταλαβαίνω καλά πόσο με μισεί, άν και από καιρό έχ' ά-
ντιληφθαι τόν μίσος της.
Συντηρημένη από τά λόγια της, προχώρησα προς τόν γραφείο τού
Παρισιού. Τά μάτια μου ήσαν υγρά και μόλις με είδε ο εξαδέλφός
μου κατάλαβε πως κάτι μου συνέβαινε.

Εγώ όμως δεν ήλθισα να τόν φανερώσω τίποτε.
Έκείνος έέμενε και τότε εγώ, ταραγμένη όπως ήμουν, ξέσπασα
σε άκατάστατους λυγμούς.
"Ο Γαστών μου είχε πάρει τόν χέρι και με ρωτούσε με γλυκύτητα:
— Μά τι έχετε;... Τι έχετε λοιπόν;
— Τίποτε, καί άπάντησα. Τίποτε...
— Για να μη μου λέτε τι έχετε, αυτό σημαίνει πως δεν έχετε έμ-
πιστοσύνη σέ μένα.

Τότε εγώ, η οποία είχα συνέλθει κάπως έντομεταξύ, τού άπάν-
τησα:
— Είστε ο μόνος άνθρωπος στόν οποίο έχω έμπιστοσύνη. Μά μην
έκνευετε περισσότερο...
Δεν μπορώ να σας πω
τί έχω...
Εκείνος έέκρινε τή
στην μίση μέσα στο
πρόσωπό η εξαδέλφη μου
πολύ κι' έτσι ο Γα-
στόν δυνάμεινε περι-
στερeri. ("Ακολουθεί)

Καθήσαμε πάνω σ' ένα χλοϊμένο ύψωμα...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Αυστηρότης, σκληρότης, άπανθρωπία. "Η ποινή της μαστι-
γώσεως. Τό καλάμι και η ρίξες τού «μπαμπου». Ποιεί μα-
στιγώνονται. "Η τιμωρία τών καταχραστών δημ. υπαλλή-
λων. "Η ζωή τών φυλακισμένων. Τό «Κούγκ». Τά βασανι-
στήρια. Νεκρών μαρτύρια, κ.τ.λ.

"Η ποινές που επιβάλλονται στους καταδικούς στην Κίνα, είνε συ-
νήθως άστυρές, σκληρές, άπάνθρωπες. Έφαρμόζεται ακόμη εκεί η
ποινή της μαστιγώσεως, ο ραβδισμός, η εξορία, τά βαρύτερα κατα-
ναγκαστικά έργα, ή... στρατιωτική θητεία, ο πνιγμός, ο στραγγαλι-
σμός, ο άποκεφαλισμός κτλ. κτλ.

"Απ' όλες αυτές τις ποινές, η ποινή της μαστιγώσεως έκτελείται
πάντοτε δημοσία, γιατί αποβλέπει κυρίως στο να ντροπάσει τόν κα-
τάδικο μπρος στα μάτια τών συμπατριωτών του. "Η ποινή επιβάλλε-
ται σε όσους πληγώσουν κάποιον από άμελεια, άν ή πληγή δεν είνε
θανατηφόρος, και στους λοποδύτες που πιάνονται έπ' αυτοφώρο να
κλέβουν, άν ή αξία τού κλοπιμαίου δεν υπερβαίνει τά 11 δράμα ά-
σημίου.

"Η ποινή της μαστιγώσεως διαίρεται σε πέντε κατηγορίες, από
10 μέχρι 50 ραβδισμών. "Ες μαστίγιο κατά την έκτέλεσή της χρησι-
μεύει ένα γερό καλάμι μήκους 80 πόντων. "Όσοι όμως πρέπει να τι-
μωρηθούν άστυρότερα, δέρονται με ένα πρωτότυπο ραβδί, πλεγμέ-
νο από ρίξες κλαματών, μήκους ενός μέ-
τρου και πάχους δύο δακτύλων.

"Εδώ πρέπει να άρροσθη μία χαρακτηρισ-
τική λεπτομέρεια, η οποία ενδιαφέρει
τόν... υπαλληλικό κόσμο. Στην Κίνα κάθε
υπάλληλος που θα αποδεχτεί ότι έκλεψε εί-
δη τού Δημοσίου, αξίας άπάνω από 11 δρα-
μα άσημίου, τιμωρείται με τόν άνώτερο ό-
ριο της μαστιγώσεως, δηλαδή με 100 ρα-
βδισμούς.

"Η ζωή τών φυλακισμένων στην Κίνα δεν
φαίνεται να είνε τόσο... εύχρηστη. "Αν
και δεν διαρκεί, κατά τόν νόμο, ποτέ παρα-
πάνω από τρία χρόνια, έν τούτοις πολύ λί-
γοι από τούς φυλακισμένους προφταίνουν να
ανακτήσουν την έλευθερία τους. "Ο λόγος
τού φαινομένου τούτου είνε ότι οι δεσφωτά
υποβάλλονται, έκτός της φυλάσεως, και
σε βαρύτερα καταναγκαστικά έργα, τά ό-
ποια τούς άρροσταινουν και τούς θανατό-
νουν.

"Ιδού και μία άλλη περίεργη λεπτομέρεια:
"Αν ένας κατάδικος στην Κίνα κάνει ά-
ναίρεση και ζητήσει άσυρση ή μεταρσίση
της ποινής του, ή δέ αίτησή του άπορριφθεί,
τιμωρείται κατόπιν με διπλάσια ποινή!

"Ενα από τά πιο σκληρά βασανιστήρια,
στόν οποίο υποβάλλονται οι Κινέζοι κατάδικοι, είνε και τό «Κούγκ».

"Εν τούτοις, πρέπει να όμολογηθί, ότι πολλές από τις φροδές
αυτές ποινές υπάχουν μονάχα για φόβο και ότι σπανίως εφαρμόζον-
ται. Τιμωρούνται πρό πάντων μ' αυτές οι άγριοι Τάιταροι της Μογ-
γολίας, οι οποίοι είνε έντελώς άπολίτιστοι και βάρβαροι.

Τό «Κούγκ» που αναφέραμε παραπάνω είνε ένα όργανο βασανι-
στηρίου, τόν οποίο άποτελείται από δύο κομμάτια χοντρού ξύλου, βά-
ρους δέκα κίλων και μήκους τεσσάρων ποδών, τετραγώνου σχήματος.
Τά ξύλα αυτά φέρονε μία τρύπα στη μέση κι' από την τρύπα αυτή
περνούν τó κεφάλι τού καταδίκου και τού τά τοποθετούν γύρω στο
λαιμό του. Με τόν όργανο αυτό της τιμωρίας μένει ο κατάδικος στην
ίδια πάντα θέσι, ανάλογα με την καταδικαστική απόφαση, επί μία
βδομάδα, ένα μήνα ή ένα χρόνο!...

Τέσσερα είδη θανατώσεως εφαρμόζονται στην Κίνα: "Ο στραγ-
γαλισμός, ο άποκεφαλισμός, τόν παλινώκημα και ο άργος θάνατος.

Τί γίνεται όμως άν συμβεί να πεθάνη ο κατάδικος πριν από την
ημέρα της θανατικής του έκτελέσεως; "Ιδού: "Αν δεν έχει διαρράξει
σοβαρά έγκλημα, πιστεύεται ότι τόν έτιμώρησε ή θεία δικαιοσύνη και
τό πτώμα του ένταφιάζεται. "Όταν όμως τόν έγκλήμα του είνε βαρύ
και απαιτεί παραδειγματική τιμωρία, ο νεκρός ύψίσταται την ποινή
που τόν επέβληθη, άποκεφαλίζει, στραγγαλίζει, άνασκολοπισμό.

Τό τρομερότερο είδος θανατώσεως για τούς Κινέζους έγκληματίας
είνε ο άργος θάνατος. Στην άρχη άφαιρείται τόν δέρμα τού καταδι-
κου κατά στενές λωρίδες μακρουλές, μέχρις ότου ολόκληρο τόν δερμα
και άπογυμνωθεί. Κατόπιν, άν ο κατάδικος είνε άντρας, τού κόβουν τά
γεννητικά μέρη, άν δέ είνε γυναίκα, της ξεριζώνουν τά σπλάχνα!...

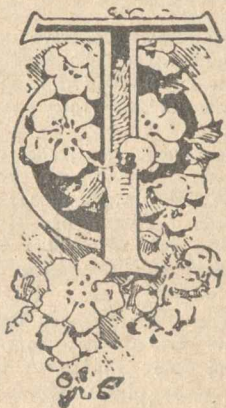
"Η φρικτή αυτή δοκιμασία συμπληρώνεται με την άποκοπή
των μελών και τόν σπά-
σιμο τών κοιλίων που
συνοδεύεται, φυσικά, ά-
πό τρομερούς πόνους.
"Η ποινή αυτή επιβάλ-
λεται μόνον στους πα-
τροκτόνους και τούς μη-
τροκτόνους.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Ανέκδοτα, άστεία, βιβλιογραφικές πληροφορίες, μεταφραστικοί μαργαρίται και... έπιγραφές)

Ο έτος 1908 ο διακεκριμένος ήθοποιος του μελοδράματος κ. Μωραΐτης είχε καταπλεύσει με έναν πλανόδιο θίασο στο Κορδελιό της Σμύρνης, όπου αποφάσισαν να παίξουν τον «Φάουστ», το δραματικό άριστουργήμα του Γκαίτε.

Έστησαν λοιπόν ένα υπαίθριο ξύλινο θέατρο και αφού πολήθηκαν μερικά εισιτήρια, άρχισαν το βράδυ την παράσταση, στην οποία ο Μωραΐτης υποδύονταν το ρόλο του Φάουστ. Κατά τη διάρκεια όμως του παιξίματος και ενώ η υπόθεση βρισκόταν στο δραματικότερο σημείο της, η ξύλινη σκεπή του θεάτρου έτρεξε, υποχώρησε μία σανίδα και από το άνοιγμαρόβηκε ένα... πόδι, ξυπόλυτο και βρώμικο!

Τότε ο Φάουστ, δηλαδή ο Μωραΐτης, παράτησε στη μέση το διάλογο, ύψωσε το σπαθί του και άρχισε να κεντάει τον... έπιβάτη της στέγης—κάποιο γαβριά— για να τον αναγκάσει να φύγει. Οι θεαταί όμως, οι οποίοι δεν είχαν ξαναδεί «Φάουστ», νόμισαν πως η κομική αυτή σκηνή περιλάμβανόταν στο πρόγραμμα, είχαν ξεκαρδίσει στα γέλια και χειροκροτούσαν άδιάκοπα.

Έπενέθησαν τέλος οι παριστάμενοι άστυνομικοί, οι οποίοι έπιασαν τον γαβριά που ξεκαρδίστηκε στη στέγη με το σκοπό να απολάβει δωρεάν το θέαμα και τον έξυλοκόπησαν.

Μά ο γαβριάς μόλις διώχτηκε από το θέατρο, αισθάνθηκε να προσβάλλεται η φιλοτιμία του και έφριξε κατά της σκηνής κίμποσε πέτρες, εκ των οποίων ή μία χτύπησε το βαθύφωνο του θιάσου. Τό διασκεδαστικότερο δέ εινε ότι το κοινό υπέθεσε ότι και ο λιθοβολισμός περιεχόταν στην παράσταση και εξακολούθησε να χειροκροτά!

Σε άλλη παράσταση του «Φάουστ», τη στιγμή που ο κ. Μωραΐτης επρόκειτο να μονομαχήσει με τον άδελφό της Μαργαρίτας, μία γυναίκα του λαού που παρακολουθούσε την παράσταση, καθισμένη στην πλατεία, φαντάστηκε πως θα γινόταν άληθινά φονικό κι άρχισε να ξεφωνίζει:

— Μή, παιδί μου!... Μήν τον πειράζεις!... Άν σου έφταίξε, άνθρωπος εινε κι αυτός... Συχωρέσε τον!...

Όταν ο άειμνηστος Δ. Φανδρίδης διωρίστηκε νομάρχης Άθηνών και εγκατεστάθη στη νομαρχία, βρήκε σ' ένα δωμάτιο παραπεταμένο ένα δέμα με βιβλία. Τό πήρε από περιέργεια και άνοιγοντάς το, ανέκάλυψε μ' έκπληξη ότι περιείχε αντίτυπα του «Φάουστ» του Γκαίτε, κατά τη γνωστή μετάφραση του ποιητού Προβελέγγιου.

Από πού είχαν βρεθεί εκεί αυτά τα βιβλία; Ποιός τά είχε δώσει και για ποιά λόγο; Κανένας δεν μπορούσε να δώσει απάντηση σ' αυτό το μυστήριο.

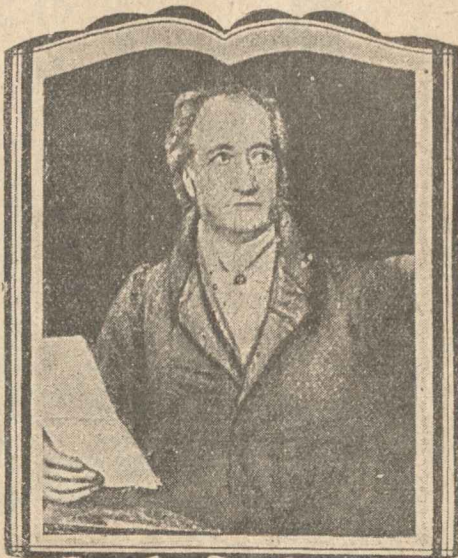
Ο Φανδρίδης όμως δεν στενοχωρήθηκε και πολύ. Κι' αποφάσισε να διαθέσει τα εφοβέντα αντίτυπα, κάνοντας έτσι και... προπαγάνδα υπέρ της φιλολογίας. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε κανένας επισκέπτης, μορφωμένος, φυσικά, στο γραφείο του, ο νομάρχης προτού φύγει του έλεγε:

— Πάρε παρακαλώ, κ' έναν «Φάουστ»! Κι' έτσι ξώδεψε όλα τα αντίτυπα του άριστουργήματος του Γκαίτε.

Θέλετε τώρα και μερικές σπάνιες και πολύτιμες βιβλιογραφικές πληροφορίες για τα έργα του Γκαίτε που έξεδούθησαν έλληνιστί από της Έπανοστάσεως και έντεϋθεν;

Πρώτος-πρώτος έξεδόθη στην Ελλάδα ο «Βέρθερος», σε δύο τόμους, στα 1843, μεταφρασμένος άπ' τον καθηγητή Ι. Σεμτέλλο, σχήμα 16ον, σελ. α'. τόμου κκ' + 184, β'. 194.

Η μετάφραση αυτή έχει γίνει στην καθαρεύουσα, αλλά εινε πιστή και πλήρης, με έντεχνή προλεγόμενα και σημειώσεις, βιογραφίαν του Γκαίτε κτλ. κτλ. Έπίσης στην άρχή του α'. τόμου προσετέθη σε ξεχωριστό χαρτί και μία γκαρδουρίτσα του μεγάλου Γερμανού

Ο Γκαίτε.

Ο Γκαίτε στη Ρώμη.

συγγραφέως.

Αργότερα, στα 1875 μεταφράσθη και έξεδόθη έν Άθήναις το δράμα του Γκαίτε «Στέλλα», σχήμα 8ον μικρό, σελ. 78.

Στά 1879 μεταφράστηκε και πάλιν ο «Βέρθερος» από κάποιον Παμπούκη και έξεδόθη στας Άθήνας, με τον τίτλο «Τά Παθήματα του Νέου Βερθέρου», σχήμα 16ον, σελ. 190. «Η β'» αυτή έκδοση του «Βερθέρου» εινε εικονογραφημένη.

Τόν «Φάουστ» τόν μετέφρασε και τόν έξεδωσε πρώτος, σε πολυτελή έκδοση, μεγάλου σχήματος, με θαυμάσιες εικόνες, ο ποιητής κ. Άριστ. Προβελέγγιος.

Στά 1887 μετέφρασε κι' έξεδωσε τόν «Φάουστ», με τον τίτλο «Ο Φαύστος», ο ποιητής κ. Γ. Στρατήγης, σχ. 8ον, σελ. 291.

Ο «Φάουστ» μεταφράστηκε κι' έξεδόθη και στα 1916, από τον ποιητή και διηγηματογράφο Κ. Χατζόπουλο, σχ. 12ον, σελ. 222. Έπίσης στα 1916 ο Κ. Χατζόπουλος μετέφρασε και την «Παρθενία» έν Ταύροις του Γκαίτε, σχ. 8ον, σελ. 78.

Τήν ίδια εποχή — τό βιβλίο δεν φέρει χρονολογία διευτρώς — πονηρία τών εκδοτών για να φανείτα πάντα φρέσκο — την ίδια εποχή λοιπόν, μεταφράστηκε από τόν λογογράφο κ. «Ηλ. Βουτιφλή και έξεδόθη ή «Μινιόν» του Γκαίτε, σχ. 16ον, σελ. 65.

Τήν ίδια πάλι εποχή — και τό βιβλίο αυτό δεν φέρει χρονολογία — ο λογογράφος Κ. Θεοτόκης μετέφρασε τόν «Ερμάνο και τη Δωροθέα» του Γκαίτε, σχ. 16ον, σελ. 79. («Έκδοσις Βασιλείου».)

Ο «Εγμοντ» του Γκαίτε έξεδόθη στα 1923, μεταφρασμένος από τόν κ. Ι. Οικονομίδη, σχ. 8ον, σελ. 185.

Αί «Εκλεκτικά Συγγένηαι» έξεδόθησαν στα 1929, μετάφρ. Ρ. Γουνάρη, τόμ. Α'.—Β', σχ. 8ον, σελ. 201 — 416.

Η «Ελένη» του Δευτέρου Φάουστ έξεδόθη τήν ίδια περίπου εποχή, μετάφρ. Θ. Σταύρου, σχ. 16ον, σελ. 100.

Τέλος στα 1930 μεταφράστηκε από τόν ποιητή κ. Ι. Γουνάρη το έργο του Γκαίτε «Φινέκε Φούξ», με βιογραφικό σημείωμα του κ. Ι. Ζερβού. («Έκδοσις Έλευθερουδάκη».)

Ο «Βέρθερος» έξεδόθη τήν τελευταία δεκαετία, κατά μετάφρασιν του κ. Ι. Ζερβού, κατ' επανάληψιν.

Έπίσης τόν τελευταίο καιρό έγκυκλοφόρησε νέαν μετάφρασιν του «Βερθέρου» ή έφημερίς «Πολίτεια». Μεταφραστής δ' κ. Θεμ. Άθανασιάδης.

Ο «Φάουστ» και «Ερμάνος και Δωροθέα» έχουν εκδοθεί εις άδελίας μεταφράσεις στην υπερασταρέουσα, εδώ και στη Σύρο, από 40—50 έτη.

Στά παλότερα χρόνια οι «λόγιοι» μεταφρασταί μετέφραζαν τό όνομα του Γκαίτε ως έξης: Γ κ α ι τ ο ς — Γ α ι τ η ς — Γ ο ι θ ι ο ς και Γ ο θ ή !...

Τό έξωφρενικότερον όμως όλων εινε τό έξης: Στά 1882 έξεδόθη στην Άθήνα έκδοσις του άστέλλου δομωτάτη έπιγραφής κατά του Γκαίτε. Συγγραφέας τού βιβλίου δ' καθηγητής Άδωννης Βαρελάς.

Ίδου και ο τίτλος του: «Ο Φάουστ» του Έκτορ Τραυαδίας Τραυδοποιούντος GOETHE, κατά τας της Ποιητικής Άρχας!...

Τό τί γράφει ο άειμνηστος καθηγητής Βαρελάς στην έπιγραφή τού αυτή, τό καταλαβαίνετε βέβαια. Χτυπάει τόν Γκαίτε κάτω σάν χταπόδι και τόν βγάξει... μηδενικά!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Απορείμιδο καρδιά πρώτο στο λ' μάνι άράζει.
- Άπλυτα και κρίματα γλήγορα μολώνται.
- Από σπανό δύσκολα βγαίνει τριχα..
- Από χείλη βγαίνει ο λόγος και σε χίλιους καταντάει.
- Απόδανε να σ' αγαπάω, ζήσ' να σ' έχω άμάχη.
- Από πάνω κόκκινο κι' από κάτω κόσκινο.
- Από τ' μάτια φωτιά κι' από τό στόμα μέλι.

Η ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ ΣΕΥΤΑ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Τά όνειρα και τ' αρεσιδήματά μας)

Όπως στην αρχαιότητα, έτσι και σήμερα, οι άνθρωποι δίνουν μεγάλη σημασία στα όνειρα.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι όνόμαζαν τ' όνειρα «μυστηριώδεις μεσάζοντας», γιατί πίστευαν ότι τ' έστελνε ή θεά Ίσις, ή όποία έτσι προειδοποιούσε και συμβούλευε τούς παστούς της.

Πίστευαν άκόμα, ότι κατά τό διάστημα που έπαινε να έπικοινωνήση με τόν πνευματικό κόσμο.

Και οι αρχαίοι Έλληνες έπίσης έδιναν μεγάλη σημασία στα όνειρα και στους έφιάλτες. Ο Πλάτων έλεγε ότι ένας άνθρωπος μπορεί να καταλάβει αν εινε πραγματικά καλός ή όχι, από τό όνειρα που έβλεπε.

Π.χ., ένας καλός κατά βάθος άνθρωπος δεν θα γίνη ποτέ φονιάς, και τόν όπιο του δεν θα δη ποτέ έφιάλτες, δεν θα όνειρευτεί ποτέ να σκοτώσει. Έπίσης, ένας άληθινά τίμιος άνθρωπος δεν θα όνειρευτεί ποτέ ότι κλέβει. Ο Πλάτων λέει άκόμα ότι από τ' όνειρά μας μπορούμε να καταλάβουμε ποιόν μπορούμε να ποινάμε άληθινά.

Υπάρχουν έπίσης άπειρα παραδείγματα όνειρων, τ' όποια βρήκαν οι άνθρωποι.

Οι άνοήμονες σχετικάς ένα πρόσφατο παράδειγμα, έξακριβώμενο από προσωπικά άξιόπιστα.

Όταν σε μία μικρή πόλι του Βελγίου, της Μαρσέν-Πόν, υπήρχε ένα μεγάλο εργοστάσιο, στο όποιο μεταξύ άλλων εργαζόταν κι ο Παύλος Ρενέ. Τη νύχτα της 1ης Ιανουαρίου 1932, ο Ρενέ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ένοιωσε μία παράξενη κι άήχητη στενοχώρια να του πιέζει τό στήθος. Τέλος, κατά τό πρωί, τόν πήρε ο ύπνος. Και τότε όνειρευτηκε πως βρισκόταν στο άνθρακουργείο και πως εργαζόταν μαζί με τούς συναδέλφους του. Έξαφνα, άκουσε τόν ήχο μιάς ύποχρονιάς έκρήξεως και βρήκε πλασμένους κάτω από σωρούς άνθρακα και άνθρώπων. Συγχρόνως άρχισαν να φτάνουν σ' αυτιά του κραυγές άγonyας, επθανάτιου ούργου, φωνές που ζητούσαν βοήθεια.

Μέχρις ο Ρενέ έξπνιξε, σηκώθηκε άμέσως από τό κρεβάτι του, ντύθηκε και πήγε και έπληρωσε τ' όνειρό του στις άρχές. Κανένας όμως δεν ήθελε να πάρη στα σοβαρά τ' όνειρους του. Έπειδή όστόσο έπέμενε να πείθει τούς άλλους, τόν έπέλασαν στο άνθρακουργείο.

Μέχρις άκουσε εκεί, άντελήφθησαν με την ψυχή ότι ο Ρενέ είχε δίκιο. Μία τρομερή έκρήξη είχε γίνει στα βάθη του άνθρακουργείου και πολλοί εργάτες είχαν καταπατήσει από όγκους χαμάτων!

Καθώς βλέπαμε λοιπόν, πριν συμβεί τό τραγικό, ο άνθρακωρύχος Ρενέ είχε κάποιον έσπληντο προείδηση, μόλις δέ κοιμήθηκε κατέβη, όνειρευτηκε τό φοβερό δυστύχημα, την ώρα ακριβώς που συνέβη.

Από τό γεγονός τού είδους αυτού προκύπτει ότι υπάρχουν άγνωστες δυνάμεις, ή όποιες πλανώνται γύρω μας και μιάς είδο-ς καίποτε με διαφόρους τρόπους για τούς ανθρώπους που άπειλούν έμάς τούς ίδιους.

Αλλά μήπως προαισθανόμαστε μόνο μέσα στον ήπιο μας; Κι' ό-ταν έμάς έβλουμε, προειδοποιούμεθα «ηλεκταδητικώς» για κάποια γεγονότα που πρόκειται να συμβούν, καλά ή κακά, εύχάριστα ή άλγιστα.

Εάνθες πηγαινόμε π.χ. στο δρόμο, μιάς φανίται Έξαφνα ότι βλέπουμε από μακριά ένα γνωστό μας πρόσωπο. Όταν όμως πλησιάζουμε, αντιλαμβανόμαστε ότι έκείνομα λήθος, ότι δηλαδή δεν ήταν τό πρόσωπο που ένομιζαμε. Μά δεν περνά πολλή ώρα, και βλέπουμε Έξαφνα μπροστά μας τό πρόσωπο ακριβώς έκείνο που νομιζαμε πως εί-παμε πριν άίλιον.

Άλλοτε πάλι, τυχαίνει να θυμηθούμε Έξαφνα ένα πρόσωπο, τό όποιο έμάς έβγαίνει έντελώς έπί πόλιν καιρό, και σε λίγη ώρα τό βλέπουμε έμπροστί μας...

Η σκεπτόμαστε Έξαφνα, με άδικαιολόγητη άνησυχία, ένα αγαπητό μας πρόσωπο, τό όποιο ήταν πολύ καλά όταν τό άποχωριστήκαμε, και ύστερα μαθαίνουμε ότι τη στιγμή που τό συλλογιστήκαμε διε-κρίτε πραγματικώς κάποιον κίνδυνον, ή ήταν έρωστο.

Φανταστείτε ότι για να έπικοινωνήσουν πνευματικώς δύο άτομα, πρέπει να υπάρχει μεταξύ των Ένας σύνδεσμος ψυχικός.

Ο συγγραφέας και ποιητής Άλφόνσος Ντωντέ, συνδεόταν πολύ με τόν διάσημο νευρολόγο και ψυχίατρο Σαρκό. Τήν ήμέρα που πέθανε ο Σαρκό, ο Ντωντέ ήταν σε μία λουτρόπολι, πολύ μακριά από τό Παρίσι.

Έξαφνα λοιπόν, εκεί που καθόταν στο δωμάτιό του, είδε τόν Σαρκό να περνά από μπροστά του και να Έξαφανίζεται άποτόμως. Τόν είδε δέ τόσο ζωρά, ώστε διέκρινε άκόμα και τις λεπτομέρειες της φωτογνωμίας του.

Λοιπόν, καθώς έμαθε ύστερα ο Ντωντέ, ο σοφός του φίλος είχε πεθανεί ακριβώς τη στιγμή που τό φάντασμα του παρουσιάστηκε μπροστά του!...

Αλλά δεν εινε μόνο ή στιγμή τού θανάτου, όπου μία ψυχή έρχεται σ' έπικοινωνία με την άλλη.

Κάποιος φίλος μου είχε εγκαταλειφθεί κάποτε από τη γυναίκα του, την όποια έλάτρευε. Δεν μπορούσε λοιπόν να παρηγορηθεί για τόν χωρισμό της και τη σκεπτόταν διαρκώς. Για πόλιν καιρό μάλιστα είχε παραμελήσει τις ύποθέσεις του, μιά σιγά-σιγά ο πόνος του μαλάκωσε και Έξαφνα πάλι να έργάζεται.

Ένα βράδυ, καθόταν μόνος του στο γραφείο του και συλλογίζόταν την άπιστη σύζυγό του. Τη συλλογίζονταν με κάποιο παράξενο συναίσθημα όδυνης.

Κι' Έξαφνα τήν είδε μπροστά του, τήν είδε καθαρά, όλοφάνερα. Βρισκόταν στο κατάστημα ενός πλοίου, άκουμπούσε στην κουπαστή και κτύπαζε σκεπτική τη θάλασσα...

Τήν άκουσε μάλιστα πολύ καθαρά να προφέρει τά έξης λόγια:

«Ζάν, θα με συγχωρέσεις; Άν με συγχω-ρούσες, θα ήμουν πολύ εύτυχισμένη, θαόχο-μουν άμέσως κοντά σου!...»

Ο Ζάν — αυτό ήταν πράγματι τ' όνομα τού φίλου μου — τινάχτηκε ταραγμένος από τη θέσι του κι' άπλώνοντας τά χέρια τόν πρόσ- την όπτασία, φώναζε:

— Έλα!... Έλα!... Σε συγχωρώ!... Η όπτασία όμως Έξαφανίστηκε και ο Ζάν λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ψιθύρισε συντριμμένος:

— Είμαι τρελλός!... Έχω παραισθήσεις, βλέπω φαντάσματα!...

Σαφηνά, έπειτα από τρεις μέρες, η γυναί-κα του τού χτυπούσε την πόρτα. Έστρεψε όλη, ήταν βαθειά συγκινημένη, αλλά στο πρόσωπό της ήταν άποτυπωμένη κάποια μυστική πεποί- θηση.

Κι' όταν ο Ζάν τήν έσπριξε στην αγκαλιά του, τού έλεγε:

— Ήξερα ότι θα με συγχωρούσες και να πώς: Πρά τριών ήμερών ήμουν μόνη στο κατάστημα τού πλοίου που μ' έφερε εδώ και συλλογίζομαι: «Άραγε θα με συγχωρέση ο Ζάν;». Έξαφνα μου φάνηκε πως σε είδα μπροστά μου και σ' άκουσα να μου λές: «Έ-λα... Έλα!... Σε συγχωρώ!...». Τί παρά- ξενο, Ζάν! Σε είδα μπροστά μου έτσι, όπως είσαι τώρα, μέσα στο γραφείο σου. Κι' ενώ

ως τη στιγμή εκείνη διάταξα να γυρίσω κοντά σου, όταν είδα την όπτασία σου, όταν άκουσα τά λόγια σου, πήρα άμέσως την από- φασί μου!...

Τότε ο Ζάν διηγήθηκε στη γυναίκα του πως κι' αυτός τήν είδε τήν ίδια ώρα μέσα στο πλοίο κι' άκουσε τά λόγια της.

Δεν υπάρχει λοιπόν άμυβητοία σχετικάς, ότι ή ψυχές κι' ή σκέ- ψεις των δύο συζύγων είχαν συναντηθεί τήν ίδια στιγμή.

Θέλετε τώρα να δοκιμάσετε αν μπορείτε να συνεννοηθήτε τηλεπα- θητικώς μ' ένα πρόσωπο; Πέστε του ότι σε μία όρισμένη ώρα θα τ'ο διαβιβάσετε νοερώς έναν αριθμό. Τήν ώρα αυτή θ' άρχισετε να σκε- φτόσαστε κι' οι δύο, πολύ ζωρά, ο ένας τόν άλλο, ο πρώτος ως που- πός κι' ο δεύτερος ως δέκτης.

Δηλαδή, έσείς θα προσπαθήτε να διαβιβάσετε τόν αριθμό κι' ο φί- λος σας να τόν δεχτεί, δηλαδή να τόν μαντέψη.

Πιθανόν τό πείραμα να μη έπιτύχη τήν πρώτη φορά, άλλ' αν τό επαναλάβετε με έπιμονή, θα έχετε καλά άποτελέσματα.

πρέπει να υπάρχει μεταξύ των Ένας σύνδεσμος ψυχικός.

Ο συγγραφέας και ποιητής Άλφόνσος Ντωντέ, συνδεόταν πολύ με τόν διάσημο νευρολόγο και ψυχίατρο Σαρκό. Τήν ήμέρα που πέθανε ο Σαρκό, ο Ντωντέ ήταν σε μία λουτρόπολι, πολύ μακριά από τό Παρίσι.

Έξαφνα λοιπόν, εκεί που καθόταν στο δωμάτιό του, είδε τόν Σαρκό να περνά από μπροστά του και να Έξαφανίζεται άποτόμως. Τόν είδε δέ τόσο ζωρά, ώστε διέκρινε άκόμα και τις λεπτομέρειες της φωτογνωμίας του.

Λοιπόν, καθώς έμαθε ύστερα ο Ντωντέ, ο σοφός του φίλος είχε πεθανεί ακριβώς τη στιγμή που τό φάντασμα του παρουσιάστηκε μπροστά του!...

Αλλά δεν εινε μόνο ή στιγμή τού θανάτου, όπου μία ψυχή έρχεται σ' έπικοινωνία με την άλλη.

Κάποιος φίλος μου είχε εγκαταλειφθεί κάποτε από τη γυναίκα του, την όποια έλάτρευε. Δεν μπορούσε λοιπόν να παρηγορηθεί για τόν χωρισμό της και τη σκεπτόταν διαρκώς. Για πόλιν καιρό μάλιστα είχε παραμελήσει τις ύποθέσεις του, μιά σιγά-σιγά ο πόνος του μαλάκωσε και Έξαφνα πάλι να έργάζεται.

Ένα βράδυ, καθόταν μόνος του στο γραφείο του και συλλογίζόταν την άπιστη σύζυγό του. Τη συλλογίζονταν με κάποιο παράξενο συναίσθημα όδυνης.

Κι' Έξαφνα τήν είδε μπροστά του, τήν είδε καθαρά, όλοφάνερα. Βρισκόταν στο κατάστημα ενός πλοίου, άκουμπούσε στην κουπαστή και κτύπαζε σκεπτική τη θάλασσα...

Τήν άκουσε μάλιστα πολύ καθαρά να προφέρει τά έξης λόγια:

«Ζάν, θα με συγχωρέσεις; Άν με συγχω-ρούσες, θα ήμουν πολύ εύτυχισμένη, θαόχο-μουν άμέσως κοντά σου!...»

Ο Ζάν — αυτό ήταν πράγματι τ' όνομα τού φίλου μου — τινάχτηκε ταραγμένος από τη θέσι του κι' άπλώνοντας τά χέρια τόν πρόσ- την όπτασία, φώναζε:

— Έλα!... Έλα!... Σε συγχωρώ!... Η όπτασία όμως Έξαφανίστηκε και ο Ζάν λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ψιθύρισε συντριμμένος:

— Είμαι τρελλός!... Έχω παραισθήσεις, βλέπω φαντάσματα!...

Σαφηνά, έπειτα από τρεις μέρες, η γυναί-κα του τού χτυπούσε την πόρτα. Έστρεψε όλη, ήταν βαθειά συγκινημένη, αλλά στο πρόσωπό της ήταν άποτυπωμένη κάποια μυστική πεποί- θηση.

Κι' όταν ο Ζάν τήν έσπριξε στην αγκαλιά του, τού έλεγε:

— Ήξερα ότι θα με συγχωρούσες και να πώς: Πρά τριών ήμερών ήμουν μόνη στο κατάστημα τού πλοίου που μ' έφερε εδώ και συλλογίζομαι: «Άραγε θα με συγχωρέση ο Ζάν;». Έξαφνα μου φάνηκε πως σε είδα μπροστά μου και σ' άκουσα να μου λές: «Έ-λα... Έλα!... Σε συγχωρώ!...». Τί παρά- ξενο, Ζάν! Σε είδα μπροστά μου έτσι, όπως είσαι τώρα, μέσα στο γραφείο σου. Κι' ενώ

ως τη στιγμή εκείνη διάταξα να γυρίσω κοντά σου, όταν είδα την όπτασία σου, όταν άκουσα τά λόγια σου, πήρα άμέσως την από- φασί μου!...

Τότε ο Ζάν διηγήθηκε στη γυναίκα του πως κι' αυτός τήν είδε τήν ίδια ώρα μέσα στο πλοίο κι' άκουσε τά λόγια της.

Δεν υπάρχει λοιπόν άμυβητοία σχετικάς, ότι ή ψυχές κι' ή σκέ- ψεις των δύο συζύγων είχαν συναντηθεί τήν ίδια στιγμή.

Θέλετε τώρα να δοκιμάσετε αν μπορείτε να συνεννοηθήτε τηλεπα- θητικώς μ' ένα πρόσωπο; Πέστε του ότι σε μία όρισμένη ώρα θα τ'ο διαβιβάσετε νοερώς έναν αριθμό. Τήν ώρα αυτή θ' άρχισετε να σκε- φτόσαστε κι' οι δύο, πολύ ζωρά, ο ένας τόν άλλο, ο πρώτος ως που- πός κι' ο δεύτερος ως δέκτης.

Δηλαδή, έσείς θα προσπαθήτε να διαβιβάσετε τόν αριθμό κι' ο φί- λος σας να τόν δεχτεί, δηλαδή να τόν μαντέψη.

Πιθανόν τό πείραμα να μη έπιτύχη τήν πρώτη φορά, άλλ' αν τό επαναλάβετε με έπιμονή, θα έχετε καλά άποτελέσματα.

Αλλά μήπως προαισθανόμαστε μόνο μέσα στον ήπιο μας; Κι' ό-ταν έμάς έβλουμε, προειδοποιούμεθα «ηλεκταδητικώς» για κάποια γεγονότα που πρόκειται να συμβούν, καλά ή κακά, εύχάριστα ή άλγιστα.

Εάνθες πηγαινόμε π.χ. στο δρόμο, μιάς φανίται Έξαφνα ότι βλέπουμε από μακριά ένα γνωστό μας πρόσωπο. Όταν όμως πλησιάζουμε, αντιλαμβανόμαστε ότι έκείνομα λήθος, ότι δηλαδή δεν ήταν τό πρόσωπο που ένομιζαμε. Μά δεν περνά πολλή ώρα, και βλέπουμε Έξαφνα μπροστά μας τό πρόσωπο ακριβώς έκείνο που νομιζαμε πως εί-παμε πριν άίλιον.

Άλλοτε πάλι, τυχαίνει να θυμηθούμε Έξαφνα ένα πρόσωπο, τό όποιο έμάς έβγαίνει έντελώς έπί πόλιν καιρό, και σε λίγη ώρα τό βλέπουμε έμπροστί μας...

Η σκεπτόμαστε Έξαφνα, με άδικαιολόγητη άνησυχία, ένα αγαπητό μας πρόσωπο, τό όποιο ήταν πολύ καλά όταν τό άποχωριστήκαμε, και ύστερα μαθαίνουμε ότι τη στιγμή που τό συλλογιστήκαμε διε-κρίτε πραγματικώς κάποιον κίνδυνον, ή ήταν έρωστο.

Φανταστείτε ότι για να έπικοινωνήσουν πνευματικώς δύο άτομα, πρέπει να υπάρχει μεταξύ των Ένας σύνδεσμος ψυχικός.

Ο συγγραφέας και ποιητής Άλφόνσος Ντωντέ, συνδεόταν πολύ με τόν διάσημο νευρολόγο και ψυχίατρο Σαρκό. Τήν ήμέρα που πέθανε ο Σαρκό, ο Ντωντέ ήταν σε μία λουτρόπολι, πολύ μακριά από τό Παρίσι.

Έξαφνα λοιπόν, εκεί που καθόταν στο δωμάτιό του, είδε τόν Σαρκό να περνά από μπροστά του και να Έξαφανίζεται άποτόμως. Τόν είδε δέ τόσο ζωρά, ώστε διέκρινε άκόμα και τις λεπτομέρειες της φωτογνωμίας του.

Λοιπόν, καθώς έμαθε ύστερα ο Ντωντέ, ο σοφός του φίλος είχε πεθανεί ακριβώς τη στιγμή που τό φάντασμα του παρουσιάστηκε μπροστά του!...

Αλλά δεν εινε μόνο ή στιγμή τού θανάτου, όπου μία ψυχή έρχεται σ' έπικοινωνία με την άλλη.

Κάποιος φίλος μου είχε εγκαταλειφθεί κάποτε από τη γυναίκα του, την όποια έλάτρευε. Δεν μπορούσε λοιπόν να παρηγορηθεί για τόν χωρισμό της και τη σκεπτόταν διαρκώς. Για πόλιν καιρό μάλιστα είχε παραμελήσει τις ύποθέσεις του, μιά σιγά-σιγά ο πόνος του μαλάκωσε και Έξαφνα πάλι να έργάζεται.

Ένα βράδυ, καθόταν μόνος του στο γραφείο του και συλλογίζόταν την άπιστη σύζυγό του. Τη συλλογ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α γυνίγματα, πάσαν γὰ μὴ σταγὴν καὶ ἐνακαύστηκαν πάλι, πὸ κοντὰ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Ἦσαν λιπιδωρὰ καὶ γεμάτα ἀγόνια.

Ὁ Ἰωνάθαν ἀπαῖξε ἀπὸ τοῦ τοῦ δόλου του.

— Θὰ πάω νὰ δῶ, μοῦ εἶπε.

Τὸν κράτησε ἀπ' τὸ χέρι ἀπότομα καὶ καρφώσε τὰ μάτια μου στὰ δικά του.

— Ὅχι μόνος σου, τοῦ φώναξα. Θὰ ῥθῶ μαζί σου, πρέπει νὰ ῥθῶ μαζί σου. Ἄν εἶνε καμμιὰ ἐνέδρα;

Ὁ Ἰωνάθαν κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε:

— Δὲν εἶνε δυνάτον, ἀγάπη μου. Εἶνε μέγα μεσημέρι ἀκόμα. Μὰ καὶ ἂν συμβαίνει αὐτό, πὸς θ' ἀφήσουμε μόνι τὰ κορίτσια;

Εἶχε δίκιο. Ἐπρόκειτο νὰ

μεῖνι κάποιος κοντὰ στὰ κορίτσια.

Ἦ μὴς Ἐλαγγ εἶχε σπρωκεῖ ἔξω ἀπ' τὸ κἀθισμά της καὶ εἶχε ἔξασπαι σ' ἓνα δυνάτο κλάμα...

Αὐτὸ μ' ἀνησίκησε καὶ ἄρρησ τὸν Ἰωνάθαν νὰ πηδήσῃ στ' ἄλλο καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸ δόλο στὰ χέρια.

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μίνας Ἀρκερ).

Συνέχεια.— Μόλις προχώρησε ἀρκετὰ μέσα στὸ δάσος, ὁ Ἰωνάθαν ἔξαυλίστηκε καὶ ἄρχισε νὰ σφυρῇ, καλὸντας τὸ σκυλί.

Τὰ γυνίγματα ἀκούγοντοσαν διαρκῶς καὶ πὸ κοντὰ.

Ὁ σκύλος εἶχε μυριστεί τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου του. Τέλος τὰ φύλλα τὸν θάμνον ἀναπαύονταν καὶ μὲρὸς στὸν Ἰωνάθαν πρὸ βάλει ἑαυτὸν ὁ Πιστός.

Ἦσαν ἀφανέστες ἰσχνές.

Θάχε φάνετα νὰ βάλῃ τροφὴ στὸ στόμα του, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν χάσαμε.

— Πιστέ! τοῦ φώναξε ὁ Ἰωνάθαν. Φτοχὴ μου Πιστέ, εἶλα δὴ...

Τὸ ἀφοσιωμένο καὶ ἔξυπνο ζῶο κούνησε προσχαρὰ τὴν οὐρὰ του, γανύσῃ χαρούμενα, ἔπρεξε κοντὰ στὸν Ἰωνάθαν καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ γλῆψῃ τὰ χέρια.

— Φτοχὴ σκυλί! μὴθύρσε ὁ Ἰωνάθαν. Μὰ ποῦ ἦσαν τὰς τῶν καυρὸ; Ποῦ εἶχες πάει, Πιστέ; Ἀπὸ ποῦ γυρίζεις ἔτσι πενηντὸς καὶ σὲ χάλι;

Ὁ Πιστὸς γανύσῃ μὴ—δὴ δύο φορές, μυρίστηρε τὸν ἀέρα, καὶ ἔπειτα ἀπαῖξε τὸν Ἰωνάθαν ἀπ' τὸ παντοῦν καὶ ἄρχισε νὰ τὸν τραβάει.

Ὁ Ἰωνάθαν παραξενεύτηκε.

Τί συνέβαινε λοιπὸν; Ποῦ ἤθελε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὁ Πιστός;

Ὁσὸσον, δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή.

Κρατώντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ δόλο του, ἀκολούθησε τὸν Πιστό, ποῦχε πάει τώρα μὴ ὀρισμένη κατεύθυνσι μέσα στὸ δάσος.

Κάθε τόσο στεκότανε, δοκιμάζον τὸν ἀέρα, γανύσῃ, περῖμενε λίγο, σὰν καὶ νὰδελε ν' ἀκούσῃ, καὶ τραβοῦσε πάλι μπροστά.

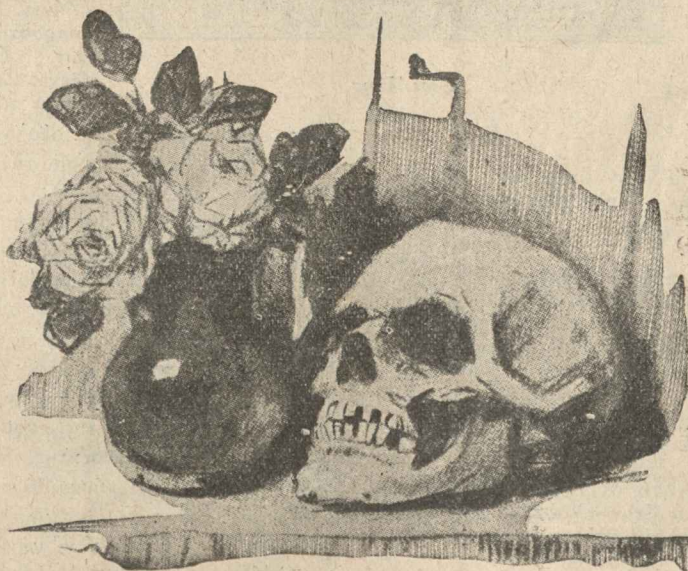
Αὐτὸ κράτησε μὴ ὥρα ὀλόκληρη.

Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ἀπαντήσει καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει.

Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ σκυλί, μὰ ἡ διαδρομὴ αὐτὴ κρατοῦσε πολὺ. Ποῦ τὸν ὀδηγοῦσε ὁ Πιστός; Τί ἀπότομο ἐπρόκειτο νὰ δοῖνε πάλι τὰ μάτια του;

Σὲ μὴ σταγὴν σταμάτησε τὸν Πιστό, φρουχισμένως καὶ ἐκνευρισμένως, ποὺ τὸ νοῦνον ζῶο δὲν εἶχε φωνὴ νὰ μιλῇ.

— Πιστέ, τοῦ εἶπε, κρατώντας τὸ κεφάλι του ἀνέμεσα στὰ χέρια του, ποῦ σηγαίνουμε λοιπὸν;

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Τὸ σκυλί κατάλαβε τί τὸ ρωτοῦσε ὁ κύριός του.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του ψηλὰ, τὸ γύρισε πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ βάδιζαν τὸς ὥρα καὶ ἄρχισε νὰ γανύσῃ δυνάτῃ καὶ λιπιδωρὰ.

Ὁ Ἰωνάθαν δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Τὸ δάσος στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν πικρὸ καὶ σκοτεινὸ. Ὁσὸσον, ὁ πορφυρὸς ν' ἀκολούθησῃ τὸ σκυλί, κἀκόντας ἀκόμα μαζί του μὲρὸν λεπτῶν δρόμο.

— Ἐμπρός, Πιστέ! εἶπε καὶ πρῶτῃς τ' ἄλλο γὰρ τὸν ποῦ ἔθεσε πάλι, τραβώντας τὰ περὶ τὰ βλαστάρια τὸν θάμνον.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κάνει οὔτε τρία βήματα καὶ σταμάτησε ἐπὶ πότομα.

Ἐνὰς πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ μὴ, ἀπότομα, μέσα στὸ δάσος, καὶ ὑπερὰ δεύτερος καὶ τρίτος.

Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ἀσπίσει.

Τοῖμασε τὸ δόλο του καὶ κούνησε γύρω του ὑποπτα.

Ἀντιθέτως ὁ Πιστὸς ἄρχισε νὰ χαροχιδῇ, παρ' ὅλη τὴν ἐπιληρὸν καὶ νὰ γανύσῃ χαρούμενα.

Ὁ Ἰωνάθαν τὸ ἀντελήθη αὐτὸ ἀμέσως καὶ ἡ περιέργειά του μεγάλωσε.

Ποῦς ἡ μάλλον ποῦς βροχάνονταν τὴ σταγὴν αὐτὴ μέσα στὸ δάσος καὶ πυροβολοῦσαν; Θὰ ἦσαν ἀσφαλῶς πρόσκαιρα γυνάτια στὸ σκυλί, γὰρ νὰ δείχνῃ τὴ χαρὰ του ὁ Πιστός, ἀντιθέτως τοῦ πυροβολισμοῦ, γὰρ νὰ δειλὴ νὰ ὀδηγήσῃ κοντὰ τοὺς τὸν Ἰωνάθαν.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἐχθρῶν ἢ ἀνθρώπων, ὁ Πιστός θ' ἀνέμενε καὶ θὰ γανύσῃ ἐρεθισμένα.

Ἦ σέμεινε αὐτὸς καθιστάσαν τὸν Ἰωνάθαν.

Πυροβόλησε στὸν ἀέρα, γὰρ νὰ δόσῃ εἶδον πὸς βροχάνονταν κοντὰ τοῦς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ὀδηγοῦσε ὁ Πιστός καὶ ἀκολούθησε τὸ σκυλί, χωρίς κανένα πειδ διαταγῇ.

Μισὴ ὥρα προχωροῦσαν ἀνέμεσα στοὺς πικρὸς θάμνους καὶ δάσους, ὅπου ἐφτασαν τέλος σ' ἓνα μέρος ποὺ τὰ δέντρα ἦσαν καὶ ἀραιὰ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἄφθονο.

Στὸ μέρος αὐτό, ὁ Πιστός ἔκανε σὰν τρελλός. Ὁσὸσον, τὸ δάσος καὶ τὸν ὀδηγοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, σὰν καὶ ν' ἀνέμενε.

Ὁ Ἰωνάθαν τὸν παρακολούθησε μ' ἀντιμονιή.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σκυλί ἄρχισε ἓνα δυνάτο χαρούμενο γαῖμα καὶ χάθηκε ἀνέμεσα σὲ μερικὸς καταστράτους θάμνους.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔπρεξε κατόπιν του, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν προλάβῃ. Στάθηκε τότε στὴ θέσι του καὶ περιμένε...

Μερικὰ δευτερόλεπτα πέρασαν.

Ἀπόλυτὴ σιωπὴ ἐπαρκοῦσε γύρω.

Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε τεντωμένα τ' αὐτιά του, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ καὶ τὸν παραμυρρὸ ἔστο θόρυβος, τὸ παραμυρρὸ θόρυβος, γὰρ νὰ προσανατολισθῇ.

Δὲν περιμένε ὅμως καὶ πολὺ.

Ἄκουσε ἑαυτὸν τὸν Πιστό νὰ γανύσῃ δυνάτῃ, σὰν νὰ τὸν καλοῦσε, σ' ἀπόστασι 100—150 βημάτων.

Χωρὶς νὰ διατάσῃ, ὁ Ἰωνάθαν τραβήξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπου γὰρ γορὰ μπορούσε.

Ἦ καρδιά του χτυποῦσε δυνάτῃ.

Τί ἐπρόκειτο ν' ἀνταρξίση ἄραγε στὸ μέρος αὐτό;

Δὲν εἶχε κάμει οὔτε τὸν μισὸ δρόμο, ὅταν εἶδε ἔξω ἀπὸ τὸν ἓνα μικρὸ, χλοερὸ θῦμα τὴ σιλονέτα ἐνὸς ὑψηλοῦ θάμνον ἀνθρώπου.

Ἦσαν ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκούγοντοσαν τὰ γυνίγματα τοῦ Πιστοῦ.

Ποῦς ἦταν τάχα ὁ ἀνθρώπος αὐτός;

Ὁ Ἰωνάθαν δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ καλὰ, γὰρ τὸν ἐμπόδιζαν τὰ κλαδιά τὸν δέντρον. Εἶδε ὅμως τὸν ἀνθρώπου ἐκεῖ νὰ βροχάνον τὸ πλατύνοντο κατέλλο του καὶ νὰ τὸ κούνησῃ στὸν ἀέρα. Ἦσαν στὰς ἐκκεντρικὸς στὸν καρδὸ ἐνὸς δέντρον καὶ παρακολούθησε τὸν Ἰωνάθαν ποὺ πλησίαζε.

— Θὰ εἶνε κανένας κυνηγὸς γνωστός στὸν Πιστό ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσε στὴν ἐκαυρία, σκεπτόταν ὁ Ἰωνάθαν. «Πιστός, καὶ ἔκαστο συμβαίνει καὶ πρέπει νὰ πρῶξω...»

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελευτήσῃ τὸ σκέψῃ του αὐτὴ, καὶ ἡ καρδιά του χτύπησε δυνάτῃ.

Μὴ κραυγὴ, κραυγὴ χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἔφηνε ἀπ' τὸ στόμα του.

Εἶχε πλησιάσει τώρα περισσότερο...

ΜΕΤΑ ΔΙΕΓΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΑΖΕΜΜΕΝΟΙ γύρω σ' ἓνα τραπέζι, στὴ μοναδικὴ ταβέρνα τοῦ χωριοῦ ποὺ παραθε- ρίζαμε, εἶχαμε παραγγεῖλει καὶ τὴν τρίτῃ κανάτα τοῦ κρασιοῦ. Μὴ μεγάλῃ χωρι- ατικῇ πατέλλῃ, γεμάτῃ ἀπὸ ψητὰ λουκά- νικα, βρισκόταν στὴ μέση τοῦ τραπέζιου καὶ δίαι μας τρώγαμε ἀχόρταγα καὶ λαί- μαργα.

Ἀντρεῖς δικηγόροι, ἓνας ἀπότορατος ἀξιωματικός, δύο μεγαλομποροὶ, ὁ γι- ατρός Γεδεὼν Σαπονιέρο, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυὸν, καὶ ἐγώ, ἀποτε- ρισαμε τὴν παρέα.

— Ἐμενὰ ποῦ με βλέπετε, ἀνάστησα κάποτε μὴ νεκρὴ, μὰς εἶπε ἔξω ἀπὸ τὴν παρέα.

Ἄμεσως ὅλοι γυρίσαμε τὰ μάτια μας πρὸς αὐτόν... Ἦσαν πολλὰ ἐκκεντρικὰ θέματα τὰ λόγια του, μὰ εἶμεις βροχίκαμε ὅτι ἦταν ἀξίως, καὶ τὴν ἀλήθειαν, νύχθῃ κάνει ἓνα τέτοιο θαῦμα καὶ κραιμασθήκαμε ἀπ' τὴν γλῆψῃ του.

— Πάνε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε... Μόλις εἶχα πάει τὸ διπλωμά- τιστὸν καὶ ἐννοῦσα μέσα μου ἓναν ἀπέραντο ἐνθουσιασμὸ καὶ ζῆλο γὰρ τὴν ἐπαγγελίᾳ μου... Ἐκεῖ στὰ περὶ ὅρα τῆς Ρεκλῆς, σὲ μὴ καλὸντα ποῦ εἶχε καὶ νεφροὺν πλῆλ, καθόντουσαν δύο ἀδέρφια: Ὁ Χριστόφο- ρος, ὁ μιλιστὴς, καὶ ἡ ἀδελφὴ του Μελανία.

Ἦσαν μιστορὰ, λίγο πλῆστορὰ, λίγ' ἀπ' ὅλους, τέ- ρεις πλῆστορὰ.

Ἦσαν τοῦς δύο ἀκόμα, εἶχα ἀκούσει νὰ λένε καλὰ γὰρ τὸν μιλιστὰ καὶ τὴν ἀδελφὴ του: Ὅτι δὲν τὴν χόνησε, ὅτι κούνησε νὰ τὴν ξεφο- ροῦν ἀπὸ τοὺς πορτοῦς, γὰρ νὰ μείνῃ ἡ κληρονο- μὴ ἀδελφῇ ὁ μιλιστὴς δηλαδὴ καὶ ἡ καλὴ, σ' ἄλλο. Ἐμενὰ ὅμως καὶ προσοικτικῶς τὴν γνορι- στικῶς, γὰρ περνοῦσα ἀπ' τὸ μύλο κάθε φο- ρὰ καὶ ἐπὶ τὴν συνδρομὴ μου διάφοροι ἀρ- ριστοὶ στὰ γειτονικά χωριά. Ὁ Χριστόφορος ἦταν τρανταχτὴς, ὑψηλὸς χαρακτήρας, ἀμύλη- τος καὶ διαρκῶς καταστράτους θάμνους. Ἦ Μελανία ἦταν 25 χρονῶν, εὐθύμια καὶ γερὸ κορίτσι, μὲ γλυκὰ λυγρὰ χαρακτηριστικά, ἀπ' τὴν ζωὴ τῆς ἐποχῆς.

Κατέβαιναν μάλιστα συχνὰ ἀπ' τ' ἄλλο γὰρ μου καὶ ἡ ξενιστορία καὶ τότε ἡ Μελανία μοῦδινε ἀνταρξίση.

Ἦ μὴ ἡ Μελανία ἔπρεξε ἀρρωστη ἀπὸ τὸν πόνο... Κανὲς ὅμως δὲν με κάλεσε νὰ τὴν παραβῇ, καὶ ἔτσι, κούνησε ἔμεθα ἀργότερα, ἔ- πρεξε δὴνα μέρες στὸ κρεβάτι χωρίς γιαντὸ καὶ παρὰ μὴ καὶ χωρίς καμμιὰ περιποίησι...

Ἦ καλὴ τῆς τύχῃ, ἓνα βράδι, καθὼς γύρι- ζα ἀπὸ τὸ κοντὸ στὸ μύλο χωρὶς, ἀκούσα ἔ- ξω ἀπὸ τὴν γλυκὴ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ. Ἦσαν καὶ νὰ γυνάτῃ ἀδελφὴ σὰν σφυρὶ.

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΟΜΕΝΗΝ
ΕΑΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΟΜΠΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α

ἐφωδιασμένον μὲ τὰ τελευταῖα μοντέρνα σχέδια
εἰς πλουσιωτάτην ποικίλιαν ὑφασμάτων τῶν
Παρισινῶν Ἑργοστασίων

ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΕΚΤΠΛΗΞΕΙΣ

ΜΑΡΟΚΑΙΝ

ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ
ΤΟΥΛΑ ΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΣΕΜΙΖΙΕ
ΦΟΥΛΑΡ
ΦΛΕΡΕΤ
ΠΙΚΕ ΦΑΝΤΑΙΖΙ
ΒΟΥΛΛΑΖ
ΖΩΡΖΕΤ
ΛΙΝΑ
ΣΑΠΩΝΕ
ΣΑΓΚΑΝ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
ΒΑΜΒΑΚΟΜΕΤΑΞΕΣ

ΕΜΠΡΙΜΕ

και

ΣΚΕΤΑ

ΣΚΕΤΕΣ

**ΕΠΙΣΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΛΕΥΚΩΝ ΕΙΔΩΝ**

ΜΕ ΤΑΣ ΠΛΕΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α

